

MARSCHALKÓ LAJOS

A VÖRÖS BOSZORKÁNY

REGÉNY

I. FEJEZET.

- Így aztán nem csoda, ha tönkre megyünk! Szép társaság, mondhatom! Ezek akarnak ujságírók lenni?

- De kérem, szerkesztő úr, tessék meghallgatni! Arról végre nem tehet az ember...

- Micsoda? Nem tehet?! Még így mer beszélni, maga tökfilkó? Már hogy nem tehet? Hát ki tehet róla? Talán «a skót rinocerosz»-hoz címzett manchesteri fogadó portása tehet róla, hogy maga tehetségtelen fráter és hogy lump?

- Hallgasson már meg, szerkesztő úr, hiszen azt akarom megmagyarázni...

- Tudom, óh tudom, hogy maga már meginterjuolt egy exkirályt, két miniszterelnököt, egy maharadzsat, egy ál-walesi herceget, egy sztratoszféra-repülőt és három külföldi filmsztárt. Tudom... Mindig a babérain pihen... Állandóan pihen... a babérain!... Ettől aztán nem lesz jobb a holnapi lap. Egyáltalán: lapunk rosszabb, mint valaha!... Rosszabb!! Ki meri mondani, hogy nem rosszabb? Mi? Ki mer nekem ellentmondani? Ha?... merje valaki kétségbevonni, hogy lapunk nem a legrosszabb Európában!!

A viharos párbeszéd a Pesti Híradó szerkesztőségében «zajlott le» - ahogyan mondani szokás. Kabóczai, a szerkesztő, pulykavörös arccal ordította, míg Jávorka, a riporter, a sértett önérzet fájdalmas pózában hallgatta. Egy darabig hiábavaló kísérleteket tett, hogy kimagyarázza magát, végül ő is dühbe jött, fejébe csapta a kalapját. - A kalapot, a felelős szerkesztő magas és pulykavörös színe előtt! - rántott egyet a vállán, körülbelül olyan mozdulatot tett, mintha valaki azt akarja mondani: «Ejh, pukkadj meg!» aztán elment. Jól bevágta az ajtót. Csak úgy zúgott. Hátmeghy, a főszerkesztő hátramozdítója úgy megrémült a külső szobában, hogy ijedt nyúlfejét két válla közé kapta és majdnem az íróasztal alá bújt, mert azt hitte, hogy Jávorka tévedésből őt fogja lenyelni. De nem így történt, Jávorka rá sem hederített, lerohant a lépcsőn, mire Hátmeghynek visszatért a vér a szívébe, kihúzta suta alakját, az alázatnak és a megbotrányozásnak meghatározhatatlan keverék arckifejezésével nézett fujva és vörös arccal belépő főnökére, mint, aki azt mondja: «Hallatlan!... Hallatlan, hogy mit mernek ezek a mai fiatalok! A fő-szer-kesz-tő-úrral szemben!...»

Jávorka lerohant az utcára és kezdett lehűlni. - Hátha igaza van az öregnek?... Mégis csak botrány, hogy tíz napja Budapesten tartózkodik Mátraházy Amadé, a tudós arisztokrata, aki titokzatos kísérletekkel foglalkozik - állítólag aranyat csinál - és ő, Jávorka Sándor, a riporter virága, a riporter-kartell réme, a félelmetes «lemarasztaló» még nem tudott a szakállas báró magas színe elé kerülni. - Interju?... Szó sincs róla! Jávorka vacogó foggal és hideglelősen gondolt arra az eshetőségére, hogy az interju mégis megszületik és meg fog jelenni - a konkurrens Esti Futár hasábjain...

Jávorka minden különösebb elhatározás nélkül, már csak úgy megszokásból, az Adlon-szálló felé bandukolt. - Hányadik napja járja már ezt az utat, Ur Isten! És mind hiába... A báró senkit sem fogad. A legszebb nők hiába ostromolják a szobáját és ujságírókkal egyáltalában nem áll szóba. Az Esti Futár riportere zubogó esőben rostokolt az utcán, tönkreázott a kabátja, a kalapja, influenzát kapott, úgy leste. Egyszer sikerült útját szegni, mikor a taxiból kilépett. A báró végigmérte és csak ennyit mondott: «Kérem... de, kérem!...» Ez volt minden, ezért nyomta az ágyat tíz napig, az Esti Futár riportere!

Erre a kilátástalanságra gondolt Jávorka, mikor észrevette, hogy a báró lép ki az Adlon-hotel kapuján. A falhoz lapult hirtelen és nézte, hová megy? A magas, vállas, előkelően öltözött,

francia-szakállas báró olyan jelenség volt, mintha egy büszke és titokzatosan szép Velasquez-portré mozogna álöltözetben, a spanyol hidalgók hímes bársony köntöse helyett sötétszürke zakkóban, a pesti utcán. Már messze járt, amikor Jávorka óvatosan a nyomába szegődött. A báró gyalog ment át a széles úttesten, befordult a keresztutcába és azután belépett a postahivatal ajtaján. Jávorka éles szeme észrevette, hogy egy borotvált arcú idegen különös hirtelenséggel ugrik be az oszlopok mögé, mintha nem akarná, hogy a báró észrevegye. Jávorkának most már nemcsak az ajtót kellett lesnie, amelyen a báró valószínűleg néhány perc múlva újra kilép, hanem különös gonddal figyelte az ismeretlent is, aki az oszlop mögött idegeskedett. Négy-öt perc mult el, mire Mátraházy báró ismét megjelent a küszöbön, levéllel a kezében. Mohón, ideges mozdulattal szakította föl a borítékot, gyorsan kivett belőle valamit, még látszott, hogy reszket a keze, amint olvassa a papirost, elefántcsont színű hideg arcán pirosság gyulladt ki, azután eldobta a borítékot, beugrott az első taxiba és elrobogott.

Abban a pillanatban, amint a taxi megindult, az oszlop mögött bujkáló idegen kilépett rejtekéből, a földre dobott boríték után kapott éhes mozdulattal, majd egyetlen ugrással a legközelebbi üres taxiban termett és Jávorka jól hallotta a hangját, amint rákiált a sofőrre:

- Utána... a szürke taxi után.

Jávorka tanácstalanul nézett körül, a zsebébe nyúlt: - igen, két pengője van! Ez talán elég lesz... Utánuk! De hogyan? Harmadik taxi nem volt a közelben. Dühösen loholt a kociút közepén a két kergetőző autó, a szürke és a kék koci után, csikorgatta a fogát mérgében, hogy ezt a kitűnő riportot elszalajtja... Azzal sem törődött, hogy kocsik, autók, kerékpárok cikáztak körülötte, néhányszor majdnem elgázolták, a közlekedési rendőr rákiabált, hogy álljon meg... De Jávorka nem látott, nem hallott. Futott, kifulladásig, zihálva az autók után, amíg csak látta a két robogó kocsit.

De nem sokáig látta. A gép gyorsabb volt, mint az ő fiatal lába és hiába szidta a modern technikát, - amely ezúttal nem az újságr riport szolgáltatásban állott, hanem ellenkezőleg: a riport ellen dolgozott - a «ziccert» elszalasztotta...

Kifújta magát, visszafordult és elment az Adlon-hotelbe. Leült a hallban és várt. Várt, legalább egy órája már és egyre unalmasabbnak találta a várakozást. Már abba akarta hagyni, de a fülében csengett Kabóczai csúfondáros hangja: «Persze... a riportot majd olvasni fogjuk az Esti Futárban... Bravó!»...

Jávorka háttal ült a portás pultjának. Egyszerre izgatott hangot hallott.

- Hányas szobában lakik a báró úr?

- A 115-ösben, kérem - hallatszott a portás hangja - de senkit sem fogad. Egyáltalában senkit.

- Engem fogadnia kell! - erősködött az idegen - fogadni fog.

- Jelenleg nincsen itthon a báró úr.

A riporter megfordult. Az izgatott kérdezősködő ugyanaz volt, aki a postahivatal oszlopa mögött leleselkedett és zsebre dugta a borítékot, amely Mátraházy báró kezéből kihullott, azután üldözte a báró autóját... Jávorka kitűnő szimatja mindjárt megérezte, hogy kezdődik a riport... Várakozóan emelkedett föl karosszékéből és szemmel kísért az idegent, aki idegesen indult a kijárat felé. Az Adlon-szállóban forgóajtó volt és a távozó abban a pillanatban került bele az üveggalitkába, amely kifelé sodorta, mikor annak a másik oldalán fölrémlett a báró szakállas, merev arca. A két férfi meglátta egymást, a szemük gyilkos indulattal lobbant össze... Azután fordult az ajtó és kitette az idegent az utcára. A báró benn volt a hallban, megállt, arca egy

árnyalattal még sápadtabb volt, mint rendesen és fél fejfordulatot tett az ajtó felé, mintha nézné, hova tűnt el a borotvált arc... Nézné, de úgy, hogy mások észre ne vegyék.

A riporter éles szeme mindent látott. Ennek a két embernek köze van egymáshoz, nagyon is nagy köze... Csak azt nem értette, hogy ha a portásnál olyan szenvedélyes hangon érdeklődött az idegen férfi a báró szobája után és erősködött, hogy őt fogadni fogja, mert fogadnia kell... miért kerülte most ki? Hiszen látnia kellett?! Miért nem fordult vissza? Egy lépés csak és ugyanaz a forgó ajtó, amely kivitte az utcára, visszahozta volna a hallba.

Jávorka forró homlokkal gondolt arra a jelenetre - a szenzációs nagy riportra - amelyben része lehetett volna az Adlon-szálló halljában... És ami érthetetlen okokból elmaradt.

De az ösztöne súgta, hogy itt a pillanat, a kellő «lélektani» pillanat, mikor a báróval megismerkedhetik és a közelébe férközhet.

- Bocsásson meg, báró úr - állott elébe - Jávorka Sándor vagyok, a Pesti Híradó munkatársa...

A báró még mindig nyugtalanul nézegette az ajtót, mialatt erőltetett mosoly jelent meg az arcán.

- Kérem... Azt hiszem, az urak tévednek. Én soha sem szoktam nyilatkozni. Különben sem mondhatnék még semmit.

- Báró úr téved, nem kérek nyilatkozatot!

A báró halavány érdeklődéssel nézte a fiatalembert, aki ujságíró létére nem akart tőle kérdezni semmit. Az arcára volt írva a kérdés: - Hát akkor, mit akar?...

Jávorka közelebb hajolt hozzá és nagyon halkán folytatta:

- Nekem volnának közlendőim a báró úr számára... Nagyon fontos közlendőim, amik a báró urat bizonyosan érdekelni fogják.

A báró körülnézett, nyugtalan pillantása még egyszer a forgó ajtóra tévedt, amely egymás után adogatta befelé az embereket... Arcok villantak meg a félhomályban... Arcok. De egyik sem volt az. Az az egy... Az a rettegett arc...

- Kérem, szerkesztő úr - szólalt meg - talán ne itt... Odabenn az étteremben találunk egy nyugodt sarkot, ahol elbeszélgetünk.

Jávorka már nagyon fölényes volt, mert érezte, hogy «egyenest van». - Hogyne! Óriási eredmény, hogy Mátraházy báró egyáltalán szóba állt vele és ez a vacsora, kettesben, négy szem között... No, most meg fogja pukkanítani a kollégáit. Valamit mégis csak kiszed belőle!

Leültek az egyik diszkrét sarokban, ahol egyébként elvonult párok szoktak ülni. Párok: asszony és férfi. A báró megrendelte a vacsorát és nem kérdezett semmit. Percek multak, a pincérek fől szolgálták az első fogást, aztán elmentek. Jávorka akkor szólalt meg először:

- Azt akartam elmondani, hogy a báró urat valaki követi! Valaki a sarkában van.

Mátraházy sárgás fényű arcán megrándult egy izom, közvetlenül a szeme alatt. És a sötét, tágra nyílt szemben rettegés örvénylett. Közelebb hajolt Jávorkához és remegő hangon kérte, szinte könyörgött neki:

- Kérem... az Istenre kérem, beszéljen!

Jávorkor megijedt. Nem hitte, hogy egyetlen mondat ennyire megzavarja a bárót. Mi lehet e mögött?...

- Kérem, báró úr - igyekezett megnyugtatni - lehet, hogy az ügy egészen jelentéktelen. Nem kell túlozni és magam sem szeretném, ha a báró úr nagyobb jelentőséget tulajdonítana a szavaimnak, mint amennyit megérnek. Mindössze annyit tudok, hogy délután a posta előtt egy magas ember leleselkedett a báró úrra és azután autón követte. Az előbb, néhány perccel ezelőtt, itt volt ugyanaz az ember és a portásnál érdeklődött.

- Igen, ő volt! Láttam - suttogott a báró, maga elé meredve, mintha csak önmagának beszélne.

- Ellensége talán?

- Ellenségem, halálos, engesztelhetetlen ellenségem... Érzem, hogy ő a végzet, amely leleskedik rám... A nagy árnyék...

Elhallgatott, mert a pincérek közeledtek. Mikor ismét magukra maradtak, meleg hangon folytatta:

- Igazán nem tudom, hogyan köszönjem meg önnek, szerkesztő úr, hogy ilyen figyelmes, hogy ennyire törődik velem. Nem is tudja, milyen hálára kötelezett azzal, hogy figyelmeztetett a postai jelenetre.

Jávorka ujjongott. Nem hiába ólálkodott hát annyi ideig az Adlon-szálló körül! Sikerült nemcsak megismerkednie a báróval, de hálára is kötelezte... Bizonyos, most már egészen bizonyos a riport! A báró beszélni fog - hálából...

- Ha csakugyan tehettem valami szolgálatot a báró úrnak - folytatta ravaszul - csak annak köszönhetem, hogy már tíz napja járok a báró úr után, minden eredmény nélkül, egy interjúért...

Mátraházy báró elmosolyodott.

- Javíthatatlanok! Egyetlen pillanatra sem tudják elfelejteni a mesterségüket. Pedig én most, akármennyire fáj és nehezemre esik is, kénytelen vagyok nemet mondani. Egyelőre semmit sem mondhatok. De egyezséget ajánlok.

- Előre is elfogadom.

- Ön megígéri, hogy rólam és a kísérleteimről nem ír egy szót sem, mert úgy sem írhatna okosat, csak találgatásokat, csak badarságokat: hogy alchimista vagyok, aranyat csinállok... Én viszont megígérem, hogy ön lesz az első, akinek beszámolok a végső eredményről. Higyje el, megéri a várakozást! Nem mindennapi dologról van szó...

Jávorka fanyar képet vágott.

- Báró úr nagyon bizonytalan terminust szab...

- Ellenkezőleg! Mához egy hétre elvárom önt a laboratóriumomban.

- Óh, báró úr, rendkívül boldoggá tesz - lelkesedett Jávorka.

- No, no, kedves barátom, ne siessen úgy a hálálkodással! Van én nekem még egy külön feltételem is: amit lát, amit hall, amit tapasztal, abból nem írhat meg mást, mint amit én jónak tartok. És... senkinek semmiféle formában nem árulja el, hogy hol van a laboratóriumom.

- Rendben van - felelte rövid gondolkodás után Jávorka.

Amadé báró kissé összehúzta a szemöldökét és mélyen a fiú szemébe nézett.

- Ugy veszem, mintha becsületszavát adta volna.

- Igen, a becsületszavamat adom.

- Nem ajánlanám, hogy megszegje valaha!

Jávorka már nem ismert rá a báróra, aki az előbb még reszketett előtte. Most sötét láng lobbant föl a szemében, hangjában vad fenyegetés volt...

Pár másodpercig tartott csak ez a borzongás. A következő pillanatban Jávorka megint a hűvös arcú világfival állt szemben.

- Tudja-e, hol van a Remetefa dombja? - kérdezte a báró hirtelen.

- Valahol a mátrai hegyek között.

A báró bólintott:

- Ugy van! Mához egy hétre a Remetefa dombján várja egy ember és elvezeti hozzám. Csak ezt a névjegyet adja át neki...

Keskeny kartónlapot vett ki a tárcájából és markáns, különös betűkkel ráírta a nevét: «Mátraházy Amadé».

Jávorka elővette a zsebnaptárát és megjegyezte.

- Mához egy hétre éppen május elseje van.

- Vagy ha úgy tetszik - mondta különös éllel a báró - a boszorkányok éjszakája... A mátra-vidéki babona azt mondja, hogy ezen az éjszakán nem jó belekezdeni semmibe. Könnyen az életével fizethet, aki...

Jávorka kissé megborzongott, de azután mosolyogni kezdett és könnyelműen így felelt:

- Végre is, báró úr, senki sem élhet örökké...

Amadé báró különös mosollyal fordult Jávorka felé.

- Ki tudja, barátom? Én egyáltalában sem csodálkoznám, ha valaki egy napon... újra megtalálná az örök élet titkát.

- Ujra? - Álmélkodott Jávorka. - Hát akadt már ember, aki megtalálta valaha?

A báró megint csak mosolygott és a hangjában volt valami rejtelmes él:

- Persze, hogy akadt...

Azután, mikor látta Jávorka arcán az elképedést, fölényes, vidámságot erőltető hangon fejezte be a mondatot, miközben legyintett a kezével:

- No, de az már egy kicsit régen volt, lehet, hogy igaz se volt...

II. FEJEZET.

A főkapitányság központi ügyeletén ásított az unalom. Rátóti kapitány, aki szolgálatban volt, az esti lapokat böngészte. Az ablak alatt csak nagy néha túlkölt egy késői autó. És az őrsem léptei kopogtak az aszfalton föl-alá... egyhangúan föl s alá...

- Üres éjszakánk lesz - mondta a kapitány.

- Alighanem - felelte Jávorka, aki ebben a percben lépett be a szobába.

- Sajnos, nem szolgálhatok a szerkesztőségeknek a mindennapi «szép esettel» - nevetett a kapitány. - Egy kis családirtás, vagy betörőhajsza a háztetőn...

- No, no, napkeltével dicsérd az éjszakát - ellenkezett Jávorka. - Még mindössze... hány óra is van?

A Bazilika tornyában megkondult a harangütés. Éjféli tizenkettőt ütött az óra...

Ebben a pillanatban kicsapódott a szoba ajtaja. Egy férfi állt a küszöbön.

- Szent Isten, Pista... Mi történt veled? - riadt rá Jávorka.

A küszöbön Sárkány István tanársegéd állt, a híres orvos. Szánalmas állapotban reszketett Rátóti kapitány és Jávorka előtt. A nyakkendője ízekre volt tépve, a gallérja széjjelszakadt, földetlen fején kócos a haja, az izzadságtól összeragadt széles tincs lógott a homlokába és az arcán véres csík futott alá.

- Pista! - kiabált rá Jávorka és megrázta mind a két vállát. - Beszélj már, mi történt?

Sárkány doktor még mindig némán állt, az ajtónak támaszkodva, sápadt arcából lassan szivárgott a vér, kitágult pupillái kísérteties rémülettel meredtek a kapitányra, az ajka hang nélkül reszketett...

Egy darabig tétován, bizonytalanul tekintgetett körül, mint aki nem is tudja, hol van. Azután megszólalt, fojtott és erőlködő hangon, mint akinek neheze esik a beszéd.

- Kapitány úr... tartóztasson le. Megfojtottam egy embert.

Rátóti és Jávorka elképedve néztek rá. Mindent hittek volna, csak ezt nem!

- Lehetetlen - mondta gépiesen a kapitány. - Ön talán képzelődik.

- Nem képzelődöm - nyögött fel az orvos - ez a valóság. Jaj... megöltem...

Lerogyott a székre, két könyöke egyszerre koppant az íróasztalon, amint oda zuhant és nehéz, meggyötört fejét beletemette a tenyerébe.

- Öltem... Jaj!

Azután egészen elhagyta az ereje, valósággal ráborult az íróasztalra és görcsös, fuldokló zokogás rázta meg a testét.

A kapitány és az újságíró tehetetlenül nézték, nem tudták megnyugtatni. Jávorka néhányszor zavartan megérintette a vállát és szólította... Mind hiába!

Vártak tehát.

Percek multak, hosszú percek, míg végre Sárkány annyira magához tért, hogy földült arcát ismét fölemelte a világosság felé és szeme találkozott a kapitány kutató pillantásával.

- Kit ölt meg, doktor úr? - kérdezte a rendőrtiszt.

- Nem tudom, fogalmam sincs róla!

Jávorka rettentő félelemmel nézett bele a barátja arcába. - Hiszen ez az ember megőrült?!... Sárkány észrevette az ujságíró arckifejezését.

- Nem vagyok őrült, Sándor. - Nem, egyáltalán nem... Ugy van, amit mondtam. Megöltem egy embert és nem tudom, hogy kicsoda.

Tompa hangon fordult a rendőrtiszthez.

- Elmondok mindent... Előbb azonban kérek egy cigarettát.

Jávorka szótlanul nyujtotta feléje a tárcáját és Sárkány doktor mohó mozdulattal vett el egy cigarettát. A kapitány tüzet adott neki és, amikor az első szippantásokon túl volt, a doktor szemmel láthatólag megnyugodott. És elkezdett beszélni.

- Este tíz órakor mentem haza, az Adlon-szállóban lakom... Hiszen tudod, Sándor... Az első emeleten, a 113-as szobában. Dolgoztam, de nem ment a munka, a fejem fájt... Ruhástól végigvágtam magam az ágyon. Így mult egyik negyed óra a másik után. Azután elszundítottam, talán tíz percre... Nem lehetett több... Félálmban voltam, mikor kinyílt az ajtó és éreztem... nem láttam, csak éreztem, hogy ott áll valaki. Nyurga árnyék volt, fölém hajolt... egészen fölém. Szerettem volna fölugorni és kiáltani, de nem tudtam... Ólom-nehéz volt a testem és a torkom összeszorult. Azt hittem, talán mégis álom ez, vagy hallucináció... Gyötrő képzelődés... De nem, nem... Azt csak nem lehet álmodni, hogy valaki lélegzik fölöttem... éreztem a fölém hajló száj lehellését. És láttam, amint...

A szava elakadt, alig tudott már beszélni, nagyon kiszáradt a torka az izgalomtól. A kapitány szó nélkül vizet töltött a pohárba és feléje nyujtotta. Reszkető kézzel, türelmetlenül kapta el és mohón kiitta. Egyetlen hajtásra.

- Köszönöm - suttogetta - ez jót tesz... Láttam, hogy két görcsbe kulcsolt árnyékkéz rajzolódik a falra, két szörnyű nagy kéz, megnyúlt ujjakkal, mintha rém kúszna felém a falon. Ez az árnyék-kéz a torkomat kereste... Már közeledett a torkomhoz, még egy pillanat... Az önfenntartási ösztön irtóztató ereje ágaskodott föl bennem, elkaptam a kezét... Iszonyú küzdelem kezdődött... Fölugrottam, egymásba kapaszkodtunk... Az ágy szélén, hang nélkül, lihegve viaskodtunk. A földre hemperedtünk, azután újra fölugrottunk. Megint csak egymásnak mentünk... Az ablak felé sodródtunk, a csipke függönyön át beszűrődött az utcai gázlámpák derengő fénye... És akkor... akkor...

- Akkor? Akkor - sürgették egyszerre, feszült izgalommal Rátóti és Jávorka.

- Akkor az ismeretlen mélyen belenézett az arcomba, valami határtalan meglepetés ámulat az arcán... Elengedte a torkomat... És végigvágódott a padlón. Vége volt...

Rövid szünetet tartott és az elnémult szobában hallani lehetett izgatott, agyon hajszott szívének kopácsolását. Lehorgasztotta a fejét, a földet nézte és úgy folytatta azután, monoton, fénytelen hangon.

- Meggyujtottam a villanyt. Ki ez az ember? Miért akart megölni? Ismeretlen arc meredt felém a padlóról.

- És nem keresett nála valami írást, vagy igazolványt?

- Kiforgattam a zsebét - üres volt. Sem tárca, sem írás. Semmi!...

- És a személyzet? - kérdezte Jávorka. - Lärmát csaptál?

- Nem, nem, dehogy! Irtózom a botránytól... Zaj, szaladgálás... riadalom... kíváncsi arcok... ujságírók... Orvos vagyok... ismernek... Nem, nem!... Magamra kaptam az esőköpenyt, be sem zártam a szobát... lerohantam... taxiba. Az Istenre kérem az urakat, csináljanak valamit velem!

A rendőrségi autó tíz perc múlva megállt az Adlon szálló előtt. Rátóti kapitány, Jávorka és a földúlt állapotban lévő Sárkány doktor fölsietett az első emeletre. Nyomukban két detektív.

- Tessék, kapitány úr - mondta csöndesen az orvos. - Ez a szobám. Ott fekszik, benn az ablaknál...

A kapitány belépett, meggyújtotta a villanyt, körülnézett... és egy perc múlva haragosan fordult az orvoshoz:

- Ugy látszik, tréfálni méltóztatott!

Sárkány és Jávorka szintén beléptek és izgatottan körülnéztek.

A halott nem volt a szobában!

III. FEJEZET.

A doktor halálsápadtan ült le a pamlagra. - Esküszöm, kapitány úr, mindenre, ami szent; itt volt!

Jávorka az ablak felé mutatott.

- Sőt mi több, az sincs kizárva, hogy a saját lábán ment el...

A kapitány pulykavörös volt a méregtől. Nézte a nyitott ablakot, amely a hatalmas szálloda-épület keskeny udvarára nézett. A föltünően széles párkányon nagy vizes lábnyom látszott, majd újra egy.

- Bizonyos abban, doktor úr - kérdezte a rendőrtiszt - hogy az az ember csakugyan meghalt?

- Sajnos, bizonyos vagyok!

- Akkor pedig ebben az átkozott históriában még egy szereplő van, aki eljött a halottért.

- Vagy pedig - nevetett Jávorka - a halott szépen föltápászkodott és átsétált a jobb hazába.

Ebben a pillanatban valaki megszólalt a hátuk mögött:

- Van még egy lehetőség! A halott, akit az urak keresnek, ott van az én szobámban.

Jávorka és a kapitány egyszerre fordultak meg. A hátuk mögött Mátraházy Amadé báró állt!

Jávorkának úgy rémlett, mintha a báró este óta megváltozott volna. Az arca még sápadtabb, a szakála kuszált, a szeme fénytelen. Furcsa, idegenszerű révedezés volt benne, zavart bizonytalanság.

A rendőrtiszt összeráncolta a homlokát és úgy nézett a báróra, mint aki nem érti a dolgot.

- Hogyan? Az ön szobájában... Halott?

- Ugy van, ott fekszik a földön.

- És kicsoda ön? - kérdezte magasra vont szemöldökkel a kapitány.

- Kérem... Mátraházy Amadé báró vagyok...

És könnyedén megbiccentette a fejét.

- Nem tudná megmondani báró úr, hogyan került szobájába a halott?

- Fogalmam sincs róla! Tíz perccel ezelőtt jöttem haza, kinyitottam az ajtót, meggyújtottam a villanyt és a halottat ott találtam.

Sárkány doktor a pamlagon ült és a tébolyodottak üres tekintetével bámult a báróra. Egy szót sem szólt, ijesztő volt az arca és a némasága.

Jávorka a bárót faggatta.

- Talán ugyanaz az ember volt, báró úr, akiről vacsora közben beszélgettünk?

A báró idegenkedve nézett Jávorkára, mint aki nem érti, amit kérdeznek tőle.

- Igazán, nem tudom, uraim - mondta zavartan - ebben a lelkiállapotban, higgyék el, nem is bírok mindenre visszaemlékezni.

- Legjobb lesz, ha átmegyünk a báró úr szobájába - mondta a kapitány.

- Parancsoljanak az urak, a 115-ben lakom - mondta a báró.

- Vagyis két szobával arrébb - jegyezte meg Jávorka - mert ha nem csalódom, ennek a szobának a száma 113.

A báró ajtaja nyitva volt. A folyosóról már látni lehetett a halottat, amint a padlón fekszik mereven. A görcsbe torzult vonásokra rettentő vad gyűlöletet és kétségbeesést fagyasztott oda a halál. Olyan kifejezést, amely elárulta az emberfölötti küzdelmet, az életért, a mindennél drágább életért...

- Ez az ember nagyon szerethette az életet - jegyezte meg a riporter.

A doktor falfehér arccal meredt az eltorzult vonásokra. Nem tudta levenni rémült szemét a halotról.

- Én voltam az erősebb - nyöszörgött - én öltem meg.

- De hogy kerül akkor az én szobámba? - csodálkozott a báró.

- Éppen ez az, amit jó volna tudni - morgott a kapitány.

Jávorka a halott fölé hajolt és nézte figyelmesen: vajjon csakugyan a báró délutáni kísérője-e? Sajnos, csak egy-két percig látta... De a ruhája határozottan a délutáni idegené volt.

A kíváncsi ujságíró azután széjjelnézett a szobában. Különös!... Olyan ez a szoba, mintha valaki nagyon sietve rendezte volna el a székeket, az asztalt - mindent...

- Mikor tört el ez a székláb? - fordult hirtelen a báróhoz.

- Nem tudom - hangzott a rideg válasz - miközben Amadé báró szeme ellenségesen villant rá a fiatalemberre.

Ejnye, de barátságtalan lett egyszerre - gondolta Jávorka. - Ma este, amikor együtt vacsoráztunk, még sokkal kedvesebb volt! Mintha kicserélték volna...

A rendőrkapitány átkutatta a halott zsebeit, valami írást keresett, de semmit sem talált. Még csak zsebkendőt sem, amiben monogramm lett volna.

- Báró úr, mit gondol, ki lehet ez az ember? - kérdezte azután a rendőrtiszt.

- Sohasem láttam - hangzott a báró válasza.

- De kérem, báró úr, ez nem lehet! - tört ki Jávorka.

- Mi nem lehet? - mordult a báró az ujságíróra, aki szemmel láthatóan egyre kevésbé tetszett neki.

- Az, hogy a báró úr nekem azt mondta...

A báró úgy nézett Jávorkára, mint aki nem egészen érti a dolgot...

- Önnek nem mondtam semmit - morogta és elfordult.

- De mégis... Talán van valami kombinációja a báró úrnak, talán gyanakszik...

- Semmit sem tudok - makacskodott tovább Mátraházy. - Lehet, hogy valaki idecsempészte. Bele akart keverni... Kellemetlenséget akart okozni! Lehet, hogy Sárkány doktor úr hozta ide... Mit tudom én?

A kapitány hirtelen az ablak felé fordult.

- Ön zárta be az ablakot? - fordult gyorsan a báróhoz.

- Szó sincs róla!

- Akkor hát hogyan jött be, vagy hogyan ment ki ennek a lábnymnak a birtokosa?... - és a kapitány az ablakon át a széles párkányra mutatott, ahol ugyanaz a nagy vizes lábnym látszott, melyet a Sárkány ablaka alatt láttak.

- Mondom - erősködött Jávorka - már az előbb is mondtam, hogy a halott a maga lábán jött ide...

A rendőrtiszt a halott cipőjét vizsgálta, majd gúnyosan fordult Jávorkához.

- Hát kérlek alássan, ezúttal megint nem válik be az ujságírói fantázia. Ez a cipő nem vizes!

- Nincs más hátra - vélekedett a báró - az uraknak meg kell találniuk azt a harmadik személyt, aki a halottat idehozta.

A kapitány diadalittasan mosolygott, mint aki biztos a dolgában.

- Azt hiszem, nem lesz ördögi mesterség. Az ismeretlen halott görcsbe szorult markában megtaláltam - a címét. Itt van ez a kis papírcédula, összegyűrve, rajta a telefonszáma...

A báró hirtelen egy lépést tett a kapitány felé... Sárkány doktor és Jávorka, akik a rendőrtiszt közvetlen közelében voltak, a vállán keresztül belepillantottak az összegyűrt írásba, amelyen ezt olvasták:

L. Raymundus. Bp. 561-17.

A báró meggondolatlan mohósággal nyúlt a papiros felé, de a kapitány hirtelen zsebre gyűrte a fontos bűnjelet és csak ennyit szólt még:

- De ki az ördög lehet ez az L. Raymundus?

IV. FEJEZET.

Jávorka mosolygott a rendőrtiszt percről percre fokozódó izgalmán.

- Meg kell nézni a számot a telefonkönyvben - idegeskedett Rátóti kapitány azután nyakon csípni azt a bizonyos L. Raymundus urat. De ki az ördög lehet?

Jávorka igyekezett körülnézni a szobában. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a hotel-szoba erőltetett rendjével dulakodás nyomait igyekezett valaki eltüntetni.

És... ejnye, ejnye... ez a báró mégis csak nagyon rendetlen tudós ember! A földön tartja a borotvakészletét...

A földön csinos borotvakészlet hevert elegáns bőrtokban, mellette a szappan és a pamacs. A pamacs még egészen vizes volt, mintha nemrégén borotválkozott volna valaki a szobában.

De ugyan ki? Hiszen a bárónak sűrű szakála van! Jávorka most már határozottan érdeklődni kezdett. Végigjárta a szobát és a mosdó porcelán medencéjén néhány szál hosszú fekete hajszálat látott odatapadva a síkos medence széléhez... És benzín szag... Erős benzinszag volt.

Különös! Valaki itt borotválkozott, még pedig hosszú, fekete szakállát borotválhatta. De hát... kicsoda?

A kapitány idegesen, kissé fontoskodva rendelkezett. A halottat el kell szállítani... Sárkányt őrizetbe veszi... A szobát lezárják reggelig. A báró úr majd lesz szíves máshol aludni.

- Igen, ezt magam is így gondoltam - kapott a rendőrtiszt szaván a báró. - Nem szeretnék ezen az átkozott helyen maradni. Igaz, hogy nem is tudnék...

Jávorka a báró felé fordult:

- Remélem, báró úr, nem feledkezett meg a nagy izgalomban az ígéretéről.

- Igéretről? - álmélkodott a báró, mint akinek sejtelve sincsen semmiről.

- Nem emlékszik méltóságod? Amit vacsora közben mondott...

A báró arcán határtalan meglepetés látszott. Zavartan mentegetőzött:

- Őszintén szólva, nagyon szórakozott ember vagyok. És különben is... képzelje el ezt a szituációt... Mi minden történt velem egy óra alatt... Be kell látnia, hogy ilyenkor az embernek kissé megzavarodik a feje! Nem gondolja?

- Csak az a szerencse, báró úr - felelte mosolyogva és valami irónikus nyomatékkal az ujságíró - hogy én nyugodtabb vagyok és a memóriám sohasem hagy cserben. Báró úr ugyanis szíves volt meghívni a laboratóriumába, hosszabb üdülésre...

- Oh igen, igen, már emlékszem - motyogta elpirulva a báró. - Persze, persze... vacsora közben mondtam valami ilyesmit.

- Tehát mához egy hétre, báró úr, ott leszek a Remetefa dombján, ahogy méltóztatott mondani.

A báró összeráncolta a homlokát, nagyon komoran nézett az ujságíróra. Azt is lehetne mondani, hogy farkasszemet nézett vele! Azután kezet nyujtott és ez a kézszorítás kemény volt, hideg és kegyetlen. Mintha csontkéz kérlelhetetlen ujjai kapcsolódtak volna rá a fiatal ember kezére, hogy soha többé el ne bocsássák az élő zsákmányt.

- Legyen szerencsém! - mondta, még egyre az ujságíró szemébe mélyedve, a báró.

Jávorka nem tartozott azok közé, akik egykönnyen lesütik a szemüket. Állta a sötéten örvénylő, kegyetlen szem tekintetét. Kissé talán föl is szegte a fejét, dacosan és a hangjában volt valami kihívó hangsúly, amikor így felelt:

- Pontos leszek, báró úr...

Mikor a szobát bezárták a detektívek, Jávorka még egyszer visszafordult.

- Különös, nagyon különös - dörögte és furcsán rázta a fejét.

- Ugyan mi a különös? - förmedt rá ingerülten a kapitány. - Te vagy különös, hogy mindenben titkot kutatsz. Fantasztá ujságíró!

- No, no - mondta Jávorka - nem találsz furcsának, hogy az Adlon szállóban ilyen sajátságosan számozzák a szobákat?... Nézz csak oda! a számok így következnek egymás után: 115, 114, 113 és... 116!

V. FEJEZET.

A kapitány vállat vont, lenézően legyintett a kezével és lesietett a lépcsőn. Jávorka nem nagyon igyekezett utána. Néhány percig egyedül akart maradni, hogy rendbe szedje a gondolatait és megpróbáljon logikusan, egyszerűen, józan ésszel tájékozódni abban a káoszban, ami körülvette. A telefonkönyvből mindjárt látta, hogy L. Raymundus nevű előfizető a budapesti telefonhálózatban nincsen. Fölhívta a rendőri sajtóirodát és egyik ifjú kollégáját átszalajtott a bejelentő hivatalba, ahol az inspekciós tíz perc alatt kiderítette, hogy olyan Raymundus, akinek a családi neve L. betűvel kezdődik, nem lakik Budapesten.

Mialatt erre a válaszra várt, szóba elegyedett a személyzettel. A portással, a szobapincérekkel, a lohdínerekkel, a szobaleányokkal beszélgetett, akik ijedt arccal vették körül és szívesen válaszoltak minden kérdésére, mert sejtelmük nem volt arról, hogy Jávorka kicsoda tulajdonképpen? Most mindenkiben detektívet és rendőrtisztet láttak.

A liftes fiú mondott is valamit, ami nem látszott érdektelennek. Este tizenegy óra után föl vitt egy vendéget az első emeletre és amikor a lift ajtaját kinyitotta, arra lett figyelmes, hogy Mátraházy báró széken áll a folyosón, az ajtaja előtt.

- Széken? - kiáltott föl Jávorka. - Igazán érdekes! És nem tudná megmondani, hogy mit csinált a báró a széken?

- Nem igen láttam, kérem szépen. Olyasféle mozdulatokat tett, mint aki fölfelé nyújtózkodik.

- Mondja csak, a báró úr a saját szobája előtt állt a széken?

- Nem, a Sárkány doktor úr szobája előtt.

Jávorka most már tisztán látta, hogy a báró körül homály van, a báró nem mond igazat... A szobájában dulakodás volt, annyi bizonyos! És Amadé báró mégis azt mondja, hogy semmi sem történt - éppenséggel semmi... Azt is mondta, hogy a halott már a padlón feküdt, mikor hazament... Hogyan lehetséges, hogy mégsem lármázta föl a személyzetet? Micsoda tehetőségtelen fráter ez a Rátóti, akinek nem jutott eszébe: megkérdezni a bárót, hogy miért várta meg, amíg a rendőrség érkezik? Egyáltalán, honnan tudta meg a báró, hogy a rendőrség jönni fog, hogy a rendőrség tud a gyilkosságról?...

Elmélkedéseiből a kapitány érdes hangja riasztotta fel:

- Na, hát nem lettünk okosabbak! Az ember igazán nem tudja...

A kapitány meglátta Sárkányt, aki két detektív között ült a pamlagon, teljesen összetört állapotban. Nem folytatta a mondatot, hanem rátámadt a szerencsétlen doktorra:

- Igazán nagyon okos dolog volna, ha doktor úr nem komédiázik tovább, hanem bevall mindent.

Sárkány fölemelte az arcát és kétségbeesett tekintettel nézett a kapitányra. - Mit akar ez még tudni?... Hiszen bevallotta, hogy ő a gyilkos! Mit akarnak még tőle? Olyan fáradtnak érezte magát, hogy vágyódott már a cella nyugalma után.

De a kapitány nem hagyta békén:

- Az Isten áldja meg, doktor úr - folytatta a szerencsétlen Sárkány nyaggatását - legalább azt mondja meg, ki ez a titokzatos L. Raymundus? Barátja? Ellensége, vagy talán... azonos a halottal?

- Fogalmam sincs róla, higgye el, kapitány úr! - tördelte Sárkány a kezét.

- Ugy! - mondta élesen a kapitány. - Csak éppen azt nem mondta meg, doktor úr, hogy mielőtt fölment a szobájába az este... öt percig vitatkozott a hallban azzal az emberrel, akit holtan találtunk és akiről mégis azt mondja, hogy soha sem látta, sőt azt sem tudja, hogy kicsoda!

Sárkány doktor összeszorította az ajkát, elnézett messzire a kapitány válla fölé és nem felelt. Jávorka meg volt döbbenve, mert őszinte, becsületes embernek ismerte a barátját és ez a fordulat meglepte. - Sárkány hazudott volna? És ugyan miért tenné?...

- Azt sem értem - folytatta a kapitány - hogy amikor az ismeretlentől megkérdezte a portás, mit akar, azt mondta, hogy önt keresi: Sárkány úrhoz jött, mert hívatta.

- Hazudott! - riadt föl a doktor idegesen.

- Sajnos, már nem szembesíthetjük önöket - folytatta a kapitány - de a portás határozottan állítja. És semmi okom sincs a kételkedésre.

Sárkány doktor apatikusan legyintett:

- Ne faggasson, kapitány úr. Embert öltem... tartóztasson le!

Ebben a percben sietett föl az emeletre a rendőrorvos, a fotográfus és a daktiloszkópus. A két detektív intett Sárkánynak, aki megindult velük az ajtó felé. Jávorka egy lépést tett, hogy a szerencsétlentől elbúcsúzzon, feléje nyújtotta a kezét, de az elfordult és nem fogadta el a baráti jobbot. Mellére esett a feje, egészen megtörtnek látszott, támolyogva botorkált a kijárás felé, mialatt a lépcsőkről és a portás-pult mögül elképedt arcok figyelték némán. Azután elkapta a forgóajtó, és vitte kifelé... Jávorka gondolatokba mélyedve nézett utána. Odakünn túlkölt a rendőrautó...

Egyedül maradt a kapitánnyal.

- Mehetünk - mondta Rátóti.

- Igen - felelte vontatottan az ujságíró.

És kiléptek az utcára, ahol lassan szitált az áprilisi eső.

- Átkozott komédia! - dühöngött csöndesen Rátóti kapitány.

Azután csönd lett közöttük. Mind a ketten elgondolkozva ballagtak a sötét utcán. Hamarosan befordultak a félreeső Mák-utcába, ahol ebben az időben nem járt senki.

- Mondd csak - szólalt meg most hirtelen Jávorka - te csakugyan nagyon fontos bizonyítéknak tartod a cédulát?

- A legfontosabbnak - felelte Rátóti.

- Hol van a papiros?

- Itt, a zubbonyom zsebében.

Ebben a percben valaki elhaladt mellettük. Görnyedt, sötét árnyék. Lassan ment, megállt és újra elindult. Mikor a legközelebbi gázlámpa bágyadt fénykörébe ért, mintha eltűnt volna hirtelen a hangtalanul tova osonó árnyék-alak. De néhány másodperc múlva újra látták. Valószínű, hogy valamelyik kapualjba húzódott be, azután tovább osont.

Mogorván mentek a szűk sikátorban. Az eső finom fátyolt vont a szemük elé és a halvány gázlángok - amint föltűnedezték a fátyol mögött, majd meg eltűntek újra - bizonytalan lidérc-tüzeknek látszottak. Rátóti kapitány rá akart gyújtani a cigarettájára és megállt egy percre.

Jávorka annyira el volt merülve, hogy észre sem vette és egyedül ment tovább. Azután megszólalt, mintha a magában szőtt gondolatot folytatná hangosan:

- Hát nézd csak, kérlek. Azért, mert az a cédula...

De hol az ördögbe van Rátóti?... Eltűnt az oldala mellől!

Jávorka körülnézett. A kapitány nem volt sehol. Kiabálni kezdett:

- Rátóti kapitány... hol vagy?

Csak a visszhang felelt, az elnyújtott visszhang a nyirkos kapualjakból.

Jávorka borzongott, a hideg lelte. Visszafordult és keresni kezdte a kapitányt.

Az egyik sötét kapualjból tompa hörgést hallott... És megbotlott valamiben...

A földön Rátóti kapitány feküdt, feje körül hatalmas vértócsa, a nyakán szúrt seb. Görbe kis tör hevert mellette. A házak fala mentén hosszú, fekete árnyék iramodott tova, mintha a falon nyargalna... a szél visongva futott végig a sikátoron... és egy autó berregése hallatszott...

Jávorka letérdelt, belenézett a kapitány arcába...

Vége volt. Rátóti meghalt!

Kétségbeesetten nézte a halottat, a kezét tördelte, fuldokló félelem szorongatta a torkát... tanácstalan volt. Hogyan lehetséges?... Ez itt... Ez volna? Még nincsen két perce, hogy beszélgettek...

Reszkető térddel tápázkodott föl és végigtapogatta verejtékes homlokát. Az ajka remegett, folyton csak ezt hajtogatta:

- Két perce... Szentséges Ur Isten!

Bambán bámult a ködfátyolos sötétségbe, mely mögött egy gázlámpa vigyorgott sárgán.

Valami világosodni kezdett benne... A cédula!...

Gyorsan benyúlt a halott zsebébe. Lázasan motoszkált a zubbonyban.

A papírszelet már nem volt sehol!

VI. FEJEZET.

Fölugrott, hogy segítségért rohan, már a torkán törtetett kifelé a kiáltás: «Segítség!... Se-gít-ség!...»

Azután mégsem kiabált segítségért. Halálos nyugalom szállta meg és olyan hidegen, józanul kezdte mérlegelni az esetet, mintha nem is itt ölték volna meg pár perce, néhány lépésre tőle, barátját, a kapitányt, aki az imént még vele beszélgetett.

Vajjon kinek volt érdeke, hogy megölje a kapitányt?... Csak olyan ember lehetett, akinek az a cédula kellett! A titokzatos cédula, L. Raymundus nevével és azzal a számmal, amelynek a jelentőségét csak az tudta, akinek szüksége volt rá.

Most... Igen, most rendőrt, gyorsan...

Kiabálni kezdett:

- Rendőr!!! Rendő-őr!!!...

Az utca nedves falai sivítva, elnyújtva verték viasza, vijjogó visszhangban rekedt kiáltását:

- Rendő-őr!...

Mozgást látott az utca sarka felől, sötét alakok futottak feléje, izgatott hangok sustorogtak. És a gázlámpa sárga kis fényudvarában pár perc múlva halvány arcok, pislogó szemek vették körül. Rémuló szemek hol a halottat, hol őt nézték kutatva és gyanakodva. Jávorkának összeszorult a torka, alig tudott pár szót dadogni a rendőr kérdéseire, úgy érezte, hogy a háta mögött összesúgnak. - De mi az ördögöt néznek úgy rajta?... Elővette a rendőrségi ujságíró-igazolványát és valahogyan kidadogta:

- És most bemegyek... egyenesen a főkapitányságra...

A rendőr szalutált és Jávorka eltámolygott. - Miért néznek úgy utána?... Undok sárga pofák... Visszafordult. Még egy utolsó pillantást vetett a szegény Rátóti kapitány halálba dermedt arcára és mély sóhajjal ott hagyta. Futva iramodott tova. Vacogott a foga és verejték csurgott végig a hátgerincén. Olyan volt, mint a menekülő gyilkos. Aki most látja őt, a kora hajnalon, amint a gyanús sikátorból válla közé rántott fejjel menekül - maga mögött hagyva a meggyilkolt rendőrkapitány tetemét - az megesküszik rá, hogy a gyilkos nem lehet más, mint Jávorka Sándor!

Megkönnyebbülten állt meg, mikor kiért a körútra. Mély lélegzetet vett. Már virradt. Neki most be kell mennie a főkapitányságra. Igen... Eh, még ráér! Előbb egy kis nyugalmat... A térde reszket és úgy vacog a foga, hogy nem tudna kinyögni egy értelmes mondatot.

Betámolygott az első kávéházba és konyakot rendelt. Egymás után hajtott fel három pohár szeszt... lexikont kért. Az L-betűs kötetet.

Lázasan keresett. Azután akkorát csapott a vastag könyvre, hogy az álmos pincérek odanéztek a nagy csattanásra. A lexikonban a következőket olvasta:

Lullus Raymundus. Élt 1246-tól 1315-ig. Alchimista, orvos. Varázsló hírében állt. Az örök élet titkát kereste és kortársai babonás hittal hitték, hogy meg is találta...

A fejében valami kezdett derengeni. Nem veszthet egyetlen napot sem. Főkapitányság? Ki-hallgatás? ma, holnap, holnapután... Itt vesztegelni ezalatt...

Nem! Előre...

VII. FEJEZET.

A falu, ahová déltájban megérkezett Jávorka, a Mátra túlsó oldalán feküdt. Rozzant, elhagyatott kis község volt, mögötte sötéten rémlett a Kékes orma.

Az idegen láttára rongyos, koravén arcú gyerekek szaladtak ki az utcára és kócos, sovány kutyák ugatták végig, amerre ment. Jávorka a kocsmában telepedett le. - Milyen különös ennek a kocsmárosnak az arca! Még soha nem látott százcáncú, aszott vén arcot, amelyből ilyen fiatal szem villámlott volna.

- Mi járatban van az úr? - kérdezte a kíváncsi csapláros. - Erre nem járnak idegenek, az Isten háta mögött.

- A hegyek felé tartok - felelte Jávorka. - A báróhoz.

A ráncok vitustáncot jártak a fiatal szemű öreg arcán. Ritka fogai közül rekedt nevetés zörgött kifelé.

- Hát maga is? - kérdezte - maga is elmegy a báróhoz?

- Nem értem - mondta zavartan Jávorka.

- Dehogy is nem érti. Maga is örökké akar élni! Mind, mind megpróbálják... Elmennek szépen, fiatalon... Aztán visszakerülnek ráncosan, öregén.

A vendég füléhez hajolt, fontoskodva, titoktatos arccal és a többit már súgva mondta:

- Vagy visszajönnek holtan!

Jávorka megdöbbenve nézett rá. Mintha értette volna már a fiatal szem és a ráncos múmia-arc titkát...

- Maga is? - kérdezte rettegő hangon a kocsmárost.

- Ühüm, én is! Meg a többiek is a faluban. A gyerekek is... De most már nem megy senki, mert amióta beszélnek a dolgáról és a zsandárok ott jártak... azóta nem enged be senkit. Nézzen meg engem, uram. Én is jártam a fekete kastélyban. Annyit mondok, forduljon vissza, ha kedves az élete.

- De hát mi van abban a kastélyban? - kérdezte Jávorka - mi az, amitől úgy rettegni kell?

- Majd megtudja, ha ott lesz.

- Az útját, legalább azt mondja meg, merre kell menni.

- Én ugyan meg nem mondom! Engem ne átkozzon érte...

Jávorka kifizette a borát és megindult a falu egyetlen utcáján. Fiatal asszony jött szembe vele, attól kérdezte, merre vezet az út. Annak csak tágra nyílt a szeme, úgy bámult rá, azután összecsapta a kezét.

- A fekete kastély? Annak az útját kérdezi az ifiúr?

- Azt hát!

- Csakugyan oda akar menni, lelkem?

- Oda hát!

- No akkor jól tenné, ha bemenne előbb a tisztelendő úrhoz meggyónni...

Végre megtudta nagynehezen, hogy a Remetefa dombjától keletre szűk ösvény vezet, arra nem járnak turisták, elkerülik a fuvarosok, a favágók... Arra kell mennie és estére a rengeteg mélyén megtalálja a fekete kastélyt...

Mikor a falu végére ért, hallotta, hogy összesúgnak a háta mögött. Két öreg paraszt:

- Kár érte... olyan fiatal még...

Megállt egy pillanatra, mintha visszariadt volna. - Hátha csakugyan halálos veszedelembé indul? Jobb volna visszafordulni... Vissza az életbe, az ifjúságba... A fiúk a kávéházban ülnek, olvassák az esti lapokat és vitatkoznak... Azután szikrázva gyúlnak ki a lámpák. Szép az élet... Nők... gyönyörű nők... Vissza kellene menni!...

Előtte zúgott a rengeteg... A nap lefelé botorkált az ég peremén, az árnyékok megnyúltak, hűvös lehellet fújt a völgyek felől. Borzongva húzta összebb nyakán a felöltőjét.

Összeszorította az ajkát és odabenn, a bezárt száj kemény kőfala mögött, ezt csikorogták a fogak dacosan: «Kell!... meg kell lennie... nem nyugszom... Tudni akarom a titkot!»

Néhány perc múlva elnyelte erőteljes alakját a sötétedő rengeteg...

VIII. FEJEZET.

A Kékes mögött már félig lebukott a nap. Véres homloka még kilátszott a sötét hegygerinc mögül és utolsó rőt sugarai bíborszínűre festették a fák koronáit. Véres fejű fekete óriásoknak látszottak a száz esztendő sötét tölgyek, amint strázsáltak a hegytetőkön és a szakadékok szélén. Mély csönd volt, százszorosan visszhangzott a kavicsok csikorgása, míg jajgatva lapultak széjjel a tova siető léptek alatt. Valahol hegyi patak duruzsolt... És néha elrikkantotta magát a feje fölött egy-egy tovaszálló madár...

Hirtelen látta meg a szakadék szájában a fekete kastély félelmetes árnyékát. Olyan volt, mint a mesék kísértet-vára.

Lenyűgözve nézte néhány percig a mohos fekete falakat, a kékesszürke alkonyi égre keményen rárajzolódó bástyákat és tornyokat. A fekete erdők mélyén, a szakadék rejtekében lakatlan, elátkozott álmokkastély...

Azután megindult határozott lépésekkel a keskeny ösvényen a kapu felé. Amint egy széles törzsű, fantasztikus alakú fát megkerült, hirtelen drótakadályba ütközött. Egy darabig a drót mentén járkált, de a kastélyhoz nem jutott közelebb. Már veszedelmesen sötétedett... A kastély körvonala alig rémlett a sűrűből és az elcsöndesedett erdőt sötét árnyékok borították.

Fáradtan bukdácsolva kerülgette a végtelennek látszó drótkerítést, amelyen nem lehetett keresztül bújni. A kastély néha eltűnt a szeme elől, azután hirtelen újra megpillantotta a sötét tornyokat. A széles, csapott tetejű nagy torony homlokán kigyulladt két ablak. Lehet, hogy valaki lámpát gyújtott a toronyban, de az is lehet, hogy a hegyek mögé bukkant nap utolsó sugara lángolt fel két üvegtáblában. Jávorka sokáig nézte a torony lángoló szemét... Mintha őt figyelné, őt követné...

Drótkapu elé ért. A kapu mögött hatalmas termetű vadászruhás ember állt mozdulatlanul, kezében puskával. A puskás óriás mereven nézte a jövevényt. Olyan mozdulatlan volt az arca és egész alakja, mintha nem is volna más, mint kővé vált erdei rém.

- Halló! - kiáltott rá Jávorka.

A puskás őrszem nem felelt.

- Halló! Nem érti? - kiáltott még egyszer.

Csak a völgyi visszhang felelt messziről, kísértetiesen: «Halló-ó-ó-ó...»

Az őrszem meg sem moccant...

Jávorka erőt vett borzongásán, összeszedte minden maradék nyugalma és egészen a drótkapuhoz tolakodott.

- Értse meg, barátom - kiabált most már torka szakadtából. - A báró vendége vagyok, ő hívott...

Kotorászni kezdett a zsebében, de nagy zavarában csak nehezen találta meg Mátraházy báró kézzel írott névjegyét. Mikor végre rátalált, benyújtotta a dróton át.

Vége!... Az őrszem megmozdult, közelebb lépett és ránézett a kartonlapra.

A drótkapu kitárult... Jávorka belépett és tanácstalanul állott meg. Vajjon merre kell mennie most?

- Merre? - kérdezte az őrt.

Az egy szót sem felelt, csak némán mutatta az irányt, azután elfordult és nem törődött tovább Jávorkával.

A riporter elindult az ösvényen. A fekete sziklák mögül már emelkedett a szélesarcú, szelíd hold. A kastély fekete falai, ormótlan bástyái és tornyai megnyúltak a derengő égen.

A várkapuhoz leeresztett híd vezetett. Fölvonóhíd, amely rozsdás láncokon függött. Amint átment rajta, ijesztően döngött lábai alatt a padló. Lenézett a mélységbe. Feketén ásított a vár mély árka, mint az éhes vadállat feneketlen torka...

A kapu hang nélkül kinyílt. Pedig nem is kopogott, nem is volt ideje, hogy az oroszlánfej formájú, rozsdás koppantóhoz nyúljon. A kapu magától nyílt ki.

Odabentről bizonyosan figyelték már az idegent, aki közeledik a kapuhoz.

A visszhangzó boltozat alatt eléje perdült valaki... vagy valami... Jávorka ijedten hőkölt vissza. Vaskosaras lámpa imbolygott az orra előtt és a bizonytalan kis fénykörben szörnyű arc vigyorgott rá. - A pokol kapusa lehet ilyen, mint az aszaltszilva arcú, nagyorrú, fogatlan vaksi gnóm, akinek két púp nőtt a hátán, az állkapcsa előre ugrott és homloka alig volt... Irtóztató pokolbéli állatnak látszott.

- Jávorka Sándor vagyok - dadogta - a báró úr hívott...

A gnóm vigyorgott, de nem szólt semmit. Azután névjegy-nagyságú kartont tartott az orra elé. A kartónon csak ennyi volt, szálkás betűkkel:

Jávorka úr! Várjuk önt. A kapus fel fogja vezetni.

Jávorka hátrált egy lépést és megdöbbenve nézte hol az alvilági szörnyet, hol az elébe tartott kartónlapot. - Várják?... De honnan tudták, hogy jön? Hiszen csak egy hét múlva ígérkezett... Értelmetlenül bámult a kapusra. Azután megkérdezte.

- Honnan tudták?

A gnóm vigyorgott és a kezével mutatta, hogy nem tud beszélni. Mélyen meghajolt és imbolygó lámpájával mutatva az utat, előre ment.

Jávorka bizonytalan léptekkel követte a púpos, ferde kis árnyékot, amint szaladva, majd meg-megállva ugrándozott előtte, bakkecske módjára. Ujabb kapu következett, azután hideg lehelletű boltíves folyosó, kopogó kőkockák, majd lépcső. Falépcső, amelynek minden foka sóhajtva nyikorgott a lépései alatt. Jávorka idegesen pislogott a falra, leste a siető, meg-görnyedt kis árnyékot, amint fölfelé szökdécselt, púposan és görbén, mint egy öreg erdei manó. És utána az ő magas, előrehajló árnyéka, amely bizonytalanul mozgott a falon...

Vajjon mi vár reá odafönt? A báró?... Ki tudja, milyen rémségek...

Talán a halál!

Megtapogatta kabátja hátsó zsebében a browningját. Rendben volt! És a szíve... az is, az is a helyén volt.

A törpe portás megállt, kinyitott egy ajtót, melynek résén fénysugár szivárgott a lépcsőre, azután groteszk pukkedlit csinált és fogatlan szája szörnyű vigyorgásba torzult.

De milyen idegenszerű fény áradt ki az ajtón!... Mintha a nyirkos kőfalak között a májusi reggel napsugara pompázna.

Az ajtón belül borotvált arcú, kifogástalanul öltözött inas hajbókolt előtte. Merev volt az arca és néma. A bábjáték egyik eltévedt figurájának látszott, amely hajlong, hajlong... játssza vég nélkül a maga szerepét, színpad és közönség nélkül.

A szoba, amelyet titokzatos fényforrás árasztott el májusi ragyogással, tökéletes ellentéte volt mindannak, amit Jávorka eddig látott. A mohos, vastag kőfalak között derüs, modern bútorok, virágos szőnyegek, kényelem és pompa. Még nem ért rá, hogy jobban körülnézzon, mikor valaki előtte termett. Alacsony, madár-arcú emberke, a cvikkere mögül okos, tiszta tekintetű szem ragyogott. Vékonyka testét fehér orvosi köpeny fődte és éles hangocskája idegenszerűen visongott:

- Doktor Sziriusz Szilárd... a báró úr asszisztense.

- Jávorka vagyok - felelte rekedten a riporter és megdöbbsent... Mintha nem is a saját hangját hallotta volna.

- A báró úr engem kért meg, hogy üdvözljem önt.

- Öméltósága már hazajött? - riadt föl Jávorka.

- Nem, szerkesztő úr... a báró úr nincsen itthon. Ma reggel külföldre utazott Budapestről. Való igaz, hogy ma estére haza akart jönni, de... bizonyos körülmények megakadályozták... valami közbejött és a báró úr külföldre utazott.

- De honnan tudta a báró úr, hogy én ma ideérkezem? - hökkent meg Jávorka. - Tegnap este még úgy beszéltük meg, hogy csak egy hét múlva...

- A báró úr - vágott bele szavába Sziriusz doktor - értesült, hogy ön ma reggel hat óra tizenöt perckor Gyöngyösre váltott jegyet... Miután emlékezett rá, hogy önt meghívta a kastélyba, mindjárt gondolta, hogy erre utazik... Felhívott engem telefonon.

- A báró úr rendkívül figyelmes - mondta Jávorka elgondolkozva - kiterjed a gondoskodása egészen jelentéktelen dolgokra és személyekre is... Például arra, hogy én mit csinálok reggel hat óra tizenöt perckor...

A kis doktor úgy tett, mint aki nem hallja ezeket a szavakat. Mozdulatlan arccal és minden akcentus nélkül beszélt tovább:

- A báró úr egyébként egy-két nap múlva itthon lesz. Arra kéri önt, hogy addig is érezze jól magát minálunk... A fekete kastély csak kívülről olyan komor hely. Itt belül, amint látja, egészen barátságos otthon. Unni nem fogja magát, arról biztosíthatom!

Jávorka nem volt éppen gyáva ember, de a különös kis fehérköpenyes madár-ember utolsó szavaira hangosabban dobbant meg a szíve... Mintha gúny és fenyegetés rejtőzött volna a sipítózó madár-hangban, mikor azt mondta: «Nem fogja unni magát...»

Kereste a szót, felelni akart... De Sziriusz doktor ismét közbevágott.

- Egyet azonban meg kell ígélnie, ezt a kastély minden vendégétől kérjük... A báró úr talán már meg is mondta: amit e falak között lát, arról nem szabad beszélnie senkinek! Remélem, világosan fejeztem ki magam: Senkinek! Később talán magától is rájön, hogy miért? Ugy kell hallgatnia, mint ezeknek a néma szolgáknak...

Jávorkának borzongott a háta.

Igen... mióta a drótsövényhez ért, csak némákkal találkozott. A hatalmas termetű vadász - a púpos, ijesztően vigyorgó portás - a borotvált arcú inas, aki olyan, mint a marionettfigura - némák, mind-mind némák!

Micsoda titkai lehetnek ennek a kastélynak, hogy a báró csak olyan embereket tűr meg a környezetében, akik nem tudnak beszélni?!...

Hideglelés környékezte. De erőt vett magán, igyekezett mosolyogni és megőrizni a hűvösen udvarias, fölényes hangot.

- Kérem, doktor úr, szavamat adtam a báró úrnak, hogy hallgatni fogok.

Sziriusz csillogó szemüvege mögött különösen lobbant föl a komoly szem.

- Talán nem kell mondanom, szerkesztő úr, hogy minálunk nagyon komolyan veszik az ilyen ígéretet! Nagyon komolyan...

Csend volt egy percre, aztán újra megszólalt a doktor:

- Sajnos, ritkán lesz szerencsém önhöz. Kísérleteim minden időmet lefoglalják. De azért nem marad egyedül. Aki a szórakozásáról gondoskodni fog, igen kedves, vonzó valaki...

Mintha a titokzatos színjáték rendezője el akarná szédíteni, végszóra nyílt ki az ajtó és a küszöbön fiatal leány jelent meg. Karcsú volt és rugalmas, mint a párduc, a szeme zöldes fényben izzott... rejtelmes ragyogású drágakő... és bronzvörös haj szikrázott a termet betöltő csodálatos fényben...

- Jávorka Sándor úr - mondta Sziriusz Szilárd hideg udvariassággal - Szalóky Éva kisasszony, a báró úr titkárnője...

IX. FEJEZET.

A riporter talán életében először volt zavarban fiatal leány előtt. Hang nem jött az ajkára, visszafojtott lélegzettel, hangosan dobogó szívvel bámulta a csodálatos jelenséget, akiről a világ legtermészetesebb hangján mondta Sziriusz doktor, hogy ő a báró titkárnője...

Jávorkát egyáltalában nem lepte volna meg, ha Sziriusz doktor úgy mutatja be a leányt, mint a Mátra tündérét... vagy talán a mátrai hegyek férfirontó boszorkányát! Titkos ösztöne megsúgta, megérezte, hogy ez a leány mind a kettő együtt: angyal és ördög - ártatlan gyermek és örvénylő szemű boszorkány: égi jóság és pokoli gonoszság...

Csak állt a helyén mozdulatlanul, tétován, elbűvölten - tudta, hogy szánalmas lehet ebben a zavart szótlanágában, de a torka összeszorult, nyelve a szájpaddlásához tapadt és úgy érezte, hogy nincsen agyvelő a homloka mögött.

Nem, egy szót sem tudott kitalálni, amit mondhatna, amit felelhetne...

A leány mosolygott, közelebb jött hozzá, feléje nyujtotta a kezét és Jávorka szinte gépiesen fogta meg a keskeny, hosszúkás ujjakat és nem tudta, vajjon márványhideg kéz-e ez, vagy a gyehenna forrósága szikrázik belőle.

- Isten hozta! - mondta a leány és Jávorka az első pillanatban önkéntelen mozdulattal a magas boltívek felé tekintett, vajjon honnan szól az angyali kórus, amely betöltötte ezüst muzsikájával a szobát.

- A vacsora az asztalon van - folytatta most a lány - uraim, parancsoljanak.

Átmentek a másik terembe, ahol ugyanaz a megmagyarázhatatlan fény világított, mint az előbbi helyiségben. Lámpás, vagy ehhez hasonló nem látszott sehol. Az asztalon gazdag vacsora várt rájuk és bőven pompázott a virág a nehéz majolika-vázákban.

Szótlanul ültek le mind a hárman. A leány kettőjük közé... Némán, zavartan kezdődött a vacsora. Jávorka gépiesen mozgatta a kést és a villát, fogalma sem volt róla, hogy mit eszik. Majd nagy erőlködéssel megszólalt, mert érezte, hogy szörnyen komikus lehet félszeg némaságában.

- Őszintén szólva, nem igen számoltam rá, hogy ma ilyen bájos környezetben fogok vacsorázni.

- Persze! - kacagott Éva és odafönn a mennyezet magasságában trillázó dekrescendóban enyészett el a kristály-hang - gondolom, mit meséltek magának odalenn a faluban a fekete kastélyról!

- Bennünket - folytatta Sziriusz - elátkozott varázslónak tartanak a tudatlan emberek, akik nem értik meg a báró úr kísérleteit. Pedig higgye el, kérem, nincsen ezekben semmi rendkívüli. Odabenn a laboratóriumban... persze, ha a báró úr bevezeti!... nem igen fog egyebet látni, mint bármely európai klinikán, vagy tudományos intézetben. Egyszerű vegyészeti és biológiai kísérletek... Semmi más!

Jávorka már egészen nyugodt volt. Föltámadt benne az ujságíró kíváncsisága és finom taktikával próbálkozott.

- Talán valamivel mégis jelentősebbek - mondotta, hogy a beavatottság látszatát keltse Sziriuszban és valami elszólásra bírja.

Sziriusz azonban túllátott az apró ravaszkodáson, összeszorította keskeny ajkát, elnémult és szemüvege ellenségesen villant meg.

- Arról mondjon le, kedves szerkesztő úr - kacagott Éva - hogy Sziriuszból valamit kiszedjen. Mi már megszoktuk, hogy olyanok legyünk, mint a szolgálaink: némák.

- Én nem vagyok kíváncsi - alakoskodott tovább Jávorka. - Ebben a percben nem is érdekel más, mint hogy milyen összefüggésben lehet a kísérletekkel az a gyilkosság, amely tegnap éjjel történt a báró úr szobájában.

Sziriusz rémülten kapta föl a fejét, Éva pedig sápadtan meredt Jávorkára.

- Miről beszél ön? - kérdezte rekedt izgalommal Sziriusz.

Éva nem szólt egy szót sem, de az arca fehér volt, mint az alabástrom és bizonytalan színű nagy szeme tágra nyíltan, égő izgalommal tapadt a fiúra.

- A báró úr nem szólt semmit az éjjeli eseményekről?

- Semmit!... Éppen semmit - motyogott zavartan a doktor - pedig beszéltem vele telefonon és... egy szót sem szólt!

Jávorka félig lehunyta a szemét és rendezni próbálta a gondolatait.

Tehát a báró egy szót sem szólt a gyilkosságról, holott telefonon beszélt Sziriuszsal. - Vajjon mi oka lehetett arra, hogy elhallgassa?... Különös - mint minden tegnap óta - rejtelmes - mint minden a kastély és gazdája körül!...

- Kérem - esdekelt Éva - mondjon el mindent. Talán a bárót akarták meggyilkolni?

Jávorka nagyon óvatos volt, mert semmit sem akart elárulni a maga véleményéből és gyanújából. De azért beszélt.

Elmondta a múlt éjszaka történetét. Őt magát is elkapta a véres vízió hatalma. Láta a sápadt halottat a földön... látta lába előtt Rátóti kapitány vérző holttestét... idegein újra végigborzongott a szörnyű éjszaka minden emléke. Sziriusz előrenyújtott fejjel, mohón itta a szavait, Éva pedig kitágult pupillákkal, borzongó rémülettel hallgatta.

- És - sürgette Sziriusz - ki volt a halott? Milyen volt?... Hiszen ez a legfontosabb: hogy ki a halott!

Jávorka benyúlt a zsebébe és kihúzta azt a déli ujságot, amelyet útközben, Gyöngyösön vásárolt.

- Itt a fényképe. Aki ismeri, jelentkezzen.

- Jaj Istenem! - sikoltott föl a leány - hiszen ez... ez...

De Sziriusz villámgyorsan a szavába vágott:

- Ez Mindszenty Gábor - mondta parancsoló nyomatékkal. - Mindszenty Gábor! - Értettük? Mindszenty és senki más? Ugyebár, Éva kisasszony.

Bágyadt fejbőlintással felelt a leány, lehunyta a szemét és hátradőlt karosszékében, mint akit egészen elhagyott az ereje. Jávorka jól látta a bizonytalan fejmozdulatot és a csodálatos szemekre húzódó pillák függőnye mögött, mintha látta volna a tiltakozást, a kétkedést, az igen mozdulat mellett a «nem»-et...

- Legalább azt mondják meg - türelmetlenkedett. - Ki ez az ember?

- A báró úr, úgy gondolom - felelte Sziriusz - egyetlen ellenségét vesztette el benne.

- Akkor bizonyos, hogy csak az lehet, aki tegnap délután üldözte a báró urat. De mégis különös, nagyon különös...

- Mi az, ami különös? - csattant föl Sziriusz és nem lehetett volna megállapítani, hogy a hangjában mi volt több: érdeklődés, vagy fenyegetés?

- Különös - folytatta Jávorka, mint aki csak magának beszél - hogy a báró tegnap éjjel nem akarta fölismerni a halottat. Nem, sehogyan sem! A doktor úr szavaiból pedig arra következtetek, hogy ismerte, nagyon is jól ismerte.

Sziriusz erőiesen vágta el a beszéd fonalát:

- Ez nem fontos! Legalább egyelőre nem! Amíg a báró úr haza nem jön, addig ön ne vegyen tudomást arról, hogy ki a halott.

- Hogyan kívánhatja ezt tőlem, doktor úr? Hiszen ön maga mondta az előbb, hogy a halott személye a legfontosabb...

Sziriusz az asztalon keresztül Jávorka felé hajolt. Vézna kis felső teste ráfeküdt az asztalterítőre és Jávorka felé kúszott. Ráncos, pergamenbőrű madár-arca most egészen közel volt a Jávorkáéhoz, szúrós szeme, amelyet félelmetesen megnagyított a vastag szemüveg, belefűrődött a fiatalember szemébe.

- Most pedig azt mondom - szólt lassan, minden szót külön hangsúlyozva - hogy ha a báró úr nem ismerte föl, akkor ez nem is Mindszenty Gábor... Értette, szerkesztő úr? Nem is Mindszenty Gábor! Vagy talán... öméltóságának fontos okai vannak... Ha megérkezik, majd vele beszéljük meg a többit. Nem tanácslom, hogy addig foglalkozzék a dologgal! Innen úgy sem tud értesítést küldeni senkinek, erről már gondoskodtunk.

- Ugy értsem ezt, tanár úr, hogy foglya vagyok a fekete kastélynak?

- Óh, a világért sem! Csak vendége... Nagyon kedves vendége, akit azonban becsületszava köt, hogy beleegyezésünk nélkül semmiféle hírt, értesülést, titkot, nem visz ki a kastélyból.

Jávorkának meleg lett a homloka, karján megfeszültek az izmok, éktelen düh forrongott benne. Már úgy volt, hogy öklével az asztalra csap...

De azután átlátta, hogy így semmire sem megy. Uralkodnia kell magán a végsőkig és ravasz-nak kell lennie, ha célt akar érni. Mosolygott tehát és igyekezett megnyugtatni Sziriuszt.

- Igaza van, tanár úr, szavamat adtam és az adott szó a legnagyobb rabság. Jobban megbízhatik benne, mint a bezárt kapukban.

De ott belül nem volt ilyen nyugodt. És nem is volt benne olyan bizonyos, hogy adott szavát meg fogja tartani. Érezte, hogy az Adlon szálló véres rejtélyének kulcsa itt van a fekete kastélyban és, ha egyszer megtudja az igazat - ha tudni fogja, ki ölte meg a rejtelmes idegent a szállóban és ki ölte meg, úgy szólván az oldala mellett, az utcán, Rátóti kapitányt - akkor nem fog hallgatni, ha százszor szavát adta is!

Alig várták a vacsora végét. A jó hangulatnak vége volt, nem tudtak már egymással mit beszélni, mindnyájan egyre gondoltak: az Adlon szálló sötét titkára. És, mivel nem mertek erről beszélni, inkább nem szóltak egymáshoz egy szót sem.

Mikor a leány fölállt az asztal mellől, Sziriusz parancsolóan rászólt:

- Kérem, Éva... Egy percre menjünk át a dohányzóba. Még kell valamit magával beszélnem. Jávorka úr majd megvárja itt...

Öt percig tartott, öt hosszú percig, amíg Jávorka egyedül volt. Cigaretára gyújtott és elgondolkozva nézte a kék füstöt, amely magasba száll, szeszélyes figurákká alakul, azután ellebeg a messzeségbe, széjjelfoszló ködkép módjára.

A báró!... Mennyire megváltozott pár óra alatt!... Vacsora közben kedves, szeretetre méltó volt és azután, a halott mellett. - Mivel lehet megmagyarázni a báró lényének ezt a kettéhasadását?

Egy pillanatig arra gondolt, hogy arról a báróról, akivel együtt vacsorázott: nem hinné el, hogy gyilkolni tud... De arról a báróról, akit a szálló szobájában látott viszont, a halott mellett - arról elhinné, hogy gyilkos!

Ostobaság! A fantáziája túl messze vitte...

Éva visszajött. Az arca még valamivel halványabb volt és mintha sírt volna... De azért mosolygott.

- Ugy hiszem, fáradt lehet a hosszú gyaloglás után - mondta csöndesen és a hangja most fátyolos volt, nem úgy, mint az előbb. - A toronyban van a vendégszoba, majd az inas főlkíséri.

Az inas már ott is volt. Jávorka nem látta és nem hallotta, mikor jött be. Ugy látszik, nemcsak néma volt, de hangtalanul járt-kelt is a különös kastélyban. A fiú még egyszer a leány felé fordult, egy percig szó nélkül álltak egymással szemben és meg voltak zavarodva. A fehér alabástrom-arcon lassan kigyulladt az esthajnal rózsaszínű fénye és ez a rózsaszínű áradás lefelé futott a lágyan formált, kissé előrehajló, szelíd hattyú-nyak felé, amelynek finom, bágyadt vonalában annyi odaadás, annyi megadás volt.

Jávorka is érezte, hogy melege van és nagyon, de nagyon piros lehet az arca. Néztek egymásra - két fiatal emberi lény, akik most egy szörnyű titok árnyékában állnak itt mind a ketten - két fölizgatott, meghajszolt ifjú szív - és zavarban voltak.

Egyszerre sütötték le a szemüket mind a ketten. Azután - mert a néma inas ott állt a küszöbön - a leálynak mondania kellett valamit:

- A torony különben igen érdekes hely...

A lány hangja arra figyelmeztette a fiút, hogy uralkodnia kell magán, mert még valaki van a szobában. Igyekezett könnyed, tréfálkozó hangon felelni:

- Remélem, nincsenek kísértetek, abban a toronyban?

- Óh, kísértetek semmi esetre sem! Legfeljebb boszorkányok... Mert a torony másik szobájában én lakom.

Elbúcsúztak és Jávorka megindult az inas nyomában. A néma szolga fölvetett az asztalról egy karos gyertyatartót, magasra emelte és azzal világította az utat a vendég előtt. Olyan volt ez a lobogó kandeláber, mint az ördög vasvillája, melynek hegyéből lángok csapnak ki... Recsegett a padló, nyögött a lépcső a lépteik alatt és amikor elhaladtak az egyik keskeny ablak előtt, Jávorka szárnycsapást hallott közvetlenül a feje fölött.

Denevér repült el valamelyik sötét zugból az ablak felé...

Egyedül maradt a szobában. Ódon bútorok vették körül, túl magas fal nehezedett rá, a boltíves tetőt nem is látta. Kitekintett a gótikus ablakon. Odalenn fekete mélység... És a derengő holdvilágban látta a feketén nyújtózó hegyeket, a mély és messze rengeteget. Szorongva nézett körül. A csönd olyan végtelennek tetszett, mintha kriptában volna... Azután eszébe jutott, hogy talán csak egy fal választja el a leánytól.

Milyen különös teremtés! - Vajjon ki lehet?... Mert hogy nem egyszerű titkár-kisasszony, az bizonyos...

Igyekezett másra gondolni, megpróbálta visszaterelni zavart gondolatait a véres titokra, amely idehozta. Nem tehetett róla, hogy hűtlenné vált a két halotthoz és fantáziája az élőhöz tért vissza: a csodálatos szépségű vörös leányhoz, aki valahol itt lélegzik, itt piheg, itt sóhajtozik a közelében, egyedül...

Egyszerre megérezte, hogy - még valaki van a szobában!... Valaki bejött és ő nem vette észre: mikor? Nem volt ez félelmetes érzés, nem... forró izgalom vett erőt az idegein. Egy percig meg sem fordult, még a szemét is lehúnyta, hogy még jobban átadja magát az álomnak... Azután megszólalt mögötte az ezüst-csengésű hang:

- Jávorka...

Ott állt előtte a leány.

- Éva...

A leány szájára tette az ujját és intett, hogy hallgasson.

- Jávorka - suttogta lágyan, csöndesen: - ha kedves az élete... ne maradjon itt.

X. FEJEZET.

Nem volt ideje, hogy feleljen. Az ajtó becsapódott, a látomás eltűnt. Egyedül volt a torony-szobában, egészen egyedül. Az első pillanatban utána akart eredni, hogy elfogja a folyosón, hogy visszaviszi a szobába és faggatni fogja. De megmagyarázhatatlan erő bénította meg a tagjait, nem tudott mozdulni, nem tudott utána menni... Csak állt a szoba közepén és egy perc múlva álomnak tartotta mindazt, amit látott és hallott. Csak álomnak...

Sajátságos lámpa lógott a mennyezetről. Nem égett benne láng, se villany. Áttetsző, gömb alakú test volt, titokzatos fém, vagy ásvány, melyből a napsugár meleg fénye áradt. Nem is lehetett eloltani ezt a rejtelmes fényforrást. Jávorka sokáig keresgélt, amíg észrevette, hogy rá kell húzni a fölötte függő fekete fémburkot, ha sötétségre vágyik és aludni akar.

A nyitott ablakon át beáradt a szobába a hold fénye: széles ezüstnyaláb nyúlt végig a padlón. Félálomban nézte a ragyogta ezüst csíkot, amely nőtt, egyre nőtt, széles országúttá... és rajta halovány leányalak közeledett feléje, kibontott hosszú vörös hajjal... és ajkára tette az ujját...

Reggel a kastély terraszán teázott Évával. Az üres csésze jelentette, hogy nem régen mehetett el Sziriusz Szilárd. A leány üde volt és derűs, mint a tavaszi reggel. Nyoma sem volt már rajta az elmúlt éjszaka izgalmainak. Jávorka nem is gondolt arra, hogy szóba hozza a különös éji látogatást. Ő maga is úgy gondolt vissza rá, mintha álmodta volna.

Hiszen lehet is, hogy csak álmodta...

- A doktor már elvonult a lombikjai közé - mondta mosolyogva a leány. - Szegény fiú! Ugy-e, milyen szerencsétlen figura?

Megvárták, amíg a néma inas elhozta Jávorka reggelijét és magukra hagyta őket. A leány csak azután folytatta:

- Jaj, hogy utálom ezeket a néma szörnyeket!

- Akkor miért van itt?

- Gyerekkorom óta itt tartanak - felelte szomorúan a leány. - Alig voltam távol életemben a fekete kastélyból. Mindössze hat év az intézetben... azóta itt élek. A báró neveltetett, nincsen senkim és nem mehetek el innét... Hová is mennék?

- De miért ne? Miért ne mehetne el, az ilyen gyönyörű, fiatal leány, mint maga...

- Maga még nem ismeri a bárót! - sóhajtott Éva.

Jávorka közel hajolt hozzá, érezte a selymes vörös haj illatát és jól látta, amint a könnyű, virágos tavaszi ruha alatt lázas ütemben vergődik a leány formás kis keble.

- Talán - suttogta a leány fülébe - talán a báró miatt nem akar elmenni?

A leány félig lehúnyta a szemét és elpirult. Szomorú mosollyal ingatta a fejét.

- Bizonyosan mást gondol! Bolondságot gondol... Amadé báró a legjobb ember, akit valaha ismertem és én hálát érzek iránta. Végtelen hálát.

Azután egészen a fiú felé fordult és szenvedélyes, áttüzesedett hangon folytatta:

- És nagy elme, rendkívüli ember... nagy, nagy tudós. A ma élők között a legnagyobb!

- És a ma élők között a legnagyobb különc is - jegyezte meg Jávorka.

- Láss, ebben megint csak téved. Igaz, a fekete kastélyban néha különös dolgokat lát az ember... hiszen Amadé báró kísérletei is rendkívüliek. Közönséges ember nem is értheti őket. Azok az emberek, az egyszerű, tudatlan parasztok, akik jó pénzért ajánlkoztak, mint kísérleti médiumok, zsebre rakták a pénzt, hazamentek és otthon elkezdtek rágalmazni a bárót. Egész legendakör támadt körülötte... Hiszen nem mondom, egyiket-másikat talán megkínózta... Lehet!... Nem minden kísérlet sikerült mindjárt és a természet nagy titkainak ára van.

- Mondja, Éva - kérdezte Jávorkor - igaz, hogy még a hatóságok is beleavatkoztak?

- Igen. Csendőrök jöttek. De azután elsimult... Amadé báró megunta a dolgot, bezáratta a fekete kastélyt és összeszedte ezeket a némákat a világ minden részéből, hogy ne tudjon beszélni senki emberfia arról, amit a kastélyban lát... De a kísérletek most már nagyon előrehaladtak. Már csak rövid idő kérdése... Addig nem szólhatunk és közölünk senki el sem mehet.

- Én sem? - kérdezte a férfi.

A leány arcán zavar vonaglott.

- Ezt majd... majd maga a báró dönti el. Ha... hazajön.

Különös révedezésbe merült a leány. Ugyanazt a rettegést látta most a szemében Jávorka, a természetellenesen kitágult pupillákat... mint az elmúlt éjszaka. De ez csak egy pillanatig tartott. Az árnyék elvonult és újra kiragyogott a nap: a leány mosolygott.

- Addig okosabban teszi - intette a fiút - ha egy kicsit mulattat. Hiszen olyan unalmas itt az élet! A külvilágról semmit sem tudunk, a báró nem szereti, ha ujságot hoznak be.

Merengve nézett a hegyek felé. Két karját - a csodálatos fehér liliomokat - lágyan összekulcsolta a feje mögött, nagyot nyújtózkodott, hogy megfeszült a vékony ruha alatt karcsú párduc teste... Félig nyitott ajka mintha a vágy öntudatlan szavait suttogta volna...

- Élni, élni... milyen jó lehet az... Milyen szép lehet a világ! Menni... menni!...

Jávorka gyönyörködve nézte a leány lehúnyt szemét, ahogy belemerült az ábrándok szépséges álmaiba - hogy ne lássa a fekete kastélyt - ne lássa a kökerítést és a bezárt kaput...

Menni, repülni...

A fiú gyönyörködve nézte. Arcába csapott újra a bódító illat, amelyet már az előbb érzett. Elborította az agyát, érezte, hogy minden idegrostja külön lesz mámoros. Olyan volt, mint aki a pezsgőmámor első perceit éli, még tud magáról, még figyeli magát és látja, hogy közeledik a teljes ittasság felé... Valami tiltakozott benne: nem most nem szabad gyöngének lennie - nem szabad ostoba kis kalandok után futkosnia... Nagy cél vezette ide... Nagy cél... De lassanként elbágyadt benne minden, az akaratereje ellankadt, szédülten szívta magába az ifjúság illatát, amely kiáradt a leányból és körül lebegte őt, mint könnyű felhő... s amikor a leány újra azt mondta: élni - a keze után kapott és tüzes visszhangban felelt:

- Élni... élni, Éva, igen... és elmenni innen!

A leány megrezzent. Ugy látszott, eddig észre sem vette, hogy valaki van mellette... hogy valaki hallja elfojtott ifjúságának önfeledt szavait. Csodálkozva nézett most a férfira, mintha mély álomból ébredt volna és a pillantása azt kérdezte: - Hát te ki vagy? Nem is tudtam, hogy itt vagy... A kezét zavartan húzta ki az erős barna férfikéz szorításából, és a könnyű selyemsájt - exotikus keleti selyem volt, messze földről való - összehúzta a nyakán.

Ezzel a mozdulattal, mintha felöltözött volna - újra magába zárkózott a leány. Védelmezte magát...

- Jöjjön, Éva - unszolta tovább a fiú, halk és reszkető hangon, amelyben a szenvedély lávája forrott - menjünk innen.

A leány szomorú mosollyal nézte.

- Mondja csak, Jávorka... hallott már valamit a boszorkányokról?

- Nem értem, Éva!

- Boszorkányokról, akik eladták magukat az ördögnek?... Óh, nem úgy, mint a maiak!... Nem a hermelin-bundáért és autóért kínálkozó kis tucat-boszorkányokról beszélek én. Hanem az igaziakról, akik feloldhatatlan fogadással adták el a lelküket.

- Kicsi koromban ilyenekkel rémítgetett a dajkám - nevetett a férfi.

- Ne nevéssen, Jávorka Sándor: ne nevéssen! Mert én... ilyen boszorkány vagyok.

- Csacsiság! - tört ki a férfi ajkán a hitetlen tiltakozás.

De azért belesápadt abba, amit a leány mondott. Nem volt babonás és mégis... Mégis meg-
illette a lelkét ez a szó: - boszorkány... És ez a vallomás: - «boszorkány vagyok»...

Talán a környezet hatása volt és az egymás után következő két szörnyű éjszaka viselte meg az idegeit - de Jávorka borzongva húzódott vissza a leány közeléből.

A leány komolyan a szemébe nézett. Jávorka nehezen állta most a tekintetét. Látta, hogyan örvénylik a mély tengerszem a leány arcában... Nézte, nézte, amíg beleszédült és le kellett hűnynia a szemét.

- Maga nem ismer még engem, Jávorka! - mondta a leány.

És sóhajtott...

Az emeleti ablakból Sziriusz éles hangja hallatszott.

- Éva!

A leány idegesen fölugrott.

- Most mennem kell, Jávorka! Kérem, ne haragudjék, hogy itt hagyom. Ha unatkozik, meg-
nézheti a sziklán a Léthe-forrást. Nem kell félennie, a drótkerítésen túl úgy sem engedik az örök.

Azután elment. Olyan gyorsan tűnt el, mint a széjjelfoszló ködkép. Jávorka egy darabig utána
nézett, azután sétára indult. Nem fog ártani a környezettanulmány...

A rabságot egyáltalán nem vette komolyan.

Átment a kőudvaron, kilépett a kapun. A portás nem akadályozta meg. Erdei ösvényen haladt
tova és eszébe sem jutott, hogy fogoly, hogy minden lépését vigyázzák. Nem nagyon tudta,
merre jár. A leányra gondolt, arra a sóvár vágyakozásra, amely a szegény ifjú teremtség szavá-
ból sóhajozott és gyötrődve kereste most már a másik titkot... a két véres halott titka után ezt
az újat: - micsoda rejtelem köti ide Évát?... Miért van itt és miért akarta őt elküldeni a fekete
kastélyból?...

A mély csöndben hirtelen lövés csattant!

Golyó süvített el a füle mellett!

Ábrándjaiból brutális valóság ébresztette föl. Zsebéhez kapott, kirántotta a revolverét és lőtt.
Vaktában lövöldözött, kétszer, háromszor... arra, ahonnan a golyó süvített. Nem találhatott,
mert jól látta, hogy a sűrűben hang nélkül iramodik tova egy könnyű alak. Vad haraggal
rohant a menekülő után, be a zörgő bokrokba. Taposta a bozótot, mint a böszülten törtető vad-
állat.

Aztán megállt... valami megállította.

A földön éles lábnyom látszott. Keskeny, hosszúkás, finom láb nyoma. Szédülve és zavartan nézte... Pár lépésre valami fehérlett.

Csipkés szélű női zsebkendő!

Fölvette, beletemette az arcát. Ugyanaz a bódító illat áradt belőle... Éva hajának illata!

Boszorkány...

XI. FEJEZET.

Ebédnél leplezetlen gúnnyal vizsgálta Jávorka arcát Sziriusz tanár úr. Mintha keresett volna valamit a vendég vonásaiban: haragot, vagy félelmet. De nem talált mást, mint mosolyt, ugyanolyan gúnyos mosolyt.

- Ma reggel - mondotta Jávorka - majdnem sikerült bejutnom az örök életbe.

- Hogyan? - kérdezte a világ legártatlanabb arcával Éva.

A tanár is csodálkozó ábrázatot mutatott, mint aki semmiről sem tud.

- Rám lőttek. Csak azt nem tudom eldönteni, ki volt: angyal, vagy boszorkány.

Évának megremegett a szempillája, az arca fehér lett, mint a legfehérebb márvány. Sziriusz csak ennyit kérdezett:

- Mondja csak, szerkesztő úr, fél ön a haláltól?

- Eszem ágában sincs félni! Hová gondol? A haláltól nem félek, de ha már itt vagyok, legalább szeretném megélni az örök életet. Itt az sem lehetetlen!

- Kár gúnyolódnia, kedves barátom - mondta Sziriusz tanár. - Mert az örök élet nem is elérhetetlen ábránd, mint ahogyan általában hiszik!

- Ugyan!... babona... meghibbant eszű féltudósok utópiája! - legyintett Jávorka.

- Ne legyen könnyelmű a kijelentéseiben! Hátha már meg is találta valaki a nagy titkot? Csak elveszett... Feledésbe merült...

- Mint minden halva született agyrém! - nevetett a riporter.

- Ne mondja ezt! - tiltakozott doktor Sziriusz komolyan. - Akármelyik klinikán láthat emberi sejtcsöveket, amelyek élnek, szaporodnak, mikor a gazdájukat már régen megemésztette a sír. A sejt örökkévaló. És, ha a testnek egy része halhatatlan, azzá lehet az egész is!

Jávorka fölényesen mosolygott. Nem ezért, mintha üres babonának tartotta volna, amit a tanár mesélt, hanem taktikából. Föl akarta ingerelni a madár-arcú kis tudóst, hogy valamit eláruljon és ez majdnem sikerült is neki. Sziriusz pergament-sárga arca egyre pirosabb lett a szenvedélytől, vastag szemüvege harciasan csillogott, rekedtes hangja áttüzesedett, az egész ember szinte megnőtt, amikor végre kicsattant belőle haragosan:

- No hát, ha csakugyan bizonyítékot akar, maga hitetlen, hát kivételesen mutathatok valamit.

Jávorka pedig csak ezt akarta. Lázasan lüktetett ereiben a vér, mikor a kis ember karon fogta és szinte vonszolta magával az emeletre. Ott kinyitott egy vaspántos ajtót. Bolthajtásos helyiségben voltak.

- Ez csak az előszoba - mondta.

A laboratórium előszobájában voltak tehát, a titkok pitvarában... A közepén nagy kutyaketrecc állt, benne lompos fekete uszkár hevert. Inkább egy uszkárnak a roncsa. Ijesztő szemeiből halálos fáradtság bámult az érkezőkre. Ez már nem is élet volt; mesterségesen galvanizált kutyatetemnek látszott ez a borzolt szőrű, fekete roncs. Meg sem tudott moccanni.

Sziriusz doktor kicsi fecskendőt hozott ki a laboratóriumból. A fecskendő foszforeszkáló folyadékkal volt tele. Benyúlt a ketrecbe és beleszúrta a tűt a kutya combjába.

Azután Jávorkánozt fordult:

- Várjon csak két percig türelemmel. Nem fog ráismerni Cézárra!

Jávorka le nem tudta venni szemét az óriás kutyáról. Néhány másodperc múlva a nagy fekete test megrándult, azután vérfagyasztó, agytépő üvöltés hallatszott. Jávorka ösztönszerűen hátrált az ajtóig, de nem tudta levenni szemét a vonagló és elviselhetetlenül vonító állatról, amelynek görcsbe rándult a teste, szeméből a fájdalom pokla tüzelt, szörnyű kínok között dobálta magát ide-oda a ketrecben. Az üvöltése olyan velőket rázó volt, hogy Jávorka szívesebben hallgatta volna közvetlen közelből egész farkascorda vonítását.

Sziriusz fásultan legyintett.

- Én már megszoktam...

Ám ez az egész alig tartott két percig. A vonítás megszűnt, a kutya fölállt a négy lábára és csóválni kezdte a farkát. Vad erő feszítette az izmait, fogát csattogtatta és kegyetlen szeme kísérteties tűzben lángolt...

Faust mester fekete kutyájára gondolt Jávorka ebben a percben, a mondák, a babonák titokzatos fekete kutyájára, amelyben elátkozott lélek lakik... Lenyűgözve bámult a megszilajodott fekete kutyára.

- Sajnos - magyarázta Sziriusz - a hatás nem sokáig tart; egyelőre ez a legnagyobb bajunk! Ráadásul az is baj, hogy még nem tudjuk megszüntetni ezeket a fájdalmas kísérő jelenségeket...

- Csodálatos! - nyögte Jávorka - mialatt a verejtéket törölgette homlokáról.

- Ezt a kutyát - magyarázta a tanár - akkor kapta apjától a báró úr, mikor megkezdte kísérleteit. Szegény Cézár abban az időben már végelgyengülésben szenvedett. Olyan volt, mint az imént. Azóta eltelt tizennyolc év, végigszenvedte a poklok minden kínját, de bizonyos, hogy ma ő a kutyavilág matuzsálemje.

Cézár vidáman ugrándozott a ketrecben, majd habzsolni kezdte az ételt. Jávorka ámulva nézte. Azután megkérdezte:

- Mennyi idős lehet ez a kutya?

- Pontos följegyzéseink szerint Cézár ez idő szerint 45 éves...

XII. FEJEZET.

Jávorka kihozott a báró könyvtárából egy könyvet. Sokáig kereste, amíg megtalálta: a boszorkányokról szolt. Reszkető, türelmetlen kézzel lapozgatta, amíg rátalált a következő részre:

Nézz a boszorkány szemébe és tótágast látod benne a magad tükörképét. Keresd meg testén a helyet, ahol nem érez fájdalmat és véssed eszedbe, hogy ez a hely a «stigma diabolica», az ördög pecsétje, amely mindazok testén megtalálhatatik, akik odaadták magukat az ördögnek...

Vajjon a fekete kastély bűbajos boszorkányának nincsen-e ilyen stigmája? Nincsen-e rajta az ördög pecsétje?... Nem látszik-e szemében a fordított tükörkép?...

Haragudott magára. - Miért gondol folyton erre a leányra? Hát ezért jött ide... ezért kockáztatta az életét? - Háborgott, szidta önmagát a nevetséges érzélgés miatt, hogy ő, Jávorka Sándor, a fölényes pesti ujságíró ennyire megszádlult egy leánytól. - Hogy mosolyognának rajta a fiúk, ha látnák!...

De hiszen nem is szerelmes! Ki mondja ezt? Ki mondja!...

Azon kapta rajta magát, hogy belekiáltja a nagy, néma hegyi csöndbe:

- Ki mondja?

És valahonnan, a hegyek felől, alattomosan, gúnyosan, bugyborékoló nevetéssel szállt vissza a visszhang, mintha őt kacagná:

- Ki... mondja?...

Azután még egyszer, sejtelmesen... Ki mondja?...

Igyekezett elhitettni magával, hogy a leány csak azért érdekli, mert izgatja a vérforraló kaland. - Hátha? Hátha össze lehetne kötni a kettőt? A nagy munkát, amiért idejött és... egy kis könnyű kalandot?

Elszomorodott és nagyon, de nagyon el is csöndesedett. Ugy érezte, hogy hazudik. Önmagának hazudik.

Nem aludt egész éjszaka. Ha lehúnyta a szemét, a vörös boszorkányt látta. Fehéren és szelíden... majd lobogva, emésztő lánggal a szemében. Sóvárogva nyujtotta ki feléje a kezét:

- Boszorkány... boszorkány... - suttopta.

Bizonyosan tudta, hogy a leány volt az, aki reá lőtt a bokorból. A kétéletű leány, aki angyal és ördög, szűz és boszorkány, jóság és pokol... Másnap reggel szokatlan sürgés-forgás volt az udvaron. Fődeles fekete hintóba fogták be a lovakat és a néma kocsis mellé odaült a bakra a libériás inas. A merev arcú néma inas. A reggeliző asztal mellett így fogadta Éva:

- Délre itthon lesz a báró!

- Örül neki, Éva?

- Óh... persze... Istenem... persze, hogy örülök.

Azután hozzá tette, mintha meg akarná magyarázni a szavait:

- Örülök, hogy valaki jön, onnan kívülről... Hoz egy darab külső világot.

- Nekem is örült?

A leány elpirult, lesütötte a szemét és alig hallhatóan rebegte:

- Örültem...

Jávorka egészen közel hajolt az arcához és úgy suttogott:

- Akkor hát miért akart lelőni tegnap?

A leány hátrakapta a fejét - a riporterre rámeredt a csodálkozó nagy tengerszem - a leány arca csupa álmélkodás volt.

- Én... magát?

- Igen... Maga... maga!

A leány végigsimította a homlokát, azután elkezdett nevetni:

- No de ilyet! Ilyen bolondságot... Hogy én... magát, le akartam löni! Hallja...

De a férfi nem adta meg magát. Egészen közel hajolt a leányhoz, belenézett mélyen a szemébe és szigorú, számonkérő hangon faggatta tovább:

- Komédiázik maga, Éva, vagy igazat mond?

A leány ajkán megfagyott a nevetés. Fájdalmasan lefelé görbült a szája, szemét ködös fátyol vonta be és Jávorka iszonyodva látta, hogy a csodálatos tükörben... fordítva áll az ő tulajdon képe!

- Boszorkány, boszorkány! - sziszegte az összeszorított férfi-száj: - átkozott boszorkány!...

A leány arca megrándult, szemét félig lehunyta, azután csak ennyit mondott csöndesen:

- Az vagyok...

Izgatott várakozásban telt a délelőtt, Éva csupa ideg volt és csupa félelem. Falfehér arccal kuporgott a karosszékekben, leste a kaput és figyelte az erdőt, nem hangzik-e föl a kerekek zörgése. Kerülte Jávorka tekintetét és a férfi sem akart többé szembe nézni vele.

De Sziriusz se dolgozott. A terraszon járkált. Nagyon sápadt volt és ő is a kaput leste.

Jávorka jól látta, hogy itt mindenki fél, mindenki reszket... Remegve várják az érkezőt.

Dél felé távoli kocsizörgés hallatszott, mely egyre közeledett.

Kerekek... rohanó kerekek.

Azután dörögni kezdett a fölvonó híd, csikorgott a kapu és berobogott az udvarra a fekete hintó. Éva lesietett a lépcsőn, láncon vezetve az óriási fekete uszkárt, amely most kaphatott egy adagot a rejtélyes szérumból, mert vidáman ficánkolt a leány oldalán. Sziriusz és Jávorka is lefelé ment a lépcsőn, amelynek aljában már ott állt Amadé báró.

- Isten hozta, báró úr - lelkendezett a kis tanár.

- Jó napot, Szilárd. Nincs semmi baj?

- Oh, semmi, semmi báró úr. Cézár már nagyon várja önt.

A báró kissé elkomorodott, mikor megpillantotta Jávorkát.

- Tehát ön is itt van, barátom...

Szemében ellenségeskedés villant meg, a hangja rideg volt.

- Igen, itt vagyok - felelte Jávorka. - Kicsit talán előbb jöttem...

- Gondolom, hogy oka volt rá!
- Hogy érti ezt, báró úr?
- Ön nem olvas ujságot?
- Ez idő szerint, az ön jóvoltából, nem! A kastélyba nem hoznak ujságot.
- Vagy úgy... persze, természetesen... erről egészen megfeledkeztem - mosolygott a báró.

Kihúzott a zsebéből néhány ujságot és gúnyos udvariassággal nyújtotta Jávorka felé:

- Parancsoljon, kedves szerkesztő úr!

Jávorka belenézett az ujságokba, azután őrvongó düh vett erőt rajta. Összegyűrte, papírgombóccá gyömöszölte valamennyit. A budapesti ujságok egyértelműen őt vádolták Rátóti kapitány meggyilkolásával!...

A jó kollégák, mint gyilkosról írtak Jávorkáról. Megtudta a lapokból, hogy a rendőrség is bizonyosnak tartja ezt. Hiszen együtt ment el a szállóból a szerencsétlen kapitánnyal, akit egy óra múlva meggyilkolva találtak az utcán... Jávorka azt mondta a rendőrnek, hogy: bemegy a főkapitányságra... És nem látta többé senki! Eltűnt. Megszökött... Világos; hogy nem lehet más a gyilkos, mint ő!

Hogy miért ölte volna meg a rendőrtisztet, azon nem sokat okoskodtak sem a kollégái, sem a rendőrök. Egyszerűen elkönyvelték az ügyet úgy, ahogy nekik a legkényelmesebb volt.

A báró leplezetlen örömmel nézte vendégének zavarát és fölháborodását.

- Mit szól hozzá? - kérdezte aztán.
- Örültek! Sarlatánok! - csattant föl Jávorka. - De én majd megmutatom nekik! Most még inkább meg fogom mutatni nekik. És addig nem megyek el innen, amíg a titok nyitjára nem jutok.
- Azt gondolja - kérdezte éles hangon, mélyen a szemébe nézve a báró - hogy ez éppen az én kastélyomban fog sikerülni önnek?

Jávorka nem akarta magát elárulni, vigyázott minden szavára.

- A világért sem, báró úr! Én csak úgy gondoltam, hogy amikor a báró urat veszély fenyegette, én melléje álltam és segítettam. Tőlem tudta meg, báró úr, hogy üldözik!! Talán nem szerénytelenség, ha viszonzásul most azt várom, hogy menedéket adjon nekem és segítsen, amikor én vagyok bajban.

Amadé báró egy pillanatig úgy nézett az ujságíróra, mint aki semmit sem ért az egészből. Azután jobbnak látta, ha nem firtatja a dolgot és csak ennyit mondott:

- Igen... hogyne! Nagyon szívesen...

Ebben a pillanatban ért oda hozzájuk Éva a fekete kutyával.

- Éva - derült föl a báró - Éva, mennyire örülök, hogy látom!

A báró nyújtotta a kezét és Jávorka jól látta, hogy a keskeny kis kezecske mennyire reszket, de mennyire reszket, amikor bizonytalanul megindul a báró keze felé.

- Itt van Cézár is - jelentette Sziriusz, mire a báró lehajolt a kutyához.
- Cézár... No lám csak, Cézár!

De a kutya hátra húzódott, fölborzolta a szőrét, morgott, a szeme félelmetesen foszforeszkált, azután ugatva nekiugrott a bárónak. Vad düh lángolt a szemében és Jávorkának egy pillanatig az volt az ösztöne, hogy a kutya nem a gazdáját köszönti, hanem ismeretlen ellenségre vicsorítja a fogát... Éva ijedten engedte el a láncát, de Sziriusz utána kapott. Éppen az utolsó percben, mert az uszkár neki akart ugrani a bárónak, hogy a torkába harapjon.

- De Cézár, Cézár!... mi történt veled? - rikácsolt Sziriusz.

A báró haragosan mordult a kutyára.

- Piszkos dög...

XIII. FEJEZET.

Jávorka fölszaladt a toronyszobába és igyekezett olvasható állapotba hozni a zsebébe gyűrt ujságokat.

- Lássuk csak, lássuk csak jobban: mit írnak szeretett kollégáim? - dörögött magában.

Azt írták, hogy Sárkány doktort továbbra is fogságban tartották, mert még most sem tudják az Adlon szállóban talált halott kilétét és nagyon gyanús, fölötte gyanús, hogy Sárkány doktor még mindig azt mondja, hogy nem ismeri... Pedig a személyzet látta, amint a hallban beszélgetett vele...

A megszökött Jávorka Hamburg felé utazott, ez egészen bizonyos - írták tovább - Rátóti kapitányt valószínűleg azért ölte meg, mert jó barátja Sárkány doktornak és a kapitány már jó nyomon volt, hogy a gyilkos orvos titkát földerítse.

Különös gonddal vizsgálják Sárkány és Jávorka összeköttetését, hogy milyen közös érdekek fűzték őket össze? Mi érdeke volt Jávorkának az első gyilkosságban?...

Csak az a különös, hogy a görbe, keskeny tör, amit a kapitány holtteste mellett találtak, másnap eltűnt a bűnjelek közül...

Jávorka egész nap nem látta a bárót, aki bezárkózott a laboratóriumba... Évát sem, Szíriuszt sem.

Alkonyatkor - éppen az ablakon nézett ki, a lenyugvó nap bíbor pompájában gyönyörködve - hirtelen fölpattant a toronyszoba ajtaja. A küszöbön Szíriusz doktor állt. - De milyen állapotban, Ur Isten, milyen állapotban!... Az arca fehérebb volt, mint orvosi köpönyege, ritka haja fel volt borzolva és egész testében reszketett.

- Jávorka úr - hebegte - beszélni szeretnék önnel.

- Kérem, parancsoljon.

- Figyelmeztetni akarom valamire... Kérem, vigyázzon magára! Vigyázzon és... óvakodjék Évától.

- Nem értem, tanár úr, mit akar ezzel mondani?

- Kérem én... én egyelőre...

A kis emberke hebegett, alig tudott már tovább beszélni és nagy verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán.

- Kérem, én egyelőre nem mondhatok többet - nyögte ki végül.

- Feleljen - követelte Jávorka, miközben megfogta a doktornak mind a két vállát. - Legalább arra feleljen, kicsoda ez a leány, ez a boszorkány?

Szíriusz lehorgasztotta a fejét és mélyet sóhajtott.

- Szegény kis rabszolga... mint mi valamennyien, akik e kastélyban lakunk. A báró nagyatyja hozta magával a hegyekből. Az apja erdész volt és az öreg úr véletlenül agyonlőtte a vadászaton. Éva erről mit sem tud; akkoriban legfőljebb két éves lehetett. Csak azt tudja, hogy itt nőtt fel a kastélyban, a báró neveltette, neki köszönhet mindent... És hálásnak kell lennie a báró úr iránt, hálásnak. Óh...

Reszkető kezébe temette kis madár-arcát, vézna teste vonaglott a fölindulástól, mikor csukló hangon, zokogással küzdve folytatta:

- Ön még nem sejtí, hogy mit jelent a hála ebben a házban... Milyen árat kell itt fizetni mindenért!

Jávorka elgondolkozott.

- Nem egészen értem önt. Bocsásson meg, tanár úr, ha őszinte vagyok, de nem egészen értem önt. Mikor idejöttem, ellenségesen fogadott. Szemmel láthatóan zavarta a jelenlétem. Szeretett volna szabadulni tőlem és bizalmatlan volt. Most ide jön, oltalmazni akar, figyelmeztet a veszedelemre... bizalmas hozzám. Nem értem!

- Nem is szükséges - legyintett Sziriusz lemondóan.

- Talán... valami talán történt... mióta a báró hazajött? - kérdezte a riporter fürkészve.

A kis ember némán bólintott és Jávorka most már türelmetlenül sürgette:

- De mi történt, kérem, magyarázza meg?... Ne beszéljen rejtélyekben... Kérem!

- Most még nem - rázta a fejét Sziriusz doktor. - Egy napon talán erre is sor kerül majd. Addig azonban némának kell lennem... némának, mint a sír.

Jávorka még kérdezni akart valamit, de Sziriusz megragadta a karját:

- Siessünk... ha látni akar valami rendkívülit, jöjjön velem... de siessünk!

Jávorka nem kérdezősködött tovább, néma izgalommal rohant le a lépcsőn Sziriusz tanár után. Amint a terrasra ért, olyan valamit látott, amitől összeborzadt. Odalenn a kerítés mellett két inas birkózott a néma kis portással. A szerencsétlen ember kezét már összekötözték és látszott, hogy föl akarják cipelni a lépcsőn.

Az öreg a kétségbeesés erejével viaskodott. Állati rémület ordított a szeméből, vérfagyasztóan üvöltött, a némák szörnyű torokhangján, mint a megkínzott állat. Az artikulátlan vonítás egészen olyan volt, mint tegnap, a laboratórium előszobájában, a fekete uszár hangja...

A két néma inas hang nélkül birkózott vele. Csak a lihegésük hallatszott föl a terrasra, mint a kazán zakatolása... A két markos ember végül fölkapta az öreg gnómot és, mint a zsákot, cipelték a kastély lépcsője felé.

Jávorka nem tudta mit jelent ez a pokoli színjáték, de ösztönszerűen a zsebéhez kapott, a revolverét kereste. Sziriusz tanár látta ezt a mozdulatot, megragadta a karját és a fülébe súgta:

- Semmi bolondság! Parancsot teljesítenek.

- Mitől fél a néma portás? Megölik?

- Mondja csak, szerkesztő úr, emlékszik még Cézárra, mikor az injekciót adtam neki?

- Igen, az is így üvöltött, mint ez a szerencsétlen.

Sziriusz összefonta horpadt mellén a karját és keserű gúnnyal nézett Jávorkára.

- Hátha nem is olyan szerencsétlen! Most viszik a laboratóriumba, hogy megismerje az örök életet...

XIV. FEJEZET.

Jávorka az ablakban könyökölt és nyugtalan szívdobogással bámult bele a tavaszi éjszakába. - Tehát gyilkosnak tartják...

Az égen ezüst nyáj vonult végig, a fekete hegyek szeszélyes vonala keményen rajzolódott rá a szelíden derengő égre és már megszólaltak a tavaszéji erdő hangjai: madarak bűgása, nyugtalan szerelmes csicsergése zsongott a toronyszoba foglya felé...

És vajjon a báró megmondta-e Évának?... Éva nem olvasott ujságot.

Meg kellett kapaszkodnia az ablak párkányában, mert forró vérhullám ömlött az agyára és elszédült...

Odalenn a vén tölgyek alatt két árnyék tűnt fel a holdsütötte kis tisztáson. Magas, vállas férfi és gyöngéd, karcsú leányalak... Egymás mellett mentek lassan, mint akiknek nem sürgős az útjuk... mint akik tartóztatni akarják a szép perceket, hogy ne siessenek, hogy múljanak.

Éva... Éva és Amadé... Ők azok, bizonyos, hogy ők azok... hiszen megismerte az árnyékukat!...

Éva...

Ujra meg újra ezt suttogta, ezt csikorogta a szája, féltékeny vad indulattal, szinte már kiáltotta: - Éva!...

Igy, ilyen édes kettesben... éjszaka... az erdőn - a várúr és a várúrnő!...

Keserűen kacagott. Becsapta az ablakot és végigvágta magát a medvebőrrel borított kereveten. Persze-persze, az ilyen romantikus öreg várhoz dukál szerelmes várkisasszony is!...

Már régen sejtette, hogy Amadé és a leány... Persze, hogy is lehetett olyan ostoba, hogy elfogadta a magyarázatot, amit Sziriusz és a leány adott neki: hogy gyermekkorá óta itt nevelik és gyermeki szeretettel, hálával néz a báróra...

Hányta-vetette magát a kereveten, nem tudott megnyugodni. A lámpára már régen ráhúzta a fekete burkot, hogy sötétben maradjon, de a holdvilággal nem bírta. Az ezüstös holdsugár belopózott a színes, ólomkeretes ablakon át a sötét szobába és a falra varázsolta az ő nyugtalan árnyékát, magános árnyékát, amely meggörnyedt a fájdalom súlya alatt...

Nem tudta elviselni, amit az imént látott!

Most már tudta, hogy szereti a leányt. Hogyan is kezdődött?... Mindig kinevette az írókat, akik az ilyen perceken alatt születő szerelemről meséltek. És most ő maga lett rabja ilyen, perceken alatt támadt szerelemnek!

Napok óta küzd már a megismerés ellen, napok óta... Nem akarja bevallani önmagának sem, hogy a leány úgy benne van az életében, hogy soha többé onnan száműzni nem lehet. - Boszorkány? Igen, igen: babonázó boszorkány... A szeme tükrében fordítva látta önmaga képét...

Boszorkány. Ő pedig mindörökre elkárhozott!

A toronyban kondult az óra. Tizenegyet ütött... Milyen nap is lesz holnap?

Május elseje!

Ez tehát a boszorkányok éjszakája... Eszébe jutott, amit Amadé báró mondott, olyan sejtelen és fenyegetően:

«Május elseje, vagy ha úgy tetszik, a boszorkányok éjszakája. Nem jól végződik, amit akkor kezdenek...»

Mozdulatlanul kuporgott a medvebőrön, szerette volna visszafojtani a lélegzetét is, hogy jobban halljon.

Leselkedett, hallgatózott. - Mikor reccsen a szuette öreg lépcső?... mikor suhan el ajtaja előtt könnyű lépteivel a boszorkány?

Tíz perc, vagy tizenöt mulhatott el így, ebben a kínzó és kísérteties némaságban. Azt hitte, hogy végsőkéig feszült idegei hallucinálnak... A lépcső odakünn nyögött és sóhajtozott.

Azután... nem, nem, ez már nem képzelődés, ez a valóság: odakünn ketten beszélnek!

- El ne felejtse, Éva. Éjfélkor...

Ökölbe szorult az egyik keze. A másikat görcsösen a szájára tapasztotta, hogy föl ne kiáltson - szíve a torkában dobolt rettentő riadót - a vére gyilkos lázadásban forrott... Ugrásra készült - ugrásra, hogy nekiveti magát az ajtónak, kidobban a félhomályos folyosóra és, mint veszett kutya, harapja ketté annak a torkát, aki forró, fojtott, bűgő és hívogató hangon mondja most:

«Éjfélkor... Éva, ne felejtse el, éjfélkor!...»

Igen, igen, ez nagyon stílusos, hogy a kísérteties kastélyban éjfélkor kezdődjék a szerelem órája. Hogy is mondta délután Sziriusz tanár?...

«Ön még nem tudja, hogyan értik ebben a kastélyban a hálát... Nagy árat kell itt fizetni mindenért!»

Jól hallotta, hogy nehéz léptek távolodnak és enyésznek el odakint. Várta, hogy elsuhanjon ajtaja előtt az a másik, az a könnyű, dallamos lépés... Oh, így csak a tündérek és a boszorkányok járnak - a Szentivánéji álom bűvös erdejében... hogy még a fűszálak se görbüljenek meg a lépteik alatt.

Az ajtó hang nélkül kinyílt és a küszöbön, a láthatatlan külső fény glóriájában, állt - Éva...

- Éva! - kiáltott fel szenvedélyes és meggyötört hangon a fiú.

Elbűvölve nézte a leányt, aki mosolyogva állt a küszöbön, a haja lebomlott és izzó láva-folyamként ömlött végig fehér ruhás, szinte átlátszóan gyöngéd alakján. Olyan volt, e vörös és fehér színekben, mint a tűzvész lángjai közé dobott fehér márvány.

- Éva! - sóhajtott még egyszer a fiú és kitérte karját az éjszakai jelenés felé.

A leány mosolygott, gyors mozdulattal behúzta maga után az ajtót és ajkára tette az ujját. Suttogva, lágy hangon beszélt:

- Csak semmi láрма! Nem kell mindenkinek tudni, hogy ilyen neveletlenséget követtem el és idejöttem magához.

Könnyű, libegő léptekkel futott a pamlaghoz, leült, azután két összekulcsolt kezecskéje közé fogta a térdét. Ugy kuporgott ott, mint a kisgyerek. A fiú reszketve állt előtte.

- Jávorka, kérem... Sándor... ne gondoljon rólam semmi rosszat. Egyszerűen, nincs kedvem lefeküdni!

- Ugy? - felelt keserűen a fiú. - Nincs kedve... Akkor miért nem folytatta a sétát?

- Gondoltam, ha nem vagyok terhére, még beszélgethetünk egy kicsit.

- Beszélgetni? Egy gyilkossal?... a báró úr bizonyára fölvilágosította már...

- Igen... mondta. De én nem hiszem. Én semmi rosszat nem hiszek magáról. Nem, nem...

Síráásra görbült a szája. De a fiúban fölrémlett az előbbi jelenet. Láttá megint az erdő tisztásán a leányt és a férfit... Hallotta a parancsoló hangot odakünn az ajtó előtt:

«Ne felejtse, Éva: pontosan éjféltkor...»

Most nem tudott másra gondolni, csak erre. Küzdött, védekezett a leány forró szépsége ellen, lehúnyta a szemét, hogy ne lássa, visszafojtotta a lélegzetét, hogy ne érezze hajának az illatát. És kemény, kegyetlen hangon beszélt tovább:

- Mondja, Éva, azt hiszi, hogy egészen örült vagyok? Hogy a bolondját lehet velem járatni? Hogy nem látok és nem hallok semmit?

- Május elsejére virradó éjszaka van - suttogta a leány, a szeme bágyadtan lecsukódott, az ajka széjjelhasadt és a fehér fogak közül rövid, lázas lélegzet lihegett kifelé:

- Május elsejére virradó éjszaka... Jaj, olyan nehéz most bemenni a szobába... Ezen az éjszakán bolondok vagyunk mindnyájan.

- Ez a boszorkányok éjszakája! - vágott vissza a fiú.

- A boszorkányok éjszakája - révedezett a leány és egészen lehúnyta a szemét.

A fiú durva mozdulattal kapott a keze után.

- Mondja, Éva, mit gondol maga rólam? Egész viselkedése azt mutatja, hogy a bolondját járatja velem!

A leány tágra nyitotta a szemét. Rémület volt benne és csodálkozás. Mintha nem értené a fiút és rettegne attól, amit mondani fog.

- Mikor ide jöttem - folytatta Jávorka - az első estén bejött hozzám, hogy óvjon, hogy védelmezzen az ismeretlen veszélytől... és másnap át akart küldeni a másvilágra...

- Ez nem igaz! - sikoltotta Éva.

- És azt hiszi, hogy ma este nem láttam, mikor bizalmas-kettecskén sétáltak az erdőn, ezzel a... ezzel a báróval? Ugy surrantak el a hársak alatt, mint a bujkáló szerelmes pár. Fölkísérte, ide, az ajtóim elé... Hallottam: *«éjféltkor!»*... Negyven perc múlva éjfélt lesz, Éva és maga nem szégyenli magát... az ő karjaiból idejön hozzám és tőlem újra az ő karjaiba?

A leány égő szeméből két könnycsepp gördült alá, síráásra görbülő szája felé. Reszketett egész testében, összekulcsolta a kezét és könnyörögve nézett a fiúra:

- Ne, ne... Sándor...

- Azt akarja - folytatta Jávorka szenvedélyesen - azt akarja, hogy megkínózzon, hogy tele legyen a szobám az illatával, a vérem fölforrjon az izzó vágy tüzétől, a szemem tükreben ott maradjon ajkának csábító mosolya... Hogy azután gyötrődjem, kínlódjam, őrzöngjek itt egyedül... fetrengjek hideg, magányos ágyamban és tudjam azt, hogy amíg én itt... amíg árván vágyakozom, addig maga... addig maga...

A leány egyre hátrább húzódott, már egészen fölkuporodott a medvebőr fejére - olyan kicsike volt már, mint egy fehér cica. És a szeme vörösen izzott a sötétben, mint az angóramacskáé, mikor karmolni készül. A szenvedő, vágyakozó kifejezés már eltűnt fehér arcáról. Pillanatok alatt változott át - az ártatlanság angyala... boszorkánnyá.

- Mondtam már magának, Jávorka, mondtam, hogy két lelkem van. Két életem! A szelíd, tiszta kisleány magának nem kell... A másik, a boszorkány itt marad.

Most a férfi nézett rá értelmetlenül.

- Nem érti? Hát nem érti? - sikongott a leány lihegye. - Belekapaszkodtam magába, amikor idejött. A kandalló tűzében, magános téli estéken, az álomban, amely az enyém, egészen az enyém. Látom a szabad életet, a tiszta szép életet... - azt hittem, mikor maga megjött, azt hittem...

Nem folytatta, elharapta a szót... A férfi keze bizonytalanul botorkált a leány felé a félhomályban. De az még jobban visszahúzódott tőle, amíg tovább beszélt:

- A másik a rabszolga lelke. Eladott lélek, hideg és kegyetlen, mindenre kapható. A leigázott állaté, akinek parancsolnak...

A fiú elkapta a leánynak mind a két kezét. Szenvedélyes hangon könyörgött neki és követelt egyszerre.

- Éva... kicsi Éva, hiszen én magát... én magát imádom és... és maga is. Ugy-e... maga is?

A lány erőszakosan kiszabadította a kezét és rettegve takarta el az arcát. Remegő teste, lázasan hullámzó keble, meg-megránduló keskeny válla elárulta a vihart, amely szívében tombol.

- Nem, nem - suttogta - nem szabad...

- Éva... Éva, jöjjön, szökjünk meg innen! Jöjjön velem abba a másik életbe. A magáéba, a mienkbe, amelyben süt a nap és szabadok vagyunk és azt szeretjük, akit akarunk!

A leány keze lehanyatlott. Egész alakján reménytelen csüggedtség látszott. A hangja fénytelen és bágyadt volt.

- Én nem mehetek el innen, Sándor.

A fiú haragosan húzódott vissza.

- Éva, maga szeretője a bárónak?

A leány nem haragudott, nem háborodott fel. Nyílt és tiszta volt a tekintete, amint Jávorkára nézett.

- Nem, Sándor, nem vagyok a szeretője. De az leszek! Azon a napon, mikor Amadé báró megtalálja a titkot. Akkor be kell váltanom az ígéretemet. A báró már csak ezért dolgozik, ezért nem hagyja abba a harcot...

- Gyalázatos spekuláció! - hördült fel Jávorka.

- Valamikor, évekkel ezelőtt megvallotta, hogy szeret... Azt feleltem: jó, az övé leszek, de csak úgy, ha cserébe kapom az örök életet... Miért mondtam? Könnyelműségből, tréfából... Talán azért, hogy időt nyerjek! De Amadé komolyan vette, félelmetesen, tragikusan komolyan. Már nem a sikerért küzd, nem az emberiség örök életéért... hanem értem!... értse meg: értem!

Jávorka szédült. Érezte, hogy a végzet ellen harcol - reménytelenül.

- Éva, maga hisz ezekben a badarságokban?

- Badarság? Értse meg, Sándor, még csak néhány nap... És Amadé megtalálja az elixirt. Utazásából haza hozott valamit, amit keresett... ami hiányzott... Az utolsó kísérletek ezek, Sándor... És akkor vége, akkor be kell váltanom az ígéretemet: fizetnem kell!

- És... akkor az... övé lesz, úgy-e... az örök életre? - hördült föl a fiú.

- Igen - sóhajtott a leány leírhatatlan kétségbeeséssel. - Örökre... az örök életre.

- De van más boldogság is, Éva, van... Nem örök... mulandó boldogság... de igazi, igazi boldogság.

A leány szédülten hajolt közel Jávorkához. Szemében nedves fény lobogott, az ajka reszketett, a férfi körül megfordult a világ. Átölelte a leány vállát és az belesimult lágyan, engedelmesen és remegve. A szomjas férfiszáj, a lihegő gyermekszáját kereste... És összetapadtak, összefonódtak. Tűz borította el őket egymásba olvadt visszafojtott szerelmes szenvedélyük... csak egy futó percre, amely azonban végtelennek tetszett - de fölért az örök élettel.

A toronyban éjfél ütött az óra... A leány nedves ajka lefoszlott a férfi szájáról, karja némán zuhant le Jávorka nyakáról, szemében zöld láng lobbant föl - és a fehér kis kézben valami villant...

Hideg acél...

Egy másodperc... és vége!

De a riporter éber volt. Hirtelen talpra ugrott és elkapta csuklójánál a feléje sujtó gyilkos kezét. Megfagyott benne is minden, ami tűz volt, ami láng volt, kegyetlenül szorította a karcsú, formás csuklót és durván megcsavarta, hogy fölszisszent belé a leány. A keskeny kis, tör halk csörrenéssel hullott a padlóra.

- Boszorkány! - sziszegte vad dühvel - takarodjál ki innen!

A leány tétova mozdulattal állt föl és reszketett. Szemében már kialudt a félelmetes tűz, csodálkozó volt a tekintete és félelmet árult el. Nem látszott rajta szégyen, se megbánás, amikor imbolyogva, bizonytalan léptekkel távolgott ki a szobából, mint a holdkóros.

Jávorka az ajtófélfának dült és lihegve, félájultan törülgette verejtékes homlokát.

- Szent Isten - motyogta magában - mi volt ez... mi volt ez?

Nagysokára, mikor magához tért, fölemelte a padlóról a tör. Forgatta, megnézte.

Az a tör volt, amellyel megölték Rátóti kapitányt!

XV. FEJEZET.

Mire fölkel a nap, széjjelrebbentek az éjszaka rémei. Jávorka sokáig nem tudta eldönteni, vajjon csak álmodott-e május első éjszakáján?

A boszorkányok éjjelén...

A reggelinél ott találta Amadé bárót, aki szokatlanul szíves volt:

- Végtelenül sajnálom, hogy ennyire elhanyagoltam, kedves vendégem!

Jávorka csak nehezen tudott uralkodni magán, hogy a bárónak arcába ne vágja gyűlöletét és felelősségre ne vonja az elmúlt éjszakáért. De lebírta haragját, mert belátta, hogy ez a legokosabb.

- A báró úr nagyon szíves - mondotta.

- Dolgozom és ilyenkor nem nagyon törődöm az emberekkel. Meg kell bocsátania, szerkesztő úr, ha a közeli napokban is nélkülözni lesz kénytelen a társaságomat.

- Nagyon sajnálni fogom, báró úr, de megnyugtat az, hogy a kísérletei valószínűleg döntő stádiumba jutottak és ez minden egyéb szempontnál fontosabb.

- Ugy van, kitűnően eltalálta! - bölintott a báró. - Még csak néhány nap... A legrosszabb esetben egy hét és beszámolhatok önnek a döntő eredményekről.

- Ne haragudjon, báró úr - mosolygott Jávorka - ha utópiának tartom ezt az «örök életet»...

- Utópia? - nevetett a báró - ne feledje el, barátom, hogy már volt a világon olyan ember, aki kezébe tartotta ezt a titkot.

- És miért nem ajándékozta meg vele az emberiséget? - kérdezte Jávorka gúnyos kétkedéssel.

- Ennek regényes okai vannak - magyarázta a báró. - A tudós, mikor kezében volt a nagy elixir, elindult, hogy megkeresse régi szerelmesét, akit harminc éve nem látott, akitől elválasztotta az élet...

- És megtalálta?

- Igen, rátalált, de a szépséges leány, aki még mindig a régi volt szemében az évtizedes küszködés álmaiban... az imádott leány, aki a tudós tiszta képzeletében megmaradt hamvas rózsának, amilyennek utoljára látta... akkor már fonnyadt és öreg volt és nagyon, nagyon beteg! Minek élt volna örökké ez a hervadt virág? Ilyen betegen és öregben?... Mi szükség volt a nagy elixirre, amivel szerelmét akarta halhatatlanná tenni itt e földön?... A tudós hát összeházasította a bűvös fiolát, amelyben az örök életet vitte haldokló szerelmesének.

- Ez a tudós... - vágott közbe Jávorka.

- Ez a tudós - nézett rá kérdően és fenyegetően Amadé báró - mit tud ön erről a tudósról?

- Ha nem csalódom - felelte nyugodtan az ujságíró - ez a tudós... Lullus Raymundus volt...

A báró kilökte maga alól a széket vad indulatában, mikor talpra ugrott. Arcán háborgó szenvedély és meglepetés látszott.

- Ön... tudja? - kérdezte, szilaj haragtól rekedt hangon.

- Tudom - felelte Jávorka és nyugodtan állta a báró gyűlölködő tekintetét.

- De honnan?

Ebben a percben, még mielőtt Jávorka felelhetett volna, Éva szólalt meg a hátuk mögött.

- Amadé, kérem, legyen szíves jöjjön le, itt van az öreg remete... kint vár, az udvaron.

Az ablak az udvarra nyílt és látni lehetett, hogy odalent meleg, májusi verőfény ragyog. És az aranyló sugárkévéken ott állt, durva csuhában, kezében hatalmas fakereszttel, az őszszakállú remete.

- Beszélni akartam veled, fiam - szólította meg a bárót és a hangjában bölcs jószág muzsikált. - Gyógyfűvet hoztam annak a szegény testvéremnek, akit tegnap megint csak megkínóztál.

Amadé báró nem rohant rá a remetére, nem kergette ki. A fejét alázatosan lehajtotta, míg az öreg tovább beszélt.

- Fiam, emlékszel-e, hogy megígérted: nem háborítod többé az Istent.

- Emlékszem - felelte Amadé tétován, de a szavában nem volt semmi meggyőződés.

- Akkor miért szegted meg az ígéretedet és mivel tudod megmagyarázni, amit újra cselekedtél?

- Nem tudom... semmivel... sehogyan! - felelte Amadé tompa hangon.

- Majd tudom én! - emelte föl hangját fenyegetően a remete. - Ugy mondom meg, hogy csak te értsél róla: nem az a fiú jött vissza, aki elment. Érted?... Nem az a fiú!...

Jávorka a lépcsőről hallgatta végig a jelenetet. Láta, milyen villámló szemmel néz Amadé báróra a remete - és a báró nem mer, nem tud felelni neki... Lehorgasztott fejjel kullog vissza a kastélyba...

XVI. FEJEZET.

Elgondolkozva ment föl a toronyszobába Jávorka. Magára akart maradni. De mikor benyitott az ajtón, a medvebőrös pamlagon Évát találta.

- Beszélni akarok magával, Sándor - szólalt meg félénk hangon a leány és úgy nézett rá, olyan alázatosan, mint a megvert kutya.

A férfi agyát elborította az indulat. Az elmúlt éjszaka jutott eszébe: a csók, meg a tör...

- Nem tudom, mi beszélni valónk lehetne egymással! - vágott vissza szárazon.

- Valamit kérdezni akarok, Sándor. De csak úgy, ha őszintén felel.

- Óh, én őszinte leszek... Olyan őszinte, mint tegnap a maga éjféli csókja volt! - felelte dacos gúnnyal a fiú.

A leány könyörögve tette össze a kezét, ráemelte könnyes, ijedt szemét a riporterre és reszketve kérdezte:

- Az Istenre kérem... Sándor... mi történt velünk az éjszaka?

A kérdés egészen váratlan volt és olyan őszintén hangzott, hogy Jávorka megdöbbsent, elfordult vele a világ és kétségei támadtak:

Lehetséges, hogy ez a leány nem tudja, mit cselekszik?... Hogy nem emlékszik a csókra és nem emlékszik a törre, amely kettévágta a szenvedély csodálatos csókját?

- Nem tudom... nem tudom - gyötrődött a leány - hogyan mentem el innen!...

- Elég, ha én tudom! - fakadt ki Jávorka szenvedélyesen.

- De nem, nem elég... értse meg, Sándor! - rimánkodott tovább a leány, sírástól reszkető hangon. - Tudni akarok mindent... Mindent tudnom kell.

Jávorka összeráncolta a homlokát és küzködött magával; nem akart újra hálóba esni. Szerette volna kitépni szívéből a fájó, nagy szenvedélyt és gyűlölni - csak gyűlölni a leányt.

Érdes hangon felelt:

- Ne komédiázzon, Éva! Maga nagyon jól tudja, mi történt. Akkor tört az életemre, mikor legforróbb volt a csókja... A legszebb bódulatban... A mámor örökkévalóságát ölte meg ezzel a törrel.

Indulatosan kirántotta a fiókot és az asztalra lökte a tört. A leány eszelős sikollyal hátrált és belekapaszkodott a férfi karjába, mert majdnem összerogyott.

- Ezzel, ezzel? - dadogta alig hallhatóan.

- Ismeri?

A leány megbabonázva tapadt a pengére, nem tudta levenni róla a szemét, szorosan fogta Jávorka karját és valósággal öntudatlanul, szinte eszelősen simult hozzá, mintha védelmet keresne nála. És a férfi nem lökte el magától...

- Ismerem... igen, ismerem ezt a tört. Ez Amadé báró vadászkése. Ami elveszett...

- Legalább megkerült - mondta gúnyosan a férfi.

- Maga nem tudja, mikor veszett el... Egyszer, régen... valaki betört a laboratóriumba... Akkor.

- És hogy került magához, Éva? - faggatta Jávorka a leányt.

A leány átfonta a fiú nyakát, a karja közé bújt. Jávorka küzködött magával, szeretne volna eltaszítani, de nem bírta... Nem bírta. Érezte a forró és gyöngéd test remegését, érezte, hogyan tapad rá, mint a folyondár. És Éva, arcát a férfi mellére rejtve, suttogott:

- A rabszolgának nincsen akarata... Kezébe adják a tört és azt kell tennie, amit parancsolnak.

- Parancsra? - kiáltott föl Jávorka és meglepetésében eltaszította magától a leányt.

- Igen, parancsra! - nyögte a leány fájdalmasan. - Megöli tulajdon lelkét, elfojt magában minden érzést és elveszi a más életét... elveszi az életet attól, akit szeret... akiért odaadná a magát...

Jávorka ismét megfogta a leány két kezét, közelebb vonta magához és mélyen, kutatóan nézett a szemébe. Ennek a leánynak nem két lelke van, ahogyan hitte. Ennek a leánynak néha nincsen egy lelke sem. Idegen erő rabságában van, idegen erő hajtja...

...De hogyan került hozzá a tör, amit utoljára Rátóti kapitány holtteste mellett látott a pesti Mák-utcában?...

- Sándor! - remegett a leány és a hangja olyan halk volt, mint a lehellet. - Meg tudja nekem bocsátani azt a bűnt, amely nem az enyém?

Jávorka szívében már nem volt semmi harag, semmi háborgás, imádta ezt a gyönyörű teremtest és sajnálta is. Két kezével magához húzta, a karjaiban tartotta és a leány lehúnyt szemmel tűrte, hogy az történjék vele, amit a férfi akar.

- Éva, drága kicsi Évám... Én azért jöttem ide, hogy megszabadítsam a rabszolgákat.

A leány, mintha álomban volna, csak azt kérdezte lágyan, szinte alig hallható suttogással:

- Hiszi, hogy egyszer kiszabadulunk innen... ki, abba a másik életbe?

- Akarni kell csak, Éva. Akarni...

- Nekem nincsen akaratom, Sándor! - jajdult föl a leány keseregve. - Én a másé vagyok. Arra vagyok teremtve, hogy rabszolga legyek.

Mélyen a férfi szemébe nézett, az arca lángra gyúlt és a szeme könnyes volt.

- Én akkor is rabszolga leszek... Akkor is, ha elmehetek innen. A magáé...

Ajkukon újra föllángolt a csók, sóváran, szenvedélyesen, az odaadás extázisában. Sokáig álltak így összefonódva, némán, a csók rabságában. Mikor leszakadt egymásról a szájuk és Jávorka újra a szemébe nézett a leánynak, nem látta többé benne arcának fordított mását...

A boszorkány eltűnt! Csak boldog szerelmes kisleány volt már, aki előtte állt.

Végigkóborolták a régi kastélyt, mint a kíváncsi gyerekek. Éva a kezén fogva vezette Sándort, ő volt az útmutató. Beszöktek minden pókhálós zugba, benyitottak az üres szobákba, boldog kacagásuk fölverte a denevéreket a bolthajtásos folyosókon. És mennyi zúg volt, mennyi elhagyatott fészek, ahol senki sem járt, ahova senki sem lát, ahol olyan édes a csók...

- De mondja csak, Éva... Hátha gyilkos vagyok! A lapok azt írják...

- Irhatják - szólt a leány. - Én úgy sem hiszem.

Azután, mintha erőszakosan másra akarná terelni a szót, hirtelen fölkiáltott:

- Sándor, maga még nem látta a képtárat!

- Valóban, eddig még nem volt szerencsém Amadé báró nemes őseihez!

Éva kinyitotta a vaspántos ajtót, amely bosszúsan csikorgott, hogy megzavarták az álmát. Félhomályos teremben voltak, ahol nagy, barnult képek lógtak végeláthatatlan sorban: az elmúlt évszázadok Mátraházy bárói. Páncélos vitézek, allonge-parókás udvaroncok, szelíd mosolyú nagyasszonyok, kacér rokokóúrnők és rózsás gyermekek néztek le a falakról álmodozó mosollyal, vagy szigorúan vizsgálva a betolakodó idegent.

- Ez itt - magyarázta Éva - vitéz katona volt, a törökökkel harcolt... Amaz tudós és, aki mellette van, az Mária Terézia nemes testőre. De alchimiával foglalkozott! És itt van, nézze csak: ez nagy tudós volt és az örültek házában halt meg. Azután amott...

- Igen, látom, az Amadé báró.

- Ugy-e, ez a legcsinosabb? - kérdezte hamis mosollyal Éva.

- Már akinek tetszik...

- Nekem tetszik! - nevetett ingerkedve Éva. - Azaz hogy... csak tetszenék. Ha nem volna rajta ez a csúnya, fekete szakáll. Nézze, hogy megváltozik az arca szakáll nélkül.

Fehér kis tenyerével letakarta a képen a szakállat.

- Nézze, Sándor, mennyivel csinosabb!

Jávorka megdöbbenve kiáltott föl:

...A képről annak a halottnak az arca nézett rá, akit egy hete látott az Adlon-szállóban, a báró szobájában!...

XVII. FEJEZET.

Hársszagú tavaszi este volt, a sötét fák mögött most ébredezett az ezüsthomlokú hold. Jávorka és Sziriusz tanár elgondolkozva ültek a terraszon. A tanár némán szívta szivarját és bámulta az izzó pontot, amely föl-föllobbant a szivar végén, mint a lidércfény... Jávorka jól látta, hogy a tanár ideges. Sűrűn szippant a füstből és a keze reszket.

- Vajjon van-e annyi oka ennek a kis embernek az idegességre, mint neki?... Mi minden történt, mióta itt van! Mennyi titok veszi körül, mennyi rémség... Hányszor környékezte halálos veszedelem!

És mennyi boldogság veszi körül, mennyi édesség!... A szerelem minden varázsa, gyönyörűsége!...

Lehúnyta a szemét és egyszerre megtelt a fantáziája, a teste, a lelke és minden körülötte - a leánnyal... Az volt az illúziója, hogy itt van, ráborulva, hogy átöleli a nyakát és csókolja, csókolja...

A laboratórium ablakai világosak voltak. Tüzes szemek bámultak bele a fekete éjszakába.

- Vajjon mit csinál megint a báró? - szólalt meg Jávorka.

- Amint hallja, kopog az írógép. Ujabban a legegyszerűbb jegyzeteket is gépen írja.

- Vajjon miért?

- Nem tudom - vont vállat Sziriusz.

- Ki tudja? Hátha megvan rá a különös oka, hogy nem ír kézzel.

- Mától fogva visszavonult és senki sem léphet be a laboratóriumba. Én sem! Éva sem... A szolgáknak sem szabad bemenni hozzá. Estéknént fog sétálni a sötétben, Évával.

- Erre is lehet valami különös oka. Nem gondolja, tanár úr?

Sziriusz a csillagokat nézte. Nagyon messze, messze járt az esze, a fantáziája...

Óra múlt, míg odafönt kialudt a lámpa és ugyanakkor elsötétedtek a folyosók ablakai is.

- Uj rend - mondta halkan Sziriusz doktor. - Mikor a báró éjszakai sétájára indul, el kell oltani minden fényt. Ugy akar lemenni az udvarra, hogy senki se lássa az arcát... Odalenn Éva várja.

Jávorka féltékeny volt. Tehetetlen dühében összeszorult az ökle, úgy ütögette a karszék támláját. - Mit tegyen?... Utánuk sompolyogjon? Veszélyes játék volna!

Ellenállhatatlan erővel támadt föl benne küldetésének tudata. Ez még a szerelemnél is többet jelentett...

Pár percig várt és látta jól, hogy a báró és Éva eltűntek a kapu mögött. Ekkor Sziriuszhoz fordult:

- Tanár úr, tud maga fütyülni?

- Különös kérdés! - felelte sértődötten a doktor.

- Tud vagy nem tud? - sürgette Jávorka.

- Hát persze, hogy tudok! Az ilyen magamfajta szörnyeteg is volt valamikor kis gyerek.

- Hála Istennek! Legyen olyan szíves, maradjon itt a terraszon, és ha a báró visszafelé jön, fűtüljön. De úgy fűtüljön, tanár úr, hogy csak úgy zengjen tőle az udvar.

Sziriusz nyugtalan volt:

- Mit akar tenni?

- Csak bizza rám - mosolygott Jávorka, azzal eltűnt a följárás irányában.

Amire készült, nagyon veszedelmes vállalkozás volt. De tudta, hogy itt az alkalmas pillanat: Amadé báró aligha gondol ebben a percben arra, hogy valaki meg akarja látogatni a laboratóriumot...

Óvatosan, lépésről lépésre ment keresztül az előszobán, ahol Sziriusz szokott dolgozni. Azután kinyitotta a vastag tölgyfaajtót, amely a báró boszorkánykonyháját elválasztotta a famulus műhelyétől.

A roppant bolthajtásos terem félelmetes volt. A villamos zseblámpa keskeny fényudvara mögött nagy fekete mélység tátongott, mint a pokol torka. A homályból titokzatos eszközök rémlettek feléje, mint mesebeli csodalények, pokolbéli szörnyetegek... Mintha középkori alchimisták és mágusok árnyéka lebegett volna a tátongó fekete ürben.

Azután igyekezett megbarátkozni a titokzatos helyiséggel. Régi metszeteken lehetett ilyen tökéletes alchimista műhelyt látni, mint ez. A sarokban vakító fénnel izzott egy apró kemence, körülötte furcsa üvegek, lombikok, retorták... De ott voltak a laboratóriumban, mint groteszk anakronizmusok, a modern tudósok érthetetlen, hideg acélfényben csillogó eszközei is. A terem hátsó része olyan volt, mint a klinikák laboratóriuma. Fehér márvány asztalon csipeszek, üvegek, vegyszerek, mikroszkópok, fantasztikus összevisszaságban. Voltak a teremben hatalmas röntgenkészülék, Ampere-mérők, villamosgépek és vigyázni kellett, hogy a drótokban meg ne akadjon a lába.

A kézilámpa fénykévéje hirtelen rávilágított egyik üveg vitrinre és Jávorka rettegve kezdett hátrálni.

Az üvegszekrény tele volt apró húsdarabokkal, amelyeken drótok futottak körül és a húsdarabokból apró gumicsövek vezettek hátrafelé, ahol kicsiny villamos motor duruzsolt. A kis dinamó bűgött és a véres húsdarabok egyszerre, egy ütemre csukódtak össze és nyíltak szét - szinte hallani lehetett bennük a vér lüktetését, érezni lehetett az üvegfalon át a dobogásukat.

Mert ezek a húsdarabok szívek voltak... Csupa szív! csirke, kutya, borju szíve... vagy ki tudja: - talán emberé is?!...

Szívek... Hova lett belőlük az érzés, a vágy, a fájdalom... Hova lett? Gépek voltak és már csak, éppen olyan oktalan, gondolattalan gépek, mint a mögöttük csillogó apró dinamók. Óh, félelmetes volt őket így látni az üveg alatt. Élettelenül és érzéstelenül is élve, amint összezáródtak és kinyíltak, a mozgás örökös ütemében, fáradhatatlanul, éjjel és nappal - mindörökké...

Tizenhárom szív vert az üveg alatt, egyforma ütemben, egyforma ritmusban... Egyenlő időközben - mint tizenhárom köteleességtudó, pontos gép... Tizenhárom szív!... Most egyformák, egy parancsra dolgoznak - pedig milyen mások, milyen különbözők voltak, amíg éltek. A csirke szíve együtt dobogott a kutyaéval, a borjué talán az emberi szívvel, mint az óra... tik-tak... tik-tak... tik-tak...

Lehanyatlott Jávorkának lámpát tartó keze, amint szédülő fejjel tapogatózott tovább a másik vitrinhez, melyben mindenféle élő testből kivágott sejtszövetek éltek ugyanezt a gépies életet.

Eljutott az íróasztalhoz, amelyen szédítő rendetlenségben heverték az egymásra dobott naplók, jegyzetek, könyvek, papirosok, tele ábrákkal, titokzatos jelekkel, latin mondatokkal.

Sehol semmi kézírás, minden írógéppel készült. Egyetlen tollvonás vagy ceruzanyom sem árulta el Amadé báró kezét.

Egyik papírcsomó mellett különös alakú, ódon könyv hevert. Kézzel volt írva, tarka iniciálékkal, valami középkori mágus kezemunkája. A bőrkötés föl volt szakítva, a fedőlapra boruló bőr alá valaki visszatolhatta a lehelletkönnyű pergamentlapot, amelyet ide rejtett egy másik kéz... régen, talán évszázadokkal ezelőtt... Jávorka kutató keze megtalálta a hártavékony pergament-darabkát, amelyre mikroszkópiusan kicsi betűkkel volt ráírva:

«De elixirio magno.»

Mohón nyúlt az írás után, mikor kívülről füttyszó hangzott fel. Sziriusz tanár füttyülte a Faust-keringőt...

Jávorkának annyi ideje volt még, hogy a vékony pergamentlapot visszacsúsztassa a fedél tokjába és megnézzze a szerző nevét. *«Magia naturalis... Lullus Raymundus.»*

A kötet szélén pecsét jelezte, hogy a württembergi egyetem könyvtárából származik. A száma...

Odalenn Sziriusz egyre hangosabban füttyülte a Faust-valcert. Jávorka a szegény Rátóti kapitányra gondolt, aki halála előtt fél órával olyan buzgón kereste a telefonkönyvben L. Raymundus telefonszámát... Ránézett a könyvtári számra.

- Ime - mondta félhangon - itt van Lullus Raymundus telefonszáma: Bp. 561-17!...

XVIII. FEJEZET.

Rohant föl a szobájába. Egy perc múlva Sziriusz doktor rontott be hozzá.

- Szerencsétlen ember - lihegte - csakugyan a laboratóriumban járt?

- Régi vágyam volt - mosolygott Jávorka - mindig szerettem volna megismerkedni az alchi-miával.

Sziriusz nyöszörögve roskadt bele a karosszékbe.

- Ha megtudja a báró... Nem állok jól az életéért.

- Mondja, tanár úr, képesnek tartja ön Amadé bárót gyilkosságra?

- Nem... Én a báróról soha sem hinnék el ilyesmit. Lehetetlen még föltételezni is róla!

- Ugy!... Akkor miért félti tőle az életemet?

- Ugy gondoltam... úgy értettem - motyogott zavarában Sziriusz - hogy a kastélyban most nem árt, ha az ember egy kicsit vigyáz... Én nem mondom, hogy a báró... de önt nagyon sajnál-nám!... Jaj, hiszen nem is tudja, milyen szükségünk van most magára!

Jávorka tűnődve nézte a tanárt. - Hogy megváltozott! Milyen ellenségesen fogadta az első este... Néhány napja pedig úgy ragaszkodik hozzá ez a madár-arcú ember, mint a leghívebb barát. - Mi történhetett itt? Sziriusz változott meg ennyire, vagy talán... talán a gazdán történt valami változás, akit még a kutyája sem ismert meg, mikor hazajött...

Mikor ilyen kérdésekkel bíbelődik az ember és ennyire izgatott az atmoszféra, nem árt a ciga-rettafüst. Jávorka rágyújtott és megkínálta a tanárt is.

- Ugy-e, tanár úr, ön tisztában van azzal hogy többet tudok, mint amennyit bevallok? - kér-dezte hirtelen.

- Igen...

- Nos, én pedig tisztában vagyok azzal, hogy ön mindent tud!... Azt is, amit én csak sejtek... Nem volna jó, ha szövetséget kötnénk?

- Jó volna, jó, de lehetetlen. Itt tradíció a némaság. És újabban hasznos is...

Jávorka jó darabig szó nélkül szívta a cigarettáját. Azután újra próbálkozott.

- Ön nagyon kedvező véleményt mondott Amadé báróról. Amit azonban a kastélyban láttam, az mind ellent mond ennek. A báró úr nem valami nagy emberbarát.

- Mátraházy Amadé a legjobb ember, akit valaha is ismertem! - felelte Sziriusz határozattan.

- Akkor miért intett az előbb, hogy vigyázzak? - rázta a fejét Jávorka. - Ne haragudjon, de kénytelen vagyok két lehetőségre gondolni. Az egyik az, hogy a báró, aki ide visszajött, nem is Mátraházy Amadé...

A tanár keményen összeszorította vértelen, keskeny ajkát, de a homlokán lüktető ér elárulta, milyen szörnyű küzdelem viharzik benne.

- A másik lehetőség - folytatta Jávorka - hogy önnek nem sok emberismerete van. A lombi-kok, a vegyi képletek világában nem is találkozhatott olyanfajta emberrel, aki minden gazság-ra képes... Tudóssal, aki... ölni tud!

- Egyet ismertem - felelte elgondolkozva Sziriusz - de csak egyet. Mindszenty Gábort.

Jávorka olyan mozdulatot tett, mint aki föl akar ugorni a székről.

- Ugy-e, ő volt az, akit a báró szobájában halva találtunk?

Sziriusz meg volt zavarodva és kérdéssel felelt, hogy kitérjen az igazi felelet elől.

- Honnan... honnan gondolja?

- Kedves jó tanár úr, hiszen maga mondta! Az érkezésem estéjén, mikor megmutattam az ujságot és benne a halott arcképét. Maga kiáltott fel: «Ez Mindszenty Gábor!»

- Igen, igen - suttogott a tanár - ő volt a báró legjobb barátja... később pedig legnagyobb ellensége. Gyűlölte Amadé bárót, kimondhatatlanul gyűlölte. A báró pedig félt tőle, babonásan félt. Bosszúálló, kegyetlen ember... egy ideig ebben a kastélyban lakott.

A tanár körülnézett a szobában, mint akinek hirtelen eszébe jut valami. Azután még hozzátette:

- Éppen ebben a szobában...

Egy pillanatra megborzongott a tanár, azután félig lehunyt szemmel folytatta:

- Azt kérdezi tőlem, úgy-e, hogy min vesztek össze?... Hát miért vagyunk itt mindnyájan a fekete kastélyban?... Miért keresi éjszakáról éjszakára Amadé báró Isten legnagyobb titkát?... Miért ülök én ebben az átkozat bagolyfészekben? És...

Odahajolt Jávorka arcához és suttogva kérdezte:

- És miért van itt ön?...

Jávorka nem felelt, csak lehorgasztotta a fejét.

- Miért van itt, miért nem akarna elmenni innen, még akkor sem, ha mehetne?

- Nem tudom - suttogta Jávorka.

- Majd megmondom én! - folytatta keserűen Sziriusz. - Nem szabadulhatunk, mert boszorkány lakik a kastélyban, aki megigéz bennünket. Valaki, akiért eladjuk a lelkünket, akiért ezek a néma szolgák örömet szenvedik a laboratóriumi inkvizíció kínjait... Boszorkány jár a fekete kastélyban, barátom. Aki egyszer a szemébe néz, a szolgája lesz, a kutyája, rabja mindhalálig.

- Éva!... - suttogta Jávorka.

- Belehullanak a bűvkörébe, mint lepkék a lámpa-lángba. Ön is, Jávorka Sándor!

- Igen, szeretem...

Sziriusz mélyet sóhajtott. Nehéz könnyecsepp perdült ki a vastag szemüveg alól és alig lehetett hallani a hangját, amikor ezt mondta:

- Én is...

XIX. FEJEZET.

A «fekete báró», ahogyan Jávorka hívta, már napok óta nem mutatkozott. Bezárkózott a laboratóriumba és az esti séták is egészen elmaradtak. A néma szolgák ajtaja elé tették az ételt és a báró akkor nyúlt ki érte, mikor már mindenki elment...

- Így még soha sem viselkedett - suttogott Sziriusz professzor. - Velem is csak az ajtón keresztül beszél.

- Valószínű, hogy a munka... A döntő harcot vívja - magyarázta Éva.

De látszott az arcán, a szemén, hogy maga sem találja kielégítőnek ezt a magyarázatot. Jávorka meg is mondta őszintén a leánynak, hogy valami nincsen rendjén... Ő nem hisz abban, hogy csak a munka láza kényszeríti a fekete bárót erre a bezárkózásra.

Éva sápadt volt és révedező, mintha küzködött volna magával és a bensejében föltámadó kérdéseket akarná elnémítani... Nyugodt és tréfás hangot erőltetett magára:

- Maga beszél, Sándor... hiszen magát gyilkossággal vádolják!

A hang incselkedő volt, de az arc komoly és halovány. Jávorka a leány keze után nyúlt, mélyen belenézett a szemébe és fölindulástól remegő hangon kérdezte tőle:

- Mondja, Éva... még egyszer kérdezem... egyszer már kérdeztem: képesnek tart maga engem erre?

Éva nagy, csodálkozó szeme könnyekkel telt meg, rátapadt a fiúra ez a meghatott és odaadó tekintet.

- Nem, Sándor... tudom, hogy ártatlan és még mást is tudok... Azért nem kérdezem magát soha, nem faggatom, mert tudom és Sziriusszal is beszélünk róla...

Most Sándoron volt a csodálkozás sora.

- Miről beszéltek maguk Sziriusszal?

- Arról beszélünk, közvetlenül azután, hogy a báró megérkezett és magát annyira fölingerelték az ujságok, hogy magának szüksége volt rá, szüksége volt arra, hogy ez a gyilkossági hír elterjedjen... Inkább magára akarta vonni a gyanút, hogy más valaki megnyugodjék és biztonságban érezze magát... Mert maga a gyilkost keresi, a gyilkosság titkát... Itt is!

Jávorka megzavarodott, nem tudott mindjárt felelni. Azután így szólt.

- Éva, drága kicsi Éva... Ha maguk ketten ilyen éles szemmel néznek engem és ennyire tudják, mi járatban vagyok... akkor a szövetségeseim, úgy-e? És maguk ugyanazt akarják, amit én.

A leány lesütötte a szemét, mélyen pirult és Jávorka vállához símult.

- Én semmit sem akarok... Maga akar és én engedelmeskedem...

De a hangja olyan tétova volt, hogy Jávorka nem érezte egészen bizonyosnak ezt az odaadást, ezt a föltétlen engedelmességet. Eszébe jutott az első délelőtt, a pisztolylövés a bokorból. Pedig akkor még nem is volt itthon a boszorkány ura - parancsolója. Csak telefonon beszélt vele...

Másnap reggel így szólt Jávorkához a leány:

- Rettenetes, még soha sem féltem úgy, mint tegnap este.

- Mi történt?

- Tegnap újra sétálni akart a báró... velem... egyedül.

- A gazember! - hördült fel Jávorka. - Persze, nem tudja magát nélkülözni tovább.

- Féltékeny!... Ne gondoljon semmire, Amadé nagyon illendően viselkedik és még a kezemet sem fogja meg... Nem úgy, mint maga.

És megint elpirult...

Jávorka pedig csakugyan a keze után nyúlt, mind a kettőt elkapta, magához húzta a leányt, átölelte és a pihegő kis madár kibomlott haja egy pillanatig ott repdesett a mellén.

- Mi történt tegnap este? - kérdezte csikorgó dühvel Jávorka.

- Azt tudja, úgy-e, Sándor, hogy minden lámpát eloltanak odafönt, ha sétára indulunk? A sötétségben találkozunk. Senkinek sem szabad a közelben lennie.

- Persze! - forrott a férfi haragja. - Magával, a sötétben, egyedül... Nagyszerű!

- Valami különös oka van rá - folytatta Éva. - Nem az, amire maga gondol, Sándor. Még a fogyó hold halovány fényét is kerülte. A sűrűben akart járkálni, a sötétben. Ugy reszkettem, úgy féltem... Mikor egy pillanatra kíváncsian kibukkant a hold a fák közül és benézett rejtekünkbe, a félelem iszonyú erejével markolta meg a kezemet és vonszolt tovább... Én úgy félek, Sándor, úgy félek!...

Jávorka keményen elhatározta, hogy véget vet a báró bujkálásának. Nem lehetne eldönteni, vajjon mi adott erőt ennek az elhatározásnak: a cél, amiért harcol, amiért idejött - vagy talán a leány?... Most már egyformán küzdött a két nagy cél érdekében, egyszerre harcolt a leányért és a titokért, mert érezte, hogy a kettőt együtt hódítja meg.

Mikor leszállt az este és a sötétség teljesen elborította a kastélyt, fölösont a folyosóra, mely a laboratórium felé vezetett. Meglapult a fordulónál és várt. Várta, hogy megjelenjen a báró.

Órák multak így, mozdulatlan várakozásban és az izgalom percről-percre nőtt. Végre, kilenc óra után nyikorgott valami... A laboratórium ajtaja.

A folyosó kőkockáin lassú, nehézkes léptek kopogtak, mintha vonszolná magát valaki... Jávorka lábujjhegyen osont előre és amikor a közeledő árnyékot meglátta, hirtelen eléje dobbant és a színlelt meglepetés hangján kiáltott fel:

- Pardon!... Ki az?

De a választ nem várta meg. Kezében fölillant a villamos zseblámpa és az éjszaka sötétjéből kiemelt egy kísérteties arcot.

- Átkozott - hörögte Amadé báró és egyetlen mozdulattal kiütötte Jávorka kezéből a lámpát, amely csörömpölve a földre hullott és elaludt. Sötétben maradtak mind a ketten. De a sötétben is jól látta Jávorka a gyűlölködő szem gyilkos pillantását, amely feléje villant.

- Báró úr, bocsásson meg - igyekezett mentegőzni az ujságíró - fogalmam sem volt róla, hogy a báró úr...

- Hallja... Pórus jár, ha utánam kémkedik!

Azzal ott hagyta Jávorkát a sötét folyosón.

Az a pár másodperc, amíg látta a báró arcát, nem sokkal vitte előbbre Jávorkát. Csak annyit vett észre, hogy a báró arca megváltozott... De nagy jelentőséget nem tulajdonított ennek a fölfedezésnek. Lehet, hogy a rossz világítás és a meglepetés izgalma tette... Vagy ő képzelődött!

Reggel Sziriusz tanár fogadta a terraszon és intett neki, hogy szeretne vele beszélni négy szem között. Ez nem volt olyan egyszerű, mert mind a kettőnek kerülnie kellett a föltűnést és a gyanút. Nem beszéltek ugyan róla, de közös megegyezéssel kerülték egymást olyankor, ha vizsgálódó szemektől féltek. Már pedig a terrasznak az a napsütötte része, ahol reggelizni szoktak, nagyon jól látható volt a laboratóriumból és, ha nem is tudták, nem is látták - érezték, hogy a báró leselkedik rájuk odafönt... Külön-külön lopóztak el tehát a terrasról és más úton osontak az emeletre, hogy a toronyszobában találkozzanak.

- Különös fölfedezés - mondta néhány perc múlva Sziriusz tanár, mikor fogvacogva és menekülő nyúl módjára besurrant a riporter szobájába - ezt az ujságot hozta a posta. A «Berliner Tageblatt». A báró úr ezt járátja diákkora óta.

- Mi van ezen különös?

- Nézze csak, itt a végén... Az ön berlini kollégája azt írja, hogy a württembergi egyetem könyvtára és a rendőrség már nyomában van a titokzatos tolvajnak, aki annak idején Schmidt dr. néven jelentkezett a könyvtárban és a ritkaságok gyűjteményéből ellopott egy pótolhatatlan, XIII. századbeli föliánst.

- Nem egészen értem még... - tűnődött Jávorka - de mintha... Várjunk csak!...

- Az utóbbi időkben gyakran történtek lopások - olvasta tovább a Berliner Tageblattból Sziriusz tanár - és ezért titokban lefényképeztek minden látogatót, aki a drága unikumokat tanulmányozta. A rendőrség most kiadta az ujságoknak a nyomozás érdekében az állítólagos Schmidt dr. fényképét, amely itt látható.

Sziriusz rejtelmesen mosolygott.

- Nagyon érdekes arc - mondta - érdemes megnézni!... Tessék csak.

Odatartotta az ujságlapot Jávorka orra alá. A fiú egy percig nézte, aztán csak ennyit mondott.

- Ejha!

A fényképről most már másodszor nézett rá kísértetiesen az Adlon szálló halottjának borotvált arca!

XX. FEJEZET.

Harmatos reggel volt, az erdőn bujkáltak, Éva és Sándor. Az erdőn, de csak a drótkerítésen belül... Annál a romantikus kanyarulatnál, ahonnan a vadregényes völgy látszott, várta a leányt Jávorka. Ma fehér volt az arca, nagyon fehér és a szeme álmatlanságról beszélt.

- Vége - suttogta a leány - vége - és ráborult a férfi mellére.

- Mi történt? - riadt föl Jávorka.

- Az egyik némát tegnap este ismét föl vitték annak a vérebnek a laboratóriumába. A szerencsétlen ember harapott, rúgott, beverte az egyik pribék fejét. Véletlenül láttam. Elviselhetetlen volt!

- Igen, tudom - bólintott fölindultan a férfi - tudom. Az embernek ökölbe szorul a keze és nem lehet ezt sokáig tétlenül nézni...

- Nem az a baj! - zokogott fel a kétségbeesés sikoltásával a leány. - Negyedóra múlva a maga lábán jött le, boldogan, sugárzó arccal.

- És ez?...

- Ez nem jelent mást - mondta csüggedten a leány - mint azt, hogy Amadé báró célhoz ért...

- Ez még nem jelenti, Éva. A kutyán is elvégezte a «csodát» egynéhányszor. Eltart pár óráig, - azután vége!

- Most nem - ingatta a fejét sápadtan a leány - ezúttal nem... Ha máskor végezték a kísérletet, a hatása egy-két óra volt. Ez tegnap este történt... és a néma még most is vidáman, fürgén járkál a házban... Ez már a cél...

Azután hozzátette, lehorgasztott fővel, zokogástól fulladozó hangon:

- Ez már a vég...

Csend volt, halálos némaság. Mind a ketten tudták, mit jelent számukra, hogy Amadé báró elérte az út végét...

- Éva, Éva - suttogta Jávorka indulattól elfulladt hangon - nem szabad, hogy Amadé báró elérje azt a másik célt, amiért dolgozott!

A leány csüggedten nézett a férfire. A feje félrebillent, mérhetetlen fáradtság, lemondás tükröződött egész lényéből.

- Éva - könyörgött a férfi - az utolsó perc ez, az utolsó alkalom, amikor még elmehetünk innen. Menjünk, szökjünk innen, amíg nem késő.

Követte a leány tekintetét, amint nézett, nézett, túl a drótkerítésen, a szabad erdő felé, a sóvárgás szivettépő kifejezésével. Azután megszólalt.

- Késő!... Nem lehet. A drótkerítésen nem lehet átjutni. Mély árok, csapdák, farkasvermek... És az örök, a néma puskások.

Mikor külön-külön utakon visszatértek a kastélyba, Jávorka látta, hogy Amadé báró megjelent a nagy terraszon. Az arca ólomszürke volt, a háta görnyedt. Maga a fáradt reménytelenség.

Árnyéka volt a régi Amadé bárónak!...

Kezében két levelet hozott és odaadta Sziriusznak.

- Azonnal... A leveleknek még ma postán kell lenniük.

Jávorkának sikerült elolvasni a címzést: mind a két levél a budapesti egyetem egy-egy professzorának szólt. Az egyik a rákkutató intézet igazgatója.

- Vajjon mit akarhat tőlük Amadé báró?...

Egész nap és egész este gyötrődött. Várta az éjszakát, de félt is tőle egyúttal. Várta, mert ösztöne megsúgta, hogy valami történni fog ezen az éjszakán... Valami rendkívüli... És félt tőle, reszketett, mert lázas képzelete szörnyű képeket búvölt eléje.

A báró készen van élete nagy művével, amelyért odaadta ifjúságát, eladta lelkét az ördögnek. Csak rá kellett nézni: ez az ember már csak árnyék. Az életet nem tartja benne más, mint a vágy és a remény, hogy eléri, amiért harcolt: a leányt!

Ma éjszaka... Talán ma éjszaka!

A homloka lázasan lüktetett, az ér majd elpattant a vékony bőr alatt és tüzes abroncs szorítását érezte a halántékán. Fölugrott a medvebőrös pamlagról és futkosott körbe-körbe a magányos toronyszobában. A ketrecébe zárt tigris szaladgál így, tehetetlen dühében.

Igen... A báró megtalálta az örök élet titkát... És ma éjszaka, éppen ma éjszaka, alig pár lépésre innen, követelni fogja a bérét. Óh, bizonyos, hogy megkapja! Hiába szereti őt a leány, hiába mondta, hogy az övé örökre... A báró démonikus hatalmában tartja és Éva azt fogja tenni, amit ez az ember akar, amit parancsol neki.

- Hogy miért nem tette eddig? Miért nem vette el egyszerűen a leányt magának? Miért nem szakította le azt, amire vágyódott?...

Sokat töprengett ezen magában. A báróban, mint minden boszorkánymesterben, sok babona lehetett. Tudta, hogy a leány csak arra a napra, arra a bizonyos napra ígérte önmagát neki, mint fejedelmi bért... Arra a napra, mikor cserébe adja neki az örök élet titkát. Alku volt ez, sátáni alku és a sátán meg szokta tartani az egyezséget.

Mélyen kihajolt a toronyszoba ablakán, hogy lehűtse forró agyát. Nézte a csillagokat. A göncöl rúdja már elhajlik... Közeleg az idő... A sátán bekopog a szomszéd-szoba ajtaján és kérlelhetetlenül követeli a bérét.

De nem! De nem! Szembe fog szállni az ördöggel. Harcolni fog a leányért. Hitvány báb volna, nyomorúságos, pipogya fráter, ha visszarettenne!

Érezte, hogyan feszül meg két hatalmas karja, hogyan rándulnak meg gyilkos vad indulatban és olthatatlan szerelmi vágyban a vállai... A pisztolyát tapogatta... Szembe fog szállni a végzettel!

Éjfél... Milyen lassan veri az éjfélt a toronyóra, milyen lassan konganak el a végtelenség felé az óraütések... Komor visszhangjuk odalenn zenél a mátrai völgyekben...

Éjfél...

Az ajtó hang nélkül megnyílt és valami fehérség surrant be rajta.

- Sándor!...

- Éva!...

Egy percig nézték egymást a félhomályban. A titokzatos lámpa nem világított, csak a fogyó hold bizonytalan sugara surrant be az ablakon.

- Sándor! - reszketett a leány és a hangja sírásba csuklott - búcsúzni jöttem... Búcsúzni.

- Búcsúzni? - hangzott a fiú fojtott kiáltása. - Búcsúzni, azt mondd, Éva?... Hát én azt felelem: nem! Értsd meg: nem!... Harcolni fogok érted a pokollal, szemtől szembe a sátánnal és egyikünk ezen az éjszakán... Egyikünk ezen az éjszakán elmegy az utadból.

A leány csöndesen ingatta a fejét, fáradtan és hitetlenül.

- Nem, Sándor. Nem lehet... vele nem lehet harcolni! És az alku... az ígéret.

- Alku, ígéret... Ostobaság! Gyermekek voltál és az ígéretet kicsikarták belőled. Nem tudtál gondolkodni még... És ha lett volna akaratod, nem voltál annak szabad ura.

- Ma este a báró így szólt hozzám: «Kezemben a titkok titka, Éva, agyamban az emberiség jövője. Holnapután estig adok időt... Akkor eljön az ördög és elviszi a boszorkányt.»

- És ha megtiltom, ha nem engedem?

- Hiába... Boszorkány vagyok, eladtam magamat...

- De hiszen nekem adtad magadat! Azóta nekem adtad magadat! Esküdtél!

- Sándor, szerelmem, ha az ő szemébe nézek, ha rám tekint gonosz, feketén örvénylő szeme és parancsol... akkor nincs akaratom... Akkor elmerül körülöttem a világ és nincsen más, csak amit ő parancsol.

- Hát nem fogsz a szemébe nézni! - csikorgatta a fogait Jávorka. - Kioltom annak a szemnek a világát. Érted?

- Gyilkolni akarsz?

- Igen. Eddig csak az ostobák tartottak gyilkosnak. Most majd igazán az leszek. Érted még azt is!

A leány erőtlenül odahullott a férfi mellére, forró lehellelte elkábította Jávorkát, ráhullott az ajkára és szédülten csókolta.

Nagysokára vált szét egymástól a két szomjas száj.

- Holnaputánig még... Sándor, addig két nap van. És én előbb... én addig, Sándor... Belebújt a fiú karjába, elrejtette arcát a holdvilág elől, reszketve és boldog szerelemmel suttozta a töredezett szókat:

- Sándor... Én addig... a tiéd vagyok... egészen a tiéd... csak a tiéd, én édes szerelem!

- Éva!...

A leány hangja most elszántabban csengett. Kis keze forrón és erősen fogta a férfi kezét. Elnémultak, összefonódtak, ajkuk ismét édes csókban forrt össze és - abban a pillanatban föl pattant az ajtó. A folyosón már ragyogott a titokzatos fény, amely annyiszor ejtette ámulatba Jávorkát. A szoba küszöbén nagy fekete árnyék jelent meg, amelyet élesen rajzolt ki a külső ragyogás: Amadé báró.

- Jávorka Sándor! - szólalt meg hideg hangon.

Éva halk sikoltása úgy hallatszott, mint a messzeségbe szálló és elvesző madárhang... Azután csönd lett, félelmetes csönd.

- Jávorka Sándor! - hangzott újra fenyegetően.

- Itt vagyok! - toppant a fekete árnyék elébe keményen a fiú.

- Jávorka Sándor! - mondta harmadszor is, halkan, de a szava éles volt, mint az acél: - Két órája van, hogy elbúcsúzzék az élettől!...

XXI. FEJEZET.

Mire magához tért, egyedül volt. Éva a báró egyetlen parancsoló pillantására úgy somfordált ki a szobából, mint a tetten ért tolvaj.

A fekete toronyra leszállott a csend és az éj sötétje.

Jávorka félrehúzta a fémhurkot a lámpáról, de az nem világított többé... Amilyen rejtélyes okból ragyogott azelőtt éjjel és nappal, épp olyan rejtélyes okból aludt ki most örökös fénye.

Kinyitotta az ajtót. A küszöbön a néma inas állt, kezében két revolver. Intett, hogy nem szabad kilépnie.

Az erőszak ebben a percben nem sokat ért. Bizonyos, hogy a folyosókon készen áll Amadé báró néma szolga-serege. A kapu is zárva.

És az ablak alatt szédítő mélység...

Ezen az oldalon nem voltak soha örök és nem volt drótkerítés sem. A szakadék volt a legjobb ör...

Jávorka magára zárta az ajtót és ruhástól végighevert az ágyon. Tehát két órája van még!... A báró szerint két órája van, hogy az élettől búcsúzzon. Két óra hosszú idő és talán meghozza majd a megváltó gondolatot.

Az időt azonban nem mérte. Várta Amadé báró támadását, amelyről nem tudta: honnan jön?

Szokatlan reccsenő hangot hallott egyszerre. A padlón furcsa neszt... A liftnek van ilyen tompa zúgása... A másik pillanatban két rettentő tüzes szem villant feléje a szoba közepéből.

Jávorka borzadva húzódott össze az ágyán. Vajjon mi lehet a rémületes ellenfél, milyen szörny-állat?... Zaj nélkül tapogatózott a villamos zseblámpa után. A fölvilanó kis fénysugárban készen állt előtte Cézár, vicsorgó foggal, fölborzolt fekete szőrrel. Rettenetes, vérszomjas düh lángolt az óriási állatból, amely titokzatos módon került a szobába. A nagy fekete uszárt zavarba hozta az éles fény, mely a szemébe fűrődött, ijedten kapta félre a fejét, majd szűkülve húzódott hátra.

De a lámpaelem már kimerülőben volt és a bágyadozó fényt két perc múlva nyugodtan állta már a vérszomjas szörnyeteg, amely egyre vadabbul vicsorította a fogát, szeméből kénköves láng csapott ki és különös, szörnyű szűkülés, morgás, csikorgás hallatszott a szájából. Ez már nem a szánandó roncs, a döglődő, elaggott kutya volt többé, hanem Faust doktor démoni, fekete kutyája, amelynek lompos testében maga a sátán lakik.

Az ajtó mögül sziszegő hang szűrődött be.

- Cézár... Cézár... - biztatta, uszította, parancsolt neki.

A tüzes szempár közeledett... Jávorka célzott... A két tüzes golyó közé, a homlokára és lőtt, lőtt, lőtt... egymás után lőtte ki a töltényeket... A fegyver hatalmasat csattant, tűz lobbant ki a csövén - de a két tüzes szempályó változatlanul nézett rá, bővölve és borzongva közeledett... egyre közeledett.

Ur Isten... Hiszen ezen a szörnyetegen nem fog a golyó... Ez csakugyan maga a sátán!

A végső kétségbeesés elszántta tette. Ujra töltött... újra lőtt... Lőtt, lőtt, eszeveszetten, mindig a fenevad szeme közé, a két foszforos fényben villogó szem közé.

A kénköves láng ott vigyorgott és közeledett... közeledett.

A verejték elborította Jávorka testét, a torka összeszorult, már képzelődött... Kihunyó öntudata mélyén érezte, hogy minden hiába... Ezzel a fekete szörnyel, amelyben titokzatos erő feszül, nem tud megbirkózni. Ha ráugrik, akkor egy perc... és vége.

Az önfentartás ösztöne utolsó kétségbeesett kísérletre sarkalta. Fölkapta az ágy előtt álló vas-széket, egyetlen ugrással a szoba közepén termett. Ugyanabban a pillanatban ugrott Cézár is feléje... Jávorka csak annyit érzett, hogy lába alatt megnyílik a föld... aztán zuhan, zuhan... a hideg, félelmetes sötétbe... a semmibe.

...Mire magához tért, csupa vér volt a feje és fájt minden tagja. A földön mellette hevert a revolvere, amely utána esett. A laboratórium előszobájában volt, mellette Cézár üres ketrece. A ketrec mellett liftszerű felvonó szerkezetet látott... Ezen került hozzá Cézár... ennek a nyílásán zuhant le ő.

Hús levegő érte sajgó, véres fejét. Az ablak nyitva volt... Odavánszorgott, lenézett.

Odalenn tátongó mélység...

Nem volt más választása! Fölkapaszkodott a párkányra, behunyta a szemét és aztán... nem tudott többé semmiről.

XXII. FEJEZET.

Mikor újra eszmélt, a feje szörnyen fájt, zúgott a füle és nyilaló fájdalom gyötörte az oldalát. Körülnézett és azt hitte: a fekete kastély sziklapincéjében van, talán Amadé báró börtönében... Sziklabolt hajolt föléje, csak keskeny nyíláson át szűrődött be a lenyugvó nap rőt sugára.

De a kezét jóságos kéz fogta, homloka fölé ősz szakállú aggastyán hajolt. Jávorka Sándor alig eszmélt még...

Azon tűnődött: hol látta ezt az arcot?... Percekig tartott, amíg kábult agya megmondta neki, hogy a kastély udvarán látta egyszer... Az öreg remete ez, aki Amadé bárónak olyan fenyegetően suttogetta: *«Nem az a fiú jött vissza, aki elment...»*

- Bizony, fiam - szólalt meg a kellemes, mély férfihang, a remete hangja - a fekete kastély árkától hosszú az út a remete barlangjáig. Nehéz volt az én öreg vállamnak az alélt test terhe. De azért elhoztalak, fiam...

- Köszönöm, atyám! - suttogetta a fiú, akinek az agyában most kezdett derengeni, hogy mi is történt vele...

- Krisztus kegyelmének köszönd, ne énekelem... Véresen akadtam rád a sziklán. Ha nem visz arra a Gondviselés akarata, már nem is vagy itt a földi világban.

Jávorka lehunyta a szemét. Jól esett neki úgy hallgatni az öreget, aki tovább beszélt.

- Amadé úr hajnalban fölverette érted az erdőt. Vérebek jártak a nyomodban, fiam.

Jávorka kábult fejében most már kezdett világosodni minden... Most már megértette, amit öntudatlan agyának lázas álmai meséltek neki... a zöldszemű fekete kutya... a zuhanás... a fegyver, amely nem tesz kárt a szörnyetegben... az ugrás a mélységbe... mind-mind valóság!

És akkor eszébe jutott Éva.

Minden idegszála megfeszült. Föl akart tápáskodni fekvő helyéről... El, el innen, rohanni, futni, vissza a fekete kastélyba... amíg le nem nyugszik másodszor a nap.

- Fiam, nyugodjál meg, még pihenned kell.

- Mennem kell, atyám - nyögte fájdalmasan. - El kell mennem, nem maradhatok.

A remete mindent megértő szeme jóságos részvétellel pihent Jávorkának fájdalomtól gyötört fiatal arcán.

- Hiszen értem. A szíved ott maradt a fekete kastélyban...

A remete a lenyugvó nap felé fordította arcát. Aranyszínű volt most a szakálla és bíbor a homloka. Azután beszélni kezdett, mintha csak magához szólna és az emlékeivel viaskodnék.

- Az élet... A hiú élet... A fekete kastélyból csak két út vezet: a pusztulásba, vagy... ide a remete barlangjába.

Jávorka erőlködve fölült a fekvőhelyén és a remete ráncos barna keze után nyúlt.

- Hát te is, atyám... te is a kastélyból való vagy?

- Nem tudad, úgy-e, fiam? - mosolygott szomorúan az öreg. - Hát honnan is tudhatnád, hogy ott éltem a kastélyban és azt a nevet viseltem, amit Amadé báró.

- Hogyan? - kiáltott föl lázas izgalommal Jávorka. - Atyám, te? Mátraházy?

- Igen - bólintott szomorúan az öreg és sóhaj hagyta el az ajkát. - Igen, Mátraházy báró voltam. És beteljesedett rajtam is a jóslat.

- A jóslat? - álmélkodott Jávorka.

- Amadé nem igen mondhatta el neked a jóslatot... Odafönt, a könyvtárban őrzik, egy középkori mágus jósolta és róttá pergamentre annak a Mátraházynak a számára, aki családjából először foglalkozott alchimiával. Azt jósolta a mágus, hogy szerencsétlen lesz minden Mátraházy, aki Isten titkait háborítja! Aki keresni fogja a titkot és nem találja meg azt, elborult aggyal támolyog sírjáig... Aki megtalálja a nagy titkot, az nem tud élni majd vele...

- És... és - sürgette Jávorka - a jóslat beteljesedett?

- Eddig beteljesedett!... A testőr, akinek a képét talán láttad is odafönn a kastélyban, megtalálta... Azt mondják, megtalálta. De mire való lett volna már, mikor az nap halt meg a felesége, akit rajongva és halálosan szeretett? A testőr is utána ment, nem kellett neki a nagy titok... A fia elülről kezdte. Elborult az elméje, úgy halt meg... Az apám vette át a küzdelmet. Egy lombik fölrobbant, megvakult mind a két szemére... A testvérem, Amadé báró apja rettegett a laboratórium titkaitól. Ő békességgel halt meg! De a Mátraházyak nyugtalan lelke nem tudott megpihenni...

Csüggedten, az emlékezés fájdalmával hajtotta le szép ősz fejét, amely köré glóriát varázsolt a lenyugovó nap visszaszökő sugara. Jávorka a kezét fogta és közelebb hajolt hozzá. Suttogva kérdezte.

- Szent atyám... talán... talán te?

Búsan intett a remete:

- Igen, én. A téboly szélén jártam már... Onnan menekültem ide a barlangba...

- És Amadé báró? - kérdezte végsőkéig feszült izgalommal Jávorka.

- Ő azt olvasta a jóslat betűiből, hogy a Mátraházyak akkor találják meg az iható arany, az örök élet titkát, ha születik egyszer két fiú, akik úgy fognak hasonlítani egymáshoz, mint tojás a tojáshoz. Az egyik, aki a Mátraházyak törzséből származik, jó lesz és bölcs... A másik, aki vele egy időben születik e világra, kegyetlen és gonosz. A nagy elixirt mégis ez a gonosz találja meg, mikor a farkas a bárány alakjában tér vissza... Hogy is mondja a mágus... hogy is csak?... *«Ha egyszer nem az a fiú jön vissza, aki elment...»*

Jávorka didergő lélekkel gondolt vissza arra, hogy ezt a mondatot már hallotta: ugyanez az ajak mondta fenyegető és titokzatos jelentéssel Amadé bárónak...

- Mikor Amadé báró tíz éves lett - folytatta a remete - játszótársat kerestek melléje. A falubeli tanítónak a kis fia éppen annyi idős volt, mint ő. Felhozták a kastélyba, odaállították a kis Amadé mellé és az apja, az én szegény öcsém, elfehérült arccal suttogta: «A jóslat teljesedett...» Mert a két gyermek szakasztott mása volt egymásnak.

Jávorka lángoló arccal könyökölt fekvőhelyén. Izzott a hangja a türelmetlenségtől:

- Egy kérdést még, egy utolsó kérdést, atyám: Mi volt a neve ennek a gyermeknek?

A remete elborult arccal felelt:

- Mindszenty Gábor...

XXIII. FEJEZET.

Jávorka alig várta az éjszakát, amíg a remete elszunnyad... Egy darabig még leste a lélegzetét, vajjon nem riad-e föl? Mikor már bizonyos volt benne, hogy az öreg alszik, mélyen alszik, föltápáskodott a fű-ágyról. Sajgott minden tagja, alig tudott járni. Kivette zsebéből a revolverét, amelyet magával hozott, mikor a laboratórium ablakán kiugrott. Nézte, vizsgálta a hamvadó rőzselángnál: - vajjon csakugyan varázslat volt-e, hogy a golyók nem fogtak a fekete kutyan?...

A tölténytárban még volt egy golyó. Megnézte és akkor világos volt már előtte minden. A fekete kutya nem volt természetfölötti lény és nem volt varázslat, hogy a golyó nem fogott rajta. A golyókat vaktöltésre cserélte ki valaki! Mert ime: az egyetlen megmaradt golyó is papírmásé volt...

Zsebre dugta a revolvert, aztán kilépett az erdei éjszakába. A fák susogva hajladoztak, az ormok felett már zúgott-zengett a közeledő mátrai vihar. Az égen sötét kísértet-sereg módjára vándoroltak a fellegek, alig-alig világította őket a mögöttük bujkáló holdsarló bizonytalan fénye.

A mély patakmederben botorkált előre sajgó lábbal, mert tudta már, hogy a patakmeder messze elkerüli a kastélyt. A fák egyre vészesebben zúgtak, messziről zengett már az ég, mintha fekete óriások roppant kösziklákat görgetnének lefelé a hegyormokról. A szemhatáron már föl-fölvillant az égi tűz, meghasadt az ég és a villámok fénye bevilágította a sziklás patakmedert...

A villám fényénél valami mozdult... egyik fatörzs mellett. A sötétből izzó szempár világított feléje. Mint az elmúlt éjszaka, az a kénköves szempár, a démoni fekete kutya szeme...

Amennyire sebes lábától telt, sietett lefelé a patakmederben. Zengett körülötte minden, csapkodott a villám, dörgött az ég, visszhangoztak a sziklafalak és zúgott a szél. Már az eső is megeredt és verte-verte vékony kabátját, födetlen fejét. Lába alatt csikorgott a kő, meg-megindult a kavics, lefelé görgött a mederben, csörögve-csattogva, nagy éles visszhangot verve. Félelmetes volt az éjszakai út, a zúgó hegyi viharban, a villámok fehér fényében, az éjszakai rémek módjára hajladozó fák között.

Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy valaki követi... vagy inkább valakik. - Fák alatt szökdécselő árnyak... Tüzes vizsga szemek villannak meg a bokrokban, előtte és mögötte... jobbra tőle és balra tőle... mint a lidérc tüze...

Igyekezett megnyugtatni magát... képzelődés... hallucináció!

Nagyot dördült az ég, fehér nappali fény világította meg az erdőt és Jávorka már jól látta, hogy nem képzelődött: Magas emberi alak jár a nyomában, hegyes csuklya van a fején...

Futni, futni, ahogy a lába bírja, amíg el nem borul az agya a reá szakadt rémségektől!

Alig mult el néhány perc, mikor az út kanyarulatánál másik árnyék lépett ki a fák sűrűjéből. Az egyik követte, a másik előtte ment... Ha megállt, azok is megálltak, ha megindult, azok is megindultak...

Tébolyító menetelés volt ez, a viharzó erdőn át. Maga sem tudta már, mi a célja és nem látta, hol lesz a vége? - Kik ezek a rémalakok? Miért nem támadnak rá, hogy vége legyen már? A villámok egyre sűrűbben csapkodtak körülötte és, amerre nézett, a föllobbanó villámfényben, előre-hátra, árnyékok mentek, árnyékok futottak körülötte és vele.

Szikla szélére ért. A villám fényében látta, hogy a szakadék nem mély, puha föld és moha födi az oldalát. Megvárta, amíg kialszik a villámlás, ezután levetette magát. Sebesen gurult lefelé két-háromszáz métert és megakadt egy fa oldalában. Teste égett, a régi sebek sajogtak, de mindegy: megszabadult!

Egy percig hallgatózott: sehol, senki.

Azután rémülten ugrott egyet. Közvetlen közelében zörrent a bokor, közvetlen közelében magas árnyék emelkedett föl és vadállati hang borzongatta az idegeit!

- Há-á-á - hörögte fenyegetően az árnyék.

Futott, megint csak futott. Céltalanul rohant, fulladó tüdővel, vészesen dobogó szívvel. Hajrá, előre... A fekete semmibe - előre, előre! Most már tudta, hogy Amadé báró néma szolgálai üldözik... Oh, nem azért, hogy megöljék, hanem hogy sokkal rosszabbat cselekedjenek vele: visszavigyék a fekete kastélyba. Ez a gondolat megszázsorozta az erejét.

Sziklákban, kiálló fagyókerekben meg-megbotolva, vérző lábbal, sajgó testtel, vizesen tapadó ruhákban, lihegve és zihálva futott - futott - futott... Nem csak az önfentartás ösztöne kergette, nem csak a vágy, az emésztő, gyötrelmes vágy, hogy Éva végre mégis az övé legyen, hanem az őrijtő gondolat is, hogy most, amikor érezte már, hogy kezében van a titok, akkor vesszen el nyomorúltan.

A villám fényénél fölrémlett a kastély fekete körvonala. A torony... Egy pillanatra lihegve megállt és nézte a tornyot... Azután futott újra eszeveszetten. Az üldözők gyűrűje egyre szűkebb volt körülötte. A néma árnyékok vele futottak, hallani vélte a lihegésüket, a néma hajszában...

Éles füttyszó hasított bele az éjszakába. Az üldözők megálltak, látta jól a villámfény lobbanásánál... Az ég rettentőet dördült, azután lövés csattant. Éles, sziszegő hang zúgott el a füle mellett. Egy... majd újra egy.

Zihálva lapult meg egy fatörzs mögött és várt. Hangot hallott.

Ez Amadé báró hangja volt:

- Talált, bizonyos, hogy talált! - rikácsolta a báró.

Csend volt, aztán vad kacaj hangzott fel:

- Éva... Reggelre megkeresheted Jávorkád holttestét.

Búgó női sírás csuklott föl a szörnyű kacagásra... A visszhang megszázsorozta, mintha zokogna az egész erdő és Jávorka bágyadtan nyúlt el a földön, átölelte a fa gyökerét és szíve megtelt végtelen nagy gyöngédséggel. Hiszen a boszorkány érte sírt! A vörös boszorkány érte sírt...

Az eső megállt, a vihar elcsöndesedett. Ugy látszik, a hajtók visszamentek a kastélyba, mert bizonyosak voltak a dolgukban. Majd napvilágnál megkeresik a zsákmányt!

Jávorka virradatkor ért a faluba. A postahivatal előtt ténfergett és várta, hogy kinyissák. A hivatalos írások, hirdetések között egy plakátról a saját képmása nézett rá. A fotográfiája és alatta ez a szöveg:

KÖRÖZVÉNY.

«Jávorka Sándor, 27 éves, budapesti lakos, hirlapíró, alaposan gyanúsítható, hogy folyó évi április 23-án, hajnali három órakor meggyilkolta Rátóti Imre rendőrkapitányt.»

XXIV. FEJEZET.

Déltájban berobogott a hintó a várkastély udvarára. A két egyetemi professzor szállt ki belőle és alig leplezett csodálkozással nézett körül a romantikus környezetben. Éva és Sziriusz fogadta a tudósokat, mentegetve a bárót, aki gyöngélgedik, de azért hamarosan itt lesz... A báró meg is érkezett, hogy fogadja vendégeit, akik fejcsóválva nézték a dúlt arcú emberi árnyékot. Azután együtt fölmentek a laboratóriumba.

A lány és a kis Sziriusz doktor egyedül maradtak a terraszon.

- A báró célhoz ért - mondta csöndesen a doktor.

- Mi lesz velem? - zokogott a leány.

- Éjszakáig még van idő - vigasztalta Sziriusz - még addig sok minden történhetik.

- Vissza fog jönni, - suttogta a leány remegő szájjal - vissza fog jönni értem.

- Igen, vissza fog jönni - bólintott Sziriusz.

- Reggel átkutatták az erdőt - mesélte a leány - de Jávorkát nem találták sehol. A báró azt hitte, hogy halálos volt a lövés. Dührohamot kapott, amikor látta, hogy Sándor eltűnt... nincsen sehol!

- Vissza fog jönni - ismételte, maga elé meredve, Sziriusz.

- Értem jön! - suttogta a leány.

- Tudom - felelte lemondóan a doktor. Ebben a percben lépett a terraszra Amadé báró. Vele a két professzor, akiknek nagyon megilletődött volt az arcuk. A báró ólomszínű arcán fájdalmasan rándultak meg az idegek, a nagy ember úgy tántorgott, mint a részeg.

- A nagy elixir titka nem titok többé! - mondta rekedten. - A tanár urak konstatálhatják, hogy nem vagyok sarlatán. Itt van a kincs a kezemben. Legfeljebb én nem tudok élni már vele... Nekem csak átok, szenvedés volt. De neked, Éva, neked jó! Te élni fogsz, szép leszel, fiatal!... Örökké!... Érted, Éva?... Perzselni fog a véred, éget a szád, ragyog a szemed örökké! Beváltottam az ígéretemet és meghalok miatta.

- Mit beszél maga? - kiáltott fel a leány.

- Meghalok - tördelte a szavakat a báró. - De csak azután!... Ha már beváltottad az ígéretedet.

Sziriusz hirtelen odalépett a báróhoz.

- Báró úr, a kapu előtt két idegen úr és a postáslegény kér bebocsátást.

- Ahá! - villant fel a báró szeme gonosz fényben. - Be kell eresztetni őket.

Két perc múlva a terraszon voltak és udvariasan bemutatkoztak.

- Viteczky rendőrkapitány.

- Tardy főfelügyelő.

- Köszönöm, hogy eljöttek az urak! - bólintott Amadé.

- Megkaptuk a báró úr sürgönyét, amelyből megtudtuk, hogy a gyilkos Jávorka itt van a kastélyban.

- Sajnos, csak volt. Az éjjel megszökött.

A postásfiú, aki homlokába húzta a sapkáját, most a báró felé lépett.

- Ajánlott levél a méltóságos úrnak - mondta idegenszerű torokhangon.

- Honnan? - kérdezte Amadé.

- Württembergből. Az egyetemi könyvtárból. Dr. Schmidt úr küldi - mondta különös hang-súllyal a postás.

Amadé báró összerezzen, aztán közömbös hangon mondta:

- Irja alá, Sziriusz.

- Kérem - mondta a postás - a könyvet a címzettnek személyesen kell aláírni.

Amadé elvette a feléje nyújtott ceruzát, hirtelen a könyvbe kanyarította a nevét, azután csodálkozva nézett a postás legényre, aki sehogyan sem akart mozdulni.

- Mit akar - förmedt rá Amadé - miért nem viszi el a könyvét?

- Itt hagyom - mondta halkán a postás - jó lesz bizonyítéknak.

- Mit beszél? - förmedt rá a báró.

A postáslegény kihúzta magát és lekapta fejéről a sapkát.

- Jávorka Sándor! - kiáltott fel a báró - visszajött!

- Ugy van - mosolygott Jávorka - visszajöttem, hogy megmondjam: Vége a komédiának, Mindszenty Gábor!

XXV. FEJEZET.

A rendőrkapitány diadalmas hangon fordult Jávorkához:

- A törvény nevében foglyom.

Jávorka mosolygott.

- Azt hiszem, csalódní fog a kapitány úr.

Azután a báróhoz fordult:

- Ön tudja a legjobban, hogy ártatlan vagyok.

Sziriusz és Éva halálos sápadtsággal meredtek a kastély gazdájára.

- Ön tudja legjobban - folytatta kegyetlenül Jávorka - hogy ki ölte meg Mátraházy Amadé bárót.

- Ön... ön megőrült! - lihegte a báró. - Hiszen én vagyok Mátraházy Amadé!

- Nem, ön Mindszenty Gábor - mondta Jávorka keményen. - Ön Mindszenty Gábor, aki megölte Mátraházy bárót. Megölte... Éváért és megölte, hogy hozzájusson Lullus Raymundus titkához.

- Örült gazember! - sziszegte a báró, akinek egészen hamuszínű volt már az arca.

- Ön tévedésből Sárkány doktor szobájába ment be, mert a szerencsétlen báró, aki félt öntől és tudta, hogy ön leselkedik rá, kicserélte a szállóbeli szobák számát. Ezt már a gyilkosság estéjén sejtettem, mikor a liftes fiú elárulta nekem, hogy látta a bárót széken állni Sárkány doktor szobája előtt. Akkor cserélte ki a számot...

- Mese, mese! - lihegett a kastély gazdája és remegő kézzel törülgette a homlokát.

- Majd mindjárt meglátjuk - folytatta Jávorka. - Ön fojtogatni kezdte a doktort, mikor azonban meglátta, hogy ez nem Mátraházy báró, elengedte a torkát. A doktor ekkor fölülkerekedett, mire ön elvágódott és halottnak tettette magát...

Most Viteczky rendőrkapitány vágott közbe diadalmasan:

- Ohó, barátom, Jávorka Sándor, a dolog nem stimmel! Hogy magyarázza meg, hogy Sárkány doktor, aki még mindig letartóztatásban van, azt hazudta, hogy nem ismeri a halottat? A portás pedig azt mondta, hogy látta őket beszélgetni.

- Nagyon egyszerű! Sárkány és Mindszenty... ez az ember itt... együtt voltak a hadifogságban. Jó barátok. Ez mindjárt eszembe jutott, amint először hallottam Mindszenty Gábor nevét. Hiszen Sárkány doktor emlegette előttem azelőtt!... Sárkány tudta, hogy Mindszenty nem őt akarta megölni, hanem a bárót. Miután azt hitte, hogy Mindszenty halott, meg akarta kímélni az emlékét.

- Ugyan kérem, ilyen fantasztikus mesék - legyintett a detektív főfelügyelő.

- Csak várjanak az urak! Nem emlékeznek rá, hogy mennyire föltűnt nekem... persze, önök nem voltak ott, másik két úr volt... a nedves borotváló pamacs és a borotváló készlet az ágy alá dugva? És a fekete hajszálok a mosdón? És a benzin-szag...

- Mit akar ezzel mondani? - idegeskedett Viteczky kapitány.

- Folytatom ott, ahol elhagytam és erre majd rátérek! Sárkány doktor a rendőrségre rohant, hogy följelentse önmagát és ezalatt a halott Mindszenythy Gábor magához tért, föltápáskodott, kilépett a széles párkányra az ablakon át... ott volt a vizes lábnyom!... és menekült. Benézett egy ablakon és látta, hogy ott van Amadé báró, akit ő keresett. Az ablakon át bement a szobájába és megfojtotta. Azután elővette a báró borotválkozó készletét, leborotválta a halott szakállát, átöltöztette a saját ruháiba, ő pedig a magával hozott álszakállt ragasztotta fel. Ezért volt a benzin-szag!

- Örült fantazmagória! - kacagott a báró kínosan.

- Hiszen Rátótinak és a detektíveknek is föltűnt, hogy a báró sehogyan sem akart emlékezni arra, amit velem a vacsora közben beszélt! - folytatta Jávorka, rá se hederítve a közbeszólásra.

- Például arra, hogy meghívott ide a kastélyba. Persze, hogy nem emlékezett, mikor a báró nem is a báró volt, hanem Mindszenythy Gábor, aki itt áll önök előtt!

- És Rátóti kapitányt ki gyilkolta meg?

- Ugyancsak ez az úr itt.

Mindszenythy olyan mozdulatot tett, mintha rá akarna rohanni Jávorkára, de megtántorodva belerogyott egy karosszékbe és tenyerébe temette halálra vált arcát. Már nem is védekezett. A két orvosprofesszor megdöbbent arccal állt a háttérben. Éva Sziriusz tanár kezét fogta görcsösen, mint aki nem is tudja, hogy ki ez az ember... Csak belekapaszkodott. Bele kellett kapaszkodnia valakibe, hogy össze ne roskadjon...

- A halott kezében kis cédula volt. Ezt a jegyzőkönyvből tudják az urak - folytatta Jávorka. - A cédulán ez a rejtelmes sor: «*L. Raymundus Bp. 561-17.*» A cédulát a szerencsétlen Rátóti kapitány tette zsebre. A cédula az örök élet titkát kutató Mátraházy bárónak igen fontos kincse volt. Postán kapta Württembergből: a württembergi könyvtárban őrzött könyvnek a száma: Lullus Raymundus középkori alchimista művéé. Ennek a belső borítékában volt elrejtve vékony kártyapapíron a hiányzó adat, az életelixir elkészítéséhez. Talán maga a tudós Lullus Raymundus rejtette oda... Ha meg akarta találni a titok kulcsát, Mindszenythy Gábornak szüksége volt erre a cédulára minden áron! Utánunk lopózott tehát és amikor én előre mentem, a kapitány pedig hátramaradt az utcán, nyakszirtén szúrta és elvette tőle a cédulát.

A kapitány és a detektív gúnyosan mosolyogtak, mint akik nem hisznek egy szót sem.

- Nem hiszik az urak? Menjenek föl a laboratóriumba. A báró íróasztalán megtalálják azt a könyvet, amelyet ez az úr a Rátóti kapitány zsebéből elrabolt cédula útmutatásával megtalált a württembergi könyvtárban és ellopta onnan... Igenis, ellopta!... Tessék, olvassák el az urak!

Jávorka a zsebébe nyúlt és kihúzta a Berliner Tagblattnak azt a számát, amelyben a titokzatos Dr. Schmidtről írnak, aki ellopta a pótolhatatlan könyvet. A két rendőrtisztviselő elképedve nézte az ujsághírt és az arcképet, amelyről minduntalan a karszékbe temetkezett várúrra tévedt gyanakvó pillantásuk.

- Talán... talán megnéznénk - mondta tétován Viteczky kapitány.

Sziriusz kalauzolásával fölment a két tisztviselő a laboratóriumba. Jávorka is velük ment. A könyvet a helyén találták és a bőr tokban Lullus Raymundus receptjét... Elgondolkozva ballagtak vissza a terrasza, míg Jávorka alig rejthető gúnnyal nézte őket.

- Az álszakáll azonban - folytatta az ujságíró - kissé kényelmetlen volt. Egyszer csak rájönnek az ilyesmire, különösen itthon, ahol voltak egyéb gyanús jelek is. Például: Cézár, a vén fekete uszjár, amely nem akarta megismerni «Amadé bárót». Ugyebár, Sziriusz tanár úr?

Sziriusz némán intett igent.

- Azután az újonnan hazaérkezett Amadé báró sehogyan sem emlékezett semmire. Föltűnően viselkedett. Nem írt le soha egyetlen szót sem kézzel, mindent csak géppel. Holott azelőtt a jegyzeteit mind kézírással készítette... Igaz-e, Éva?

- Igen, igen - rebegte a leány.

- Szakállat kellett tehát növesztenie. A báró úr bezárkózott a laboratóriumába, Sziriusz doktort, Éva kisasszonyt és a szolgákat sem engedte be, az ételt a küszöbre kellett tenni és csak az éj homályában lopózott ki egy kis sétára, de akkor az volt a rend, hogy el kellett oltani minden világosságot a kastélyban... Növesztette a szakállát.

- A mese nagyon érdekes - mondta a kapitány - de hogyan magyarázza ön, például a gyűlöletet az állítólagos Mindszenthly Gábor és a báró között?

- A remete mindent elmondott - folytatta Jávorka. - A báró elválhatatlan volt az alteregójától. A kísérleteket is együtt folytatták, a báró beavatta titkaiba Mindszenthly Gábort. De egy szép napon észrevette, hogy Évát, akibe mind a ketten szerelmesek voltak, megbabonázta ez az ember. Éber szuggesztió alatt tartja, hogy a báró titkait ellopassa vele. És betört a laboratóriumába! A báró azon az estén, mikor megtudta ezt, kidobta kastélyából Mindszenthly Gábort. Azóta engesztelhetetlen gyűlölettel üldözte ez az ember a bárót. A leányért és a titokért!

A detektív főfelügyelő jegyzeteket vett elő a zsebéből. A meggyilkolt Rátóti kapitány följegyzései voltak. Helyszínrajz és egyéb ábrák!

- Mondja csak, szerkesztő úr - szólt közbe a detektív - valóban ön mondta azon az estén, az Adlon Hotel szobájában, hogy milyen különös, a halottnak száraz a talpa, holott a párkányon vizes lábnyomok láthatók...

- Igen, én mondtam. És azóta már tudom is, hogy miért volt száraz a talpa. Mert Mindszenthly Gábor, a gyilkos, nyugodtan ráadhatta ruháit a báróra, mivel tökéletesen egyforma volt az arcuk és az alakjuk. De nem húzhatta föl rá a cipőjét, mert a lábuk nem volt egyforma. Egyébként... ha jól emlékszem... lerajzolták a halott lábnyomát és... lerajzolták a vizes lábnyomokat is a párkányon... Igaz?

- Ugy van - felelte a detektív.

- Szabad megnéznem a rajzokat?

- Tessék.

- Ez itt a halott lábnyoma - magyarázta Jávorka. - Keskeny, hosszúkás láb. És ez itt a vizes lábnyom, Sárkány doktor és Amadé báró hotelszobája előtt a párkányon... Tessék megnézni a vizes lábnyom eredetijét.

- Hol?

- Ott van! - mondta Jávorka.

És határozott mozdulattal mutatott a várúrra, aki most fölemelte az arcát - elváltozott arcát - amelyből félelmetesen villogott babonázó szeme.

A detektív főfelügyelő közeledett hozzá, hol a rajzra, hol arra a lábra nézett és csóválta a fejét.

- Egyezik, tökéletesen egyezik - mondta elképedve és jelentősen ránézett Viteczky kapitányra.

- De a tör, amivel megölték Rátótit? - szólalt meg a kapitány.

- Ha nem csalódom - felelt Jávorka halálos nyugalommal - az ujságok tanúsága szerint a gyilkosság után való nap eltűnt a bűnjelek közül. Ellopták. Pontosan akkor, amidőn az ál-Amadé báró kihallgatása történt.

- Ugy van - felelte a kapitány.

- És, ha nem csalódom - szólalt meg hosszú, hosszú szünet után éles hangon Mátraházy báró - most megtalálható Jávorka úr podgyászában.

- Most az egyszer igazat mond, Mindszenty Gábor! - hajolt meg gúnyosan Jávorka. - A tör valóban ott van. De hogyan került oda?

A pillantása találkozott Éva könnyes szemével és ettől a könyörgő tekintettől torkán akadt a szó. - Hát elmondhatja?... Itt, ennyi ember előtt mondja el, hogy Éva - a várúr hipnotikus parancsára - meg akarta ölni őt?

A leány megrázkódott, egy pillanatra lehunyta a szemét, elfordult és azután meg szólalt:

- Beszélni akarok!

- Éva... te! - hördült fel a várúr. - Éva...

A leány megremegett, de újra ismételte:

- Beszélni akarok!

És beszélt. Lehunyt szemmel, hogy ne lássa a reá szegeződő gyilkos, sötét tekintetet, hogy meneküljön a bűnöző szemtől.

- A tör ezé az emberé itt...

És a várúrra mutatott.

- Hatalmában voltam - folytatta a leány - parancsolt nekem és én, mint az alvajáró, teljesítettem a parancsot. A tört ő adta nekem, hogy öljem meg vele Jávorkát... Jávorka kicsavarta a kezemből és úgy maradt nála.

- Átkozott boszorkány! - sziszegte a fekete szakállas.

Viteczky kapitány tévován, bizonytalanul fordult Jávorkához.

- Mindaz, amit ön elmondott, oly rendkívüli, oly csodálatos... És rendkívüli az is, ahogy pontosan összevág minden adat... De mégis... Még mindig nem vagyok meggyőzve arról, hogy ez az úr itt nem Mátraházy Amadé báró.

- Mindjárt bebizonyítom, kapitány úr.

Kihúzta a zsebéből a kartonlapot, amelyre Mátraházy báró fölírt a nevét az Adlon szállóban, vacsora közben.

- Tessék megnézni, Sziriusz tanár úr és Éva... Ez Mátraházy báró aláírása?

- Igen - felelte Sziriusz és Éva egyszerre.

- És ennek az úrnak az írása? - kérdezte Viteczky.

- Azt nagyon nehéz volt megszerezni, uraim, mert, amint már az előbb mondtam, gépen írt. Minden jegyzetét gépen írta. Óvakodott attól, hogy az írásával elárulja magát a kastélybeliek előtt! Én azonban mégis szereztem tőle egy autogrammot, bár, bevallom, kissé körülményesen...

A kapitány elé tette a postakönyvet.

- Itt, az urak jelenlétében írta be a nevét. Tessék. Azonos ez a két aláírás?

- Nem azonos - mondta halkán a kapitány.

- És a tulajdonos?

Éva hangja hallatszott, fölindulástól remegő, szinte sikoltó hangja:

- Ő sem azonos! Ez nem Mátraházy báró!

- Bevallja? - csapott le most az összeroskadt emberre Viteczky kapitány hangja.

A «báró» szeme Évára tévedt. Megértette, hogy elvesztette a harcot. Nincs kiért küzdenie tovább...

Hideg nyugalommal felelt:

- Bevallom!...

XXVI. FEJEZET.

Már búcsúzott a nap. A csúcsok még piros fényben égtek, de a völgyekben már az este sötétlett.

- Mindjárt éjszaka lesz - suttogta Éva, miközben fázósan odasimult Jávorkához.

Mindszenty Gábor meghallotta a suttogást. A völgyek felé nézett elborult sötét szeme és nézte a növekvő árnyakat, amint jelentik neki a kérlelhetetlenül közeledő éjszakát...

- Mindszenty Gábor! - kérdezte keményen a kapitány. - Elismeri, hogy ön gyilkolta meg Mátraházy Amadé bárót? Elismeri, hogy a Mák-utca sarkán leszúrta Rátóti kapitányt?

- Elismerem.

- A törvény nevében letartóztatom...

A meggyötört ember, aki az imént, mint önmagának roncsa ült még a karosszékben, kiegyenesedett. A titokzatos, tűzszemű fekete mágus állt a terraszon...

- Ne siessünk úgy, kapitány úr. Én győztem a törvény fölött is! A legnagyobb törvény, a halál törvénye fölött. Az emberiségnek örök életet adtam... Elvettem két életet, hogy életet adhassak millióknak. Az emberiség sorsa van a kezemben. Odaadom és nem kérek cserébe mást, csak... a mai éjszakát.

- Nem, nem! - sikoltott rémülten Éva és odabújt a Jávorka Sándor mellére.

- Ne féljen, kapitány úr, nem fogok megszökni. Itt maradhatnak az ajtóm és ablakom alatt. Őrizhetnek és reggel elvihetnek, de ma éjszaka itt kell maradnom. Értik? Kell!

- Nem lehet - felelte mereven a kapitány.

- Cserébe - lihegte Mindszenty Gábor - odaadom a titkok titkát. Örök életet adok önnek is, kapitány úr. Halhatatlanságot, mint az olimpusi isteneknek...

Már rikácsolt:

- A legnagyobb kincset, a soha el nem múló ifjúságot.

A kapitány hallgatott.

- Neked, Éva!... Neked adom! A szemed örökké fog ragyogni, Éva.

Éva elfordult, nem nézett a szemébe. Jávorka Sándor szemét nézte rajongva és csak ennyit mondott:

- Nem kell!

- Akkor hát, akkor hát - hördült fel - megtartom magamnak. Nem adom oda az emberiségnek. Halhatatlanságot iszom belőle! És élni fogok. Értitek? Élni fogok, mikor titeket már rég megették a férgek!...

Üveget vett ki a zsebéből és újra másikat. A lenyugvó nap utolsó sugarában titokzatos színű folyadék lángolt az üveg-kristályon át. Áttetsző volt, mint az üveg és fényes, mint a távoli csillag.

- Nézzétek, nem lesz a tiétek, csak az enyém, egyedül az enyém!

Szájához emelte az egyik üveget.

- Megiszom az istenek borát és kacagni fogok rajtatok, kacagni... kacagni... kacagni...

Agytépő nevetés, vért dermesztő hang riadt végig a terraszon, a bástyákon, az egész fekete kastélyon... Azután görcsökbe merevedett az arc... tompa zuhanás hallatszott... És a köveken valami csörömpölt...

Mindszenty Gábor holtan hevert a lábuk előtt.

XXVII. FEJEZET.

A professzorok és a rendőrtiszt a halotthoz ugrottak.

- Az «életelixir» - dadogta Sziriusz.

- Arzén - magyarázta az egyik tanár. - Valószínűleg elcserélte az üveget...

- És az elixir? - kérdezte remegve, majdnem az eszét veszve Sziriusz.

Jávorka a földre nézett, ahol a kőkockákon üvegcserepek heverték és a köveken széjjelfolyt a titokzatos folyadék, évszázadok álma és Istent kísértő lázadása... A kőkockán még lángolt a fénye, szikrázott a tüze: az élet varázslatos melege égett a köveken...

Azután kihúnyt a láng, mint a csillag. Mint az élet...

- Ami történt - mondta az egyik professzor - bekövetkezett volna amugy is. Éppen délben konstatáltuk, hogy súlyos rákbeteg...

A halottat még azon az estén elvitték. A professzorok és a rendőrtisztviselők is elutaztak. A kis Sziriusz tanár pakolt. Most már ő is elmegy a fekete kastélyból - örökre...

Az utolsó órákat töltötte itt. Rajongó alázattal nézte-nézte a fehérarcú Évát, akit nem fog látni soha többé...

- Éva - szólalt meg hosszú töprengés után - nekem mondani valóm van.

- Tessék, kedves jó barátom.

- Mielőtt elmennék, egy vallomással tartozom: A báró íróasztalának titkos fiókjában van a végrendelet. Csak nekem mondta meg! A mása a gyöngyösi közjegyzőnél. Akarja olvasni?

- Minek, Sziriusz?

- Mert magáról szól - mondta a tanár, azután lábujjhegyen kiment a szobából.

Néhány perc múlva visszatért. Jávorka érdeklődéssel olvasta az írást, amely valóban Mátraházy Amadé hiteles végrendelete volt. És a végrendelet értelmében a kastélyt, a birtokot, a hatalmas Mátraházy-vagyont - mindent, mindent Szalóky Éva örökölt...

A Pesti Hiradó szerkesztőségében ezen az éjszakán türelmetlenül szólalt meg a telefon.

- Halló!... gyorsíró! kérek!

- Gyorsíró! Gyorsíró!! Gyors-í-ró-óó!! - zúgott végig a szerkesztőségi folyosón a kiáltás.

- Halló, gyorsíró?... Jó estét, kolléga!... Itt Jávorka beszél.

A gyorsírónak majd kiesett kezéből a ceruza, mikor meghallotta ezt a nevet.

- Já-vor-ka?... Tes-sék?...

- Igen, a rablógyilkos Jávorka. De azért csak írja kedves kolléga, még pedig gyorsan:

«Ma délután lezárult annak a titokzatos bűnügynek utolsó fejezete... amely izgalomban tartotta április vége óta nemcsak Magyarországot, de az egész európai közvéleményt»...

A szerencsétlen gyorsíró azt hitte, hogy hallucinál. Jávorka!... Ez valóban az eltűnt és halálra keresett Jávorka hangja és diktálja a riportot a gyilkosságról - amelynek ő a gyanúsítottja!

- Kérem, szerkesztő úr - reszketett bele a gyorsíró hangja a telefonba. - Honnan tetszik diktálni?

- A mátrai hegyek fekete torkából - szavalta komikus hangsúllyal Jávorka - mondhatom, kolléga úr, igen vadregényes vidék!

A telefonból most trillázó női kacagás röpködött a pesti szerkesztőség felé. A gyorsíró meghallotta és végképpen megzavarodott.

- Vadregényes - dadogta - valóban nagyon vadregényes lehet... Tündérek is vannak ott bizonyosan...

És a homlokát törülgette.

- Igen, vannak - bizonyította Jávorka hangja erős meggyőződéssel. - A Mátrában tündérek is vannak... És boszorkányok! Azaz nem... boszorkányok már nincsenek... Annak már vége... Csak tündérek... De most folytassuk a munkát, kolléga úr. - Igaz, hogy el ne felejtsem, majd a végén legyen oly szíves, adja le a házassági rovatban az eljegyzésem hírét... Igen, az eljegyzésemet! Majd figyelmeztessen, ha befejeztük a riportot. De most folytassuk: «A kettős gyilkosság rejtélyére világosság derült. Már tudjuk, ki az Adlon-szálló névtelen halottja és azt is tudjuk, ki ölte meg a szerencsétlen Rátóti rendőrkapitányt»...

- VÉGE -